

ASIMOV

PULBERE DE STELE

Teora

Titlul original: STARS LIKE DUST

Copyright © 1972, by Isaac Asimov

Published by arrangement with Doubleday, a division of Bantam Doubleday Dell Publishing Group, Inc.

© 1994 Editura Teora

CP 7-54, cod 75300 București

Tel.: 619.30.04/647.68.61/635.14.41

Fax: 619.30.04

Coperta: Valentin Tănase

ISBN: 973-601-100-3

Format: 54x84/16

Coli de tipar: 14

Tiparul executat la POLSIB S.A.

Printed in România

Ediție electronică îngrijită de

Tyranii domnesc peste cincizeci de lumi diferite; dar acestea sunt de sute de ori mai numeroase decât ei. În situația lor, folosirea forței nu este suficientă. Specialitatea lor sunt metodele perfide, intrigile, asasinatele. Plasa pe care au țesut-o peste spațiul cosmic se întinde pe cinci sute de ani-lumină de la Pământ.

Lumile din Nebula luptaseră după vechiul sistem, dar Tyrannii inventaseră unul nou. Acolo unde navele uriașe și strălucitoare ale dușmanului încercaseră să intre în luptă directă, se treziseră că se agită în gol și-și irosesc stocurile de energie. În schimb, Tyrannii, abandonând simpla putere a armelor, puseseră accentul pe viteză și cooperare, așa încât regatele adverse se prăbușiseră pe rând, unul câte unul; fiecare stătuse în expectativă bizuindu-se pe o falsă siguranță îndărătul meterezelor reprezentate de navele lor de oțel, până când le venise și lor rândul.

Isaac Asimov

PULBERE DE STELE

Traducere de Andrei Bantaș

Editura TEORA

1. *Murmurul dormitorului*
 2. *Capcană în spațiu*
 3. *Șansa și ceasul de mână*
 4. *Liber?*
 5. *Capul nu stă liniștit pe umeri*
 6. *Cine poartă coroana?*
 7. *Muzician al minții*
 8. *Fustele unei doamne*
 9. *... pantalonii unui stăpân*
 10. *Poate!*
 11. *Și totuși, poate că nu!*
 12. *Sosește autarul*
 13. *Autarhul rămâne*
 14. *Autarhul pleacă*
 15. *Gaura din spațiu*
 16. *Copoi*
 17. *Vânătoarea!*
 18. *Scăpați din ghearele înfrângerii*
 19. *Înfrângere!*
 20. *Unde?*
 21. *Aici?*
 22. *Acolo!*
- Postfață*
- Despre autor*

Se numea Biron Farill și era născut într-unul din regatele din Nebula cucerite de planeta Tyrann și supuse dominației sale barbare. Singura lui șansă era să se alăture mișcării de rezistență care lua naștere în lumile oprimate. Dar, odată ajuns aici, s-a văzut pus în fața eternei dileme: s-o trădeze pe femeia iubită sau să trădeze ultima speranță a lumii sale – revoluția.

1. Murmurul dormitorului

Dormitorul susura ușurel ca pentru sine. Era aproape la limita audibilului – un sunet slab și totuși inconfundabil și absolut mortal.

Dar nu asta îl trezise pe Biron Farrill, smulgându-l dintr-o toropeală greoaie, neodihnitoare. Își răsuci neliniștit capul într-o parte și în alta într-o luptă inutilă cu zumzetul periodic de la capătul mesei.

Întinse o mână stângace fără să deschidă ochii și apăsă pe buton.

— Alo, mormăi el.

Din receptor se revărsă imediat un sunet aspru și puternic, dar lui Biron îi lipsea ambiția de a reduce volumul. Glasul întrebă:

— Aș putea vorbi cu Biron Farrill?

Biron deschise ochii în bezna din jur. Deveni conștient de senzația neplăcută de uscăciune de pe limbă și de mirosul slab care plutea în încăpere.

Răspunse:

— Da, la telefon. Cine e?

Glasul reveni în noapte, mai încordat, fără a-i da atenție:

— Alo! E cineva acolo? Aș dori să vorbesc cu Biron Farrill. Biron se ridică în cot și-și întoarse privirile către locul unde se afla videofonul. Apăsă butonul pentru vizionare și ecranul se lumină.

— Da, sunt aici, spuse el. Recunosc trăsăturile netede, ușor asimetrice ale lui Sander Jonti. Sună-mă dimineață, Jonti.

Dădu să închidă la loc aparatul, când Jonti spuse:

— Alo! Alo! E cineva acolo? E clădirea Universității, camera 526? Alo!

Biron își dădu brusc seama că beculețul care trebuia să arate funcționarea circuitului de emisie nu era aprins. Murmură o înjurătură și apăsă comutatorul. Beculețul rămase stins. Chiar atunci Jonti renunță și imaginea lui dispăru de pe ecranul care deveni un dreptunghi luminos, gol.

Biron îl stinse. Dădu din umeri și încercă să se cuibărească în pernă din nou. Era necăjit. În primul rând, nimeni n-avea dreptul să țipe la el în toiul nopții. Aruncă iute o privire la cifrele cu lumină blândă de deasupra căpătâiului patului. Trei și un sfert. Iluminatul clădirii nu va funcționa încă vreo patru ore.

Și în plus nici nu-i plăcea să se trezească în beznă. Patru ani de experiență nu reușiseră să-l deprindă cu obiceiul pământenilor de a construi edificii de beton armat, turnite, groase și fără ferestre. Asta reprezenta o tradiție milenară, datând din vremea când bomba nucleară primitivă nu fusese contracarată încă prin apărarea bazată pe câmpuri de forță.

Dar asta era de domeniul trecutului. Războiul nuclear adusese cele mai mari rele Pământului. Cea mai mare parte a Pământului era definitiv radioactivă și inutilizabilă. Nu mai rămăsese nimic de pierdut și totuși arhitectura oglindea vechile temeri, așa că, în momentul când se trezi, Biron se afla într-o beznă de nepătruns.

Se ridică din nou într-un cot. Era ceva ciudat. Așteptă. Nu murmurul fatal al dormitorului îl intriga. Era ceva poate chiar mai puțin observabil și, cu siguranță – de două ori infinit mai puțin mortal.

Îi lipsea acea ușoară mișcare a aerului care reprezenta pentru oricine o garanție, acea undă de continuă reînnoire. Încercă să înghită normal, dar nu reuși. Atmosfera părea să devină din ce în ce mai apăsătoare, chiar în timp ce el își dădea seama de situație. Sistemul de ventilație nu mai funcționa și acum avea într-adevăr de ce se plânge. Nici măcar nu putea folosi videofonul pentru a reclama situația.

Mai încercă încă o dată, ca să fie sigur. Pătratul de lumină lăptoasă apăru și aruncă un luciu slab, perlat, asupra patului. Deci recepționa, dar nu emitea. Mă rog, nu mai conta. Oricum n-avea să se repare nimic până la ziua.

Căscă și băjbăi în căutarea papucilor, frecându-se la ochi cu dosul palmelor. Deci, lipsă totală de ventilație! Asta explica mirosul acela ciudat. Se încruntă și adulmecă de vreo două – trei ori. Degeaba. Mirosul era familiar, dar nu-l putea identifica.

Se îndreptă pe băjbăite spre baie și întinse automat mâna către comutator, deși n-avea de

fapt nevoie de lumină ca să-și umple un pahar cu apă. Apăsă, dar degeaba. Încercă de mai multe ori, iritat. Oare nu mai funcționa *nimic*? Dădu din umeri, bău pe întuneric și se simți mai bine. Căscă din nou în drum spre dormitor, unde încercă și comutatorul principal. Nu se aprinse nicio lumină.

Biron se așază pe pat, își lăsă mâinile mari pe coapsele musculoase și căzu pe gânduri. În mod obișnuit, un asemenea lucru ar fi dus la o discuție tare cu personalul de serviciu. Nimeni nu se aștepta ca serviciile dintr-un cămin studentesc să fie la fel de bune ca într-un hotel de lux, dar, existau totuși anumite standarde minime de bună funcționare la care puteai avea pretenția. Nu că ar fi fost tocmai acum de o importanță vitală. Mai avea puțin până la absolvire și cu asta gata. În trei zile avea să-și ia rămas bun de la camera lui și de la Universitatea Pământului; la drept vorbind, chiar de la Pământ.

Și totuși, ar putea informa despre incident, fără vreun comentariu anume. Putea ieși ca să folosească telefonul din hol. Îi puteau aduce vreo lampă cu alimentator propriu și chiar și un ventilator, ca să poată dormi fără senzații psihosomatice de sufocare. Dacă nu, în Spațiu cu ei! Încă două nopți și atât.

La lumina videofonului inutil, izbuti să-și găsească niște pantaloni scurți. Își trase peste ei o bluză de trening și stabili că e suficient pentru ce avea de gând să facă. Rămase cu papucii de casă în picioare. Nu risca să trezească pe nimeni, chiar dacă ar fi străbătut coridorul în pantofi cu crampoane, datorită zidurilor aproape perfect izolate fonic din acest edificiu de beton, deci nu avea niciun rost să se schimbe.

Pași către ușă și apăsă pe mâner. Acesta coborî ușor și Biron auzi zgomotul care însemna că resortul de deschidere a ușii fusese activat. Numai că nu funcționa. Și, cu toate că-și încorda bicepsii la maximum, nu realiză nimic.

Se trase câțiva pași înapoi. Dar era ridicol. Se produsese oare o pană generală de curent? Dar nu era asta. Ceasul mergea. Videofonul funcționa pe recepție.

Stai puțin! Băieții i-o făcuseră, probabil, fir-ar ei să fie! Se mai întâmpla uneori. Erau jocuri copilărești, firește, dar participase și el la asemenea farse stupide. N-ar fi fost greu, de exemplu, ca vreunul dintre colegi să se fi strecurat înăuntru în cursul zilei și să-i fi „aranjat” aparatura. Dar nu, nu era asta, ventilația și lumina funcționau când se duse la culcare.

Bine, fie, atunci în timpul nopții. Clădirea era veche și demodată. Nu era nevoie de vreo tehnică genială ca să aiurească circuitele de iluminat și ventilație. Sau să blocheze ușa. Iar acum așteptau dimineața să vadă ce se întâmplă atunci când drăguțul de Biron constată că nu poate ieși. Probabil că aveau să-i dea drumul spre prânz și să rădă în hohote.

— Ha-ha! Își spuse înverșunat în sinea sa Biron. Mă rog, dacă așa stăteau lucrurile, n-avea încotro. Dar trebuia să facă și el ceva, să întoarcă situația în favoarea lui.

Se întoarse și lovi cu piciorul ceva care se rostogoli pe podea cu un zgomot metalic. De-abia-i zări umbra, mișcându-se în lumina slabă a videofonului. Întinse mâna sub pat și pipăi de jur împrejur, într-un semicerc larg. Luă obiectul și-l aduse aproape de lumină. (Nu fuseseră chiar atât de isteți. Ar fi trebuit să scoată total din funcțiune videofonul, nu numai să-i blocheze circuitul de emisie).

Ținea în mână un mic cilindru cu un orificiu la capătul bombat. Îl apropie de nas și-l adulmecă. Asta era explicația mirosului din cameră. Era hypnit. Bineînțeles că băieții fuseseră siliți să-l folosească pentru a-l împiedica să se trezească în timp ce umblau ei la circuite.

Acum Biron putea reconstitui pas cu pas cele întâmplate. Băieții îi deschiseseră ușa cu un șperaclu, lucru nu prea greu de făcut și singura parte primejdioasă a întregii operațiuni, întrucât atunci s-ar fi putut trezi. Iar ușa ar fi putut fi aranjată încă din cursul zilei ca să pară că se închide și de fapt să nu se închidă. El n-o verificase. În orice caz, ușa odată deschisă, îi puseseră în cameră un tub de hypnit și închiseseră ușa la loc. Anestezicul avea să se propage încet, ajungând până la concentrația de unu la zece mii, necesară pentru a-l trimite în brațele lui Morfeu. Și apoi au putut intra – mascați, firește. O, Spațiu! O batistă udă putea să-i apere de hypnit timp de un sfert de oră, suficient pentru ceea ce avuseseră de făcut.

Asta explica și situația sistemului de ventilație: trebuiau să-l oprească pentru a împiedica hypnitul să se disperseze prea repede. De fapt, asta trebuia făcut în primul rând. Eliminarea videofonului îl împiedica să ceară ajutor; blocarea ușii îl împiedica să iasă; iar absența luminii producea panică. Drăguți, băieții!

Biron pufni. Din punct de vedere social era imposibil să se arate afectat de situație. O farsă e o farsă și atâta tot. Acum i-ar fi plăcut să spargă ușa și să termine cu toată povestea. Mușchii bine antrenați ai torsului său se și încordaseră la acest gând, dar totul ar fi fost inutil. Ușa fusese construită să reziste și la explozii nucleare. La naiba cu tradiția asta!

Și totuși trebuia să existe o ieșire. Doar nu-i putea lăsa să facă tot ce voiau. În primul rând avea nevoie de lumină, o lumină adevărată, nu doar licărirea imobilă și insuficientă a videofonului. Asta nu era o problemă. Avea o lanternă cu baterii în dulapul de haine.

O clipă, în timp ce pipăia închizătoarea dulapului, se întrebă dacă nu cumva au blocat-o și pe aceea. Dar ușa se deschise firesc și glisă ușurel în lăcașul ei din perete. Biron dădu din cap mulțumit. Da, era logic. N-ar fi fost niciun motiv special pentru a bloca dulapul și oricum nu avuseseră prea mult timp la dispoziție.

Apoi, în timp ce se întorcea cu lanternă în mână, într-o clipă de groază, tot eșafodajul teoriei lui se prăbuși. Întepeni cu stomacul strâns de încordare și-și ținu respirația, ascultând cu atenție.

Pentru prima dată de când se trezise auzi murmurul dormitorului. Auzi conversația șoptită, întreruptă uneori de chicote, pe care dormitorul o purta cu el însuși și îl recunoscuse imediat esența celui sunet.

Ar fi fost imposibil să nu-l recunoască. Era „horcăitul de moarte al Pământului”. Era sunetul ce fusese inventat cu o mie de ani în urmă.

Mai precis, era sunetul unui contor de radiații care ticăia numărând particulele încărcate și unele gamma grele care ajungeau la el, iar pulsațiile electronice se topeau într-un murmur slab. Era sunetul unui contor numărând singurul lucru pe care-l putea număra – moartea!

Tiptil, Biron se trase înapoi. De la o distanță de doi metri aruncă raza albă a lanternei spre străfundurile dulapului. Într-adevăr, contorul era acolo, în colțul cel mai îndepărtat, dar faptul că-l vedea nu-i spunea nimic nou.

Se afla acolo încă de când era el student în anul întâi. Majoritatea bobocilor din Lumile Exterioare își cumpărau câte un contor în prima lor săptămână petrecută pe Terra. Pe atunci erau foarte conștienți de radioactivitatea Pământului și simțeau nevoia să-și asigure protecția. De obicei contoarele erau revândute în următorul an, dar Biron nu renunțase la al lui. Acum era mulțumit că n-o făcuse.

Se întoarse către birou, unde-și punea ceasul de mână când se culca. Era acolo. Îi tremură puțin mâna atunci când îl ridică până la lumina lanternei. Cureaua de la ceas era dintr-o împletitură flexibilă de plastic de o albeață netedă, aproape lichidă. Și era albă. O ținu la oarecare distanță și schimbă unghiul de câteva ori. Da, era albă.

Și curelușa aceea de la ceas o cumpărase tot pe când era boboc. Radiațiile puternice o colorau în albastru, iar pe Pământ albastrul era culoarea morții. Era ușor să ajungi din întâmplare pe o porțiune de sol iradiat în cursul zilei, dacă te pierdeai sau erai neglijent. Guvernul înconjurase cu garduri cât de multe zone periculoase putuse și firește că nimeni nu se apropia vreodată de imensele terenuri ale morții, care începeau la câțiva kilometri de oraș. Dar curelușa de la ceas reprezenta un adevărat talisman ocrotitor.

Dacă vreodată căpăta o nuanță cât de cât albastruie, trebuia să te prezinți imediat la spital pentru tratament. Asta era regula și nu se discuta. Compoziția texturii din care era făcută era la fel de sensibilă la radiații ca și omul și, cu ajutorul unor instrumente fotoelectrice adecvate, se putea măsura intensitatea de albastru, astfel încât se putea determina repede gravitatea cazului.

Un albastru strălucitor, puternic, însemna sfârșitul. Așa cum culoarea nu se mai putea schimba vreodată, nici tu nu-ți mai puteai reveni. Nu exista niciun tratament, nicio șansă, nicio speranță. Nu-ți mai rămânea decât să aștepti, o zi, o săptămână, și tot ce putea face spitalul era să-ți pregătească incinerarea.

Dar cel puțin cureaua era încă albă și o parte din tumultul gândurilor lui Biron se mai domoli.

Deci radioactivitatea nu depășise limitele normale. Putea oare să fie vorba de un alt fel de farsă? Biron chibzui bine și decise că nu era posibil. *Nimeni* n-ar fi făcut altcuiva una ca asta. Sau cel puțin nu pe Pământ, unde manipularea ilegală a materialului radioactiv era un delict penal. Aici, pe Terra, radioactivitatea era privită foarte serios. Și așa și trebuia. Deci nimeni n-ar fi putut face una ca asta fără un motiv extrem de puternic.

Își formulă cu multă grijă și foarte explicit acest gând și-l înfruntă cu sânge rece. Motivul foarte puternic putea fi, de pildă, dorința de a ucide. Dar de ce? Nu putea exista niciun motiv. În cei douăzeci și trei de ani de viață nu-și făcuse niciun dușman adevărat. Nu atât de dușman. Nu un dușman care să-i vrea moartea.

Își trecu degetele prin păr. Era un mod de gândire ridicol, dar n-avea cum să-l evite. Cu pași prudenți reveni la dulap. Trebuia să fie acolo ceva care emitea radiații; ceva care nu se

afla acolo acum patru ore. Îl descopeai aproape imediat.

Era o cutiuță cam de vreo cincisprezece centimetri pe cincisprezece. Biron o recunoscuse și buza de jos începu să-i tremure ușor. Nu mai văzuse niciuna până atunci, dar auzise de ele. Luă contorul și-l duse în dormitor. Murmurul ușor din încăperea scăzu, aproape că încetă. Pornea atunci când fanta de mică prin care pătrundea radiația era îndreptată spre cutie. În mintea lui nu mai stăruia niciun dubiu. Era o bombă cu radiații.

Aceste radiații nu erau mortale în sine: erau doar focosul unei bombe mai puternice. Undeva, în interiorul cutiei fusese instalată o minusculă bombă nucleară. Izotopii artificiali cu timp de viață scurt o încălzeau treptat, penetrând-o cu particulele corespunzătoare. Când se atingea un anumit prag de temperatură și de densitate a particulelor, pila atomică reacționa. De obicei nu printr-o explozie – deși căldura reacției putea transforma însăși cutia într-o bucată diformă de metal – ci printr-o emanație cumplită de radiații letale, care ar fi ucis orice ființă vie pe o rază de doi metri până la zece kilometri – depinzând de mărimea bombei.

Nu exista nicio modalitate de a ști când se va atinge acest prag. Poate peste câteva ore, poate în clipa imediat următoare. Biron rămase neajutorat în picioare, abia mai ținând lanterna în mâinile sale umede. Cu o jumătate de oră mai devreme, când îl trezise videofonul, era liniștit. Iar acum știa că urma să moară.

Biron nu voia să moară, dar era închis fără speranță de scăpare și nu avea unde să se ascundă.

Cunoștea perfect topografia încăperii. Era situată la capătul unui coridor, așa că avea alături o singură cameră și, bineînțeles, una deasupra și una dedesubt. În privința camerei de sus nu putea face nimic. Cea de pe același etaj avea baia vecină cu baia lui. Nu prea avea speranțe să se facă auzit.

Rămânea camera de dedesubt.

În cameră se aflau două scaune pliante, pentru eventualii musafiri. Puse mâna pe unul din ele. Scoase un sunet slab, ca un trosnet, când izbi în dușumea. Îl întoarse pe o muchie și sunetul deveni mai puternic.

După fiecare lovitură aștepta; se întreba dacă va izbuti să-l trezească pe cel ce dormea dedesubt și să-l irite suficient pentru a-l determina să reclame că este deranjat.

Deodată prinse un sunet slab și se opri, cu scaunul sfărâmat înălțat deasupra capului. Sunetul se repetă, ca un fel de strigăt ușor. Venea din direcția ușii.

Lăsă jos scaunul și răspunse cu un urlet. Își lipi urechea de crăpătura dintre ușă și perete, dar etanșarea era bună și sunetul era estompat chiar și acolo.

Totuși, își dădu seama că este strigat pe nume.

— Farrill! Farrill! de mai multe ori și alte cuvinte, probabil „Ești acolo?” sau „Ai pățit ceva?”

Urlă ca răspuns:

— Deschideți ușa!

Strigă asta de vreo trei, patru ori. Era scăldat în sudori reci de nerăbdare și spaimă. Bomba putea exploda dintr-o clipă într-alta.

I se păru că a fost auzit. Cel puțin, ajunsese până la el un strigăt înfundat:

— Feriți-vă! Ceva, ceva, un blaster.

Înțelese ce vor să spună și se dădu repede la o parte din dreptul ușii.

Se auziră niște scrâșneli și pocnituri și simți vibrațiile propagate în aerul din odaia lui. Urmă un zgomot asurzitor și ușa se prăbuși înăuntru. Lumina de pe coridor inundă camera.

Biron se repezi afară cu brațele întinse în lături:

— Nu intrați! țișă el. De dragul Pământului, nu intrați! Înăuntru e o bombă cu radiații.

Avea în față doi oameni. Unul era Jonti. Celălalt era Esbak, administratorul. Era îmbrăcat doar pe jumătate.

— O bombă cu radiații? bâigui acesta. Dar Jonti întrebă:

— Ce mărime?

Jonti avea încă în mână blasterul – singurul element discordant cu înfățișarea lui de dandy, chiar și acum, în toiul nopții. Biron nu izbuti decât să arate cu mâinile.

— E-n regulă, zise Jonti, care părea perfect liniștit. Apoi se întoarse către administrator: Ar fi bine să evacuați încăperile din zona aceasta și, dacă aveți pe undeva, pe terenurile Universității, niște foi de plumb, aduceți-le înapoi ca să captușim coridorul. Și n-aș lăsa pe nimeni să intre aici până dimineață.

Se întoarse către Biron:

— Probabil că are o rază de acțiune de patru până la șase metri. Cum a ajuns acolo?

- Nu știu, răspunse Biron, și-și șterse fruntea cu dosul palmei. Dacă nu vă supărați, dați-mi voie să mă așez o clipă undeva.
- Aruncă o privire către încheietura mâinii și observă că i-a rămas ceasul în cameră. Simți un imbold necugetat de a se întoarce după el.
- Se stârnise mare zarvă. Studenții erau evacuați din camerele lor.
- Vino cu mine, îi spuse Jonti. Și eu cred că n-ar fi rău să te așezi puțin.
- Biron întrebă:
- Dar ce te-a adus în fața camerei mele? Nu că nu ți-aș fi recunoscător, înțelegeți.
- Te-am chemat prin videofon, dar n-am primit niciun răspuns și trebuia neapărat să-ți vorbesc.
- Să-mi vorbești? rosti cuvintele cu grijă, încercând să-și stăpânească respirația neregulată. De ce?
- Ca să te avertizez că ți-e viața în primejdie. Biron râse sacadat:
- Asta am descoperit și eu.
- A fost doar un prim atentat. Vor încerca din nou.
- Cine?
- Nu putem vorbi aici, Farrill. Trebuie să ne ferim. Ești pe lista neagră și cine știe dacă nu mi-am pus și eu viața în primejdie.

2. Capcană în spațiu

În holul studenților nu era nimeni și era întuneric. Nici n-ar fi putut fi altfel la patru și jumătate dimineața? Jonti șovăi o clipă la ușa întredeschisă, trăgând cu urechea să vadă dacă nu cumva era cineva acolo.

— Nu, zise el în șoaptă, nu aprinde luminile. N-avem nevoie de ele ca să putem vorbi.

— M-am săturat de beză în noaptea asta, mormăi Biron.

— O să lăsăm ușa întredeschisă.

Biron n-avea puterea să discute în contradictoriu. Se trânti pe primul scaun și urmări neputincios cum dreptunghiul de lumină al ușii se îngustează până la o dungă subțire. Acum, că totul se terminase, îl apucă de-a binelea tremurată.

Jonti propti ușa și-și lăsă bastonul de trestie pe dunga de lumină de pe pardoseală.

— Stai cu ochii pe el. Ne va arăta dacă trece cineva sau dacă se mișcă ușa.

Biron protestă:

— Nu te supăra, dar nu prea sunt într-o dispoziție conspirativă. Te rog, dacă ai ceva să-mi comunic, fă-o acum. Mi-ai salvat viața, știu asta foarte bine, și mâine am să-mi arăt așa cum se cuvine recunoștința. În momentul ăsta însă nu-mi trebuie decât un păhărel de băutură și un timp mai îndelungat de odihnă.

— Îmi închipui ce simți, îi spuse Jonti, dar deocamdată abia am izbutit să evităm un timp prea îndelungat de odihnă de care ai fi avut parte. Și tare aș vrea ca asta să nu fie doar pentru moment. Știi că-l cunosc pe tatăl tău?

Întrebarea veni brusc și Biron ridică din sprâncene, gest care trecu neobservat în bezna din încăpere. Răspunse:

— Nu mi-a spus niciodată că te cunoaște.

— M-ar fi mirat s-o fi făcut. Nu-mi cunoaște numele pe care-l folosesc aici. Apropo, ai mai avut vești de la el în ultima vreme?

— De ce mă întrebi?

— Pentru că e în mare primejdie.

— Cum?

Mâna lui Jonti îi găsi brațul prin întuneric și i-l strânse cu putere:

— Te rog, te rog! Nu vorbi prea tare.

Abia atunci, Biron își dădu seama că vorbiseră în șoaptă. Jonti reluă:

— Am să-ți dau mai multe amănunte. Tatăl tău a fost luat ostatic. Știi ce înseamnă asta?

— Bineînțele că nu. *Cine* l-a luat ostatic și unde vrei să ajungi? De ce mă necăjești?

Lui Biron îi zvâcneau cumplit tâmpile. Hypnitul și teroarea morții îl făcuseră incapabil să-l înfrunte pe acest dandy calm, care stătea atât de aproape de el, încât îi auzea șaptele de parcă ar fi fost strigăte.

— Bineînțele că ai cât de cât idee cu ce se ocupă tatăl tău? șopti Jonti.

— Dacă-l cunoști pe tata, înseamnă că știi că e Fermier de Widemos. Asta e activitatea lui.

— Ei, n-ai niciun motiv să te încrezi în mine, în afară doar de faptul că-mi risc viața pentru tine. Dar știu tot ce ai putea să-mi spui tu. De exemplu, știu că tatăl tău conspiră împotriva Tyrannienilor.

— Nu e adevărat, spuse Biron, cu încordare în glas. Serviciul pe care mi l-ai făcut în noaptea asta nu-ți dă dreptul să afirmi așa ceva despre tatăl meu.

— Tinere, greșesti ocolind adevărul și mă faci și pe mine să-mi pierd vremea de pomană. Tu nu-ți dai seama că situația e prea gravă pentru a ne mai juca așa cu vorbele? Ți-o spun clar. Tatăl tău se află în mâinile Tyrannienilor. Cine știe dacă n-a și murit între timp.

— Nu te cred, zise Biron, dând să se ridice.

— Sunt în situația de a ști mai bine cum stau lucrurile.

— Uite ce e, Jonti, hai s-o lăsăm baltă. Nu sunt deloc într-o dispoziție potrivită pentru mistere și nu-mi place încercarea asta a ta de a...

— De a, ce? Glasul lui Jonti își pierduse din eleganță. Ce câștig eu dacă-ți spun toate astea? Dă-mi voie să-ți amintesc că aceste informații ale mele, pe care tu nu vrei să le accepți, mi-au indicat clar că s-ar putea întreprinde un atentat împotriva ta. Judecă și tu, Farrill, după cele întâmpate.

— Ia-o de la capăt și spune-mi limpede totul. Te ascult.

— Perfect. Ei bine, Farrill, îmi închipui că știi despre mine că-ți sunt concetățean din Regatele Nebulare, cu toate că m-am dat drept vegan.

— Da, după accent mi s-a părut mie că așa ar fi. Dar n-am dat importanță amănuntului.

— Și totuși, prietene, amănuntul are importanța lui. Am venit aici deoarece, ca și tatălui tău, nu mi-au plăcut Tyrannienii. De cincizeci de ani ne asupresc poporul. E mult prea mult.

— Nu sunt om politic.

Din nou, glasul lui Jonti sună puțin enervat:

— A, nu sunt unul din agenții lor, care să încerce să te bage în vreo încurcătură. Îți spun adevărul. M-au prins acum un an, așa cum l-au prins acum pe tatăl tău. Dar am izbutit să evadez și am venit pe Pământ, unde cred că sunt în siguranță până în momentul când voi fi gata să mă întorc. Cam asta-i tot ce e necesar să-ți spun în privința mea.

— Nici nu ți-am cerut atâtea amănunte.

Biron nu izbutea să-și alunge tonul neprietenos. Jonti îi displacea prin manierele lui mult prea pedante.

— Știi, știu. Dar trebuie să-ți dau măcar aceste detalii, căci așa l-am cunoscut pe tatăl tău. A lucrat cu mine, mai bine zis, eu am lucrat cu el. Mă cunoștea, dar nu în calitatea lui oficială de prim nobil al planetei Nephelos. Înțelege?

Biron dădu zadarnic din cap în beznă și confirmă:

— Da.

— Nu e nevoie să intru în amănunte în această privință. Mi-am păstrat chiar și aici sursele de informare și știu că a fost întemnițat. Știu asta. Chiar dacă ar fi fost o simplă bănuială, ar fi dovedită cu prisosință de acest atentat la viața ta.

— În ce fel?

— Dacă Tyrannienii l-au închis pe tată, l-ar lăsa ei liber pe fiu?

— Vrei să spui că ei mi-au pus în cameră bomba aceea cu radiații? E cu neputință.

— De ce e cu neputință? Nu le înțelege atitudinea? Tyrannienii domnesc peste cincizeci de lumi diferite; dar acestea sunt de sute de ori mai numeroase decât ei. În situația lor, folosirea forței nu este suficientă. Specialitatea lor sunt metodele perfide, intrigile, asasinatele. Plasa pe care au țesut-o peste spațiul cosmic este foarte întinsă și cu ochiuri mici. Bănuiesc că se întinde pe cinci sute de ani lumină de la Pământ.

Biron era încă în plin coșmar. În depărtare se auzea slab zgomotul instalării scuturilor de plumb. Probabil că în camera lui contorul mai murmură încă. Spuse:

— Dar n-are niciun sens. Săptămâna asta urma să mă întorc pe Nephelos. Și ei ar fi trebuit să știe asta. Atunci de ce să mă ucidă aici? Dacă așteptau, le cădeam oricum în mână.

Simți o ușurare că găsise această fisură în raționamentul lui Jonti, dornic să creadă în propria sa logică.

Jonti se apropie atât de tare de urechea lui Biron, încât cu respirația sa parfumată îi răvăși părul de pe tâmplă:

— Tatăl tău e un om foarte popular. Moartea lui – căci, odată întemnițat de către Tyrannieni, execuția lui devine o probabilitate pe care trebuie s-o privești drept în față – va tulbura până și rasa de sclavi timorați pe care încearcă s-o crească dinastia Tyrann. În calitatea ta de nou Fermier de Widemos ai putea profita de resentimentele oamenilor, iar dacă te-ar executa și pe tine ar spori foarte mult primejdia unei răscoale împotriva lor. Țelul lor nu e să producă martiri. În schimb, le-ar conveni foarte mult ca tu să mori așa, ca din întâmplare, într-o lume foarte îndepărtată.

— Nu te cred, îl contrazise Biron. Suspiciunea rămăsese singura lui armă de apărare.

Jonti se ridică și-și aranjă mânușile fine.

— Mergi prea departe, Farrill. Rolul tău ar fi mai convingător dacă nu te-ai prefaca a fi chiar atât de ignorant. Tatăl tău te-a cruțat de cunoașterea realității, probabil ca să te ocrotească, dar mă îndoiesc că e posibil să nu fi fost deloc influențat de convingerile lui. Ura ta împotriva Tyrannenilor nu se poate să n-o reflecte pe a lui. Nu se poate să nu fii gata să lupți împotriva lor. Tatăl tău s-ar putea chiar să-ți recunoască maturizarea în așa măsură, încât să te folosească. Îți convine că te afli aici, pe Pământ, și n-ar fi de mirare să îmbini învățătura cu o însărcinare precisă. Poate, o însărcinare pentru care, ca să n-o îndeplinești, Tyrannienii sunt gata să te ucidă.

— Asta pare o melodramă ieftină.

— Serios? Bine, atunci așa să fie. Dacă nu te poate convinge acum adevărul, te vor convinge mai târziu evenimentele. Se vor face noi încercări de a te asasina și una din ele va izbuti. Din clipa aceasta, Farrill, ești un om mort.

Biron își ridică privirea:

— Stai puțin! Ce interes personal ai tu în chestiunea asta?

— Sunt patriot. Aș vrea să văd Regatele din nou libere, cu guverne alese de ele.

— Nu. Vorbeam de interesul tău *personal*. Nu pot accepta numai idealismul, pentru că nu te cred capabil de asta. Îmi pare rău dacă te jignesc cumva.

Vorbele lui Biron loviră drept la țintă. Jonti se așeză din nou și spuse:

— Domeniile mi-au fost confiscate. Înainte de a fi exilat, nu era deloc plăcut să fiu silit să execut ordinele piticilor acelora. Iar de atunci încoace a ajuns mai imperativ ca oricând să redevin aidoma bunicului meu înainte de sosirea Tyrannienilor. Sunt suficiente aceste motive pentru a dori o revoluție? Tatăl tău urma să fie conducătorul acestei revoluții. Iar dacă el nu mai este, trebuie să fii tu!

— Eu? Dar am doar douăzeci și trei de ani și nu știu nimic despre toate astea. Ai putea găsi pe alții mai buni.

— Firește că aș putea, dar nimeni altul nu e fiul tatălui tău. Dacă tatăl tău va fi ucis, tu devii Fermier de Widemos și în această calitate ești de mare preț pentru mine, chiar dacă ai avea doar doisprezece ani și ai fi și cretin pe deasupra. Am nevoie de tine din același motiv pentru care vor să te suprimă Tyrannienii. Și dacă nu te poate convinge nevoia mea de a te salva, cu siguranță te va convinge nevoia lor de a te scoate din joc. *A fost o bombă cu radiații în camera ta. Scopul ei nu putea fi altul decât de a te ucide. Cine altcineva ți-ar putea dori moartea?*

Jonti așteptă liniștit și savură șaptele lui Biron:

— Nimeni. Nu știu pe nimeni care să vrea să mă omoare. Deci asta e adevărul despre tata!

— E adevărul. Consideră-l drept o victimă a războiului.

— Și ai impresia că asta îmbunătățește lucrurile? Poate că într-o bună zi o să-i ridice un monument, nu? Unul cu o inscripție radiantă, care să se poată citi din spațiu de la o distanță de douăzeci de mii de kilometri. Vocea i se înăspri: Și crezi că asta o să mă facă fericit?

Jonti așteptă, dar Biron nu mai spuse nimic. Atunci, reluă el discuția:

— Și ce ai de gând să faci?

— Merg acasă, spuse Biron.

— Deci tot n-ai înțeles în ce situație te afli.

— Am spus că merg acasă. Ce-ai vrea să fac? Dacă mai e în viață, am să-l scot de acolo. Iar dacă a murit, am să... am să...

— Taci! Glasul celui vârstnic era iritat și glacial. Aiurezi ca un copil. Nu poți merge pe Nephelos. Nu înțelegi că nu poți? Vorbesc cu un copil sau cu un tânăr cu capul pe umeri?

Biron mormăi:

— Și ce propui?

— Îl cunoști pe Directorul de pe Rhodia?

— Prietenul Tyrannienilor? Da, îl cunosc. Știu cine e. Îl știe toată lumea din Regate. Hinrik V, Director în Rhodia.

— L-ai întâlnit vreodată?

— Nu.

— Asta te întrebam. Dacă nu l-ai întâlnit personal, înseamnă că nu-l cunoști. E un imbecil, Farrill. Vreau să spun, în sensul medical al cuvântului. Dar când Tyrannienii vor confisca Ferma din Widemos – și așa se va întâmpla, cum s-a întâmplat și cu domeniile mele – aceasta va fi o răsplată pentru Hinrik. În Rhodia Tyrannienii se simt în siguranță și acolo trebuie să te duci.

— De ce?

— Pentru că măcar Hinrik are influență pe lângă ei – mă rog, atât cât poate avea o marionetă lingușitoare. El ar putea aranja să te repună în drepturi.

— Nu văd de ce ar face-o. E mai probabil să mă predea în mâinile lor.

— Așa e. Dar vei fi conștient de primejdie și ai putea să lupți s-o eviți. Nu uita că titlul pe care îl porți este valoros și important, dar nu este totul. În chestiuni conspirative trebuie să fii în primul rând practic. Oamenii ți se vor alătura din afecțiune și din respect pentru numele tău, dar pentru a-i putea păstra vei avea nevoie de bani.

Biron stătu pe gânduri:

— Am nevoie de timp ca să iau o hotărâre.

— Nu ai timp. Timpul tău a expirat când ți s-a plantat în cameră bomba cu radiații. Trebuie să acționăm. Îți pot da o scrisoare de recomandare către Hinrik din Rhodia.

— Va să zică îl cunoști foarte bine, nu?

— Suspiciunea ta nu adorme niciodată, nu-i așa? Cândva am condus o misiune a Autarhului din Lingane la curtea lui Hinrik. Mîntea lui de imbecil n-o să-și mai amintească de mine, probabil, dar nici n-o să îndrăznească să arate că a uitat. Îți va sluji drept prezentare și mai departe n-ai decât să improvizezi tu. Dimineată o să am scrisoarea pregătită pentru tine. O navă pleacă la prînz către Rhodia. Ți-am luat bilet. Plec și eu, dar pe altă rută. Nu zăbovi. Aici ai terminat, nu?

— Mai e susținerea diplomei.

— O bucată de hîrtie fără valoare. Chiar contează pentru tine?

— Acum nu.

— Ai bani?

— Destui.

— Perfect. Dacă ai avea prea mulți, ai stârni suspiciuni. Continuă sever: Farrill!

Biron se trezi din toropeală.

— Ce este?

— Întoarce-te la ceilalți. Nu spune nimănui că pleci. Lasă faptele să vorbească.

Biron încuviință din cap, fără nicio vorbă. În străfundul minții lui stăruia gândul că misiunea sa rămănea neîndeplinită și că în felul acesta își dezamăgea tatăl aflat pe moarte. Îl chinuia o amărăciune zadarnică. Ar fi trebuit să i se dea mai multe amănunte. Ar fi trebuit să i dezvăluie primejdiile. N-ar fi trebuit să fie lăsat să acționeze în necunoștință de cauză.

Iar acum, că știa adevărul – sau cel puțin cea mai mare parte a lui, referitoare la rolul tatălui său în conspirație – căpăta mai multă importanță documentul pe care ar fi trebuit să-l obțină din arhivele Pămîntului. Dar nu mai era timp. Nu mai avea timp să obțină documentul. Și nici să-și pună întrebări în privința lui. Și nici să-și salveze tatăl. Poate că nu-i mai rămănea timp nici de trăit. Zise:

— Voi face cum spui tu, Jonti.

Sander Jonti îmbrățișa cu privirea campusul Universității în timp ce făcu o pauză pe treptele căminului studentesc. Era limpede că privirea lui nu exprima admirație.

Coborînd pe poteca pavată cu cărămizi, ce șerpuia prin atmosfera pseudorustică, afișată de toate campusurile urbane încă din antichitate, vedea strălucind drept în fața lui luminile singurei străzi importante din oraș. Dincolo – estompat în timpul zilei, dar vizibil acum – era eternul albastru radioactiv al orizontului, martor mut al războaielor preistorice.

Jonti cercetă o clipă cerul. Trecuseră peste cincizeci de ani de când Tyrannienii veniseră și puseseră brusc capăt vieții separate a celor douăzeci și patru de unități politice în veșnic conflict, răspândite până dincolo de Nebuloasă. Acum, brusc și prematur, o pace prin reprimare le domina.

Furtuna care le prinsese într-un trăsnet uriaș fusese o învolburare din care nu-și mai reveniseră. Lăsase în urmă doar un fel de contracții spasmodice, care agitau inutil, ici-colo și din când în când lumea. Să organizezi aceste pulsații, să le aliniezi în vederea unei evoluții comune, la momentul oportun, ar fi fost o sarcină dificilă și de lungă durată. Ei bine, el zăbovise destul, retras ca la țară, aici, pe Pămînt. Sosise vremea să se întoarcă.

Ceilalți, reveniți acasă, încercau probabil chiar acum să-l contacteze la locuința lui.

Mări puțin pasul.

De cum intră în camera lui, surprinse raza aceea. Era o rază personală, în privința siguranței ei nu existau deocamdată temeri și nici vreo suspiciune că ar putea fi interceptată. Nu era nevoie de niciun receptor oficial; de niciun obiect din metal și cabluri care să capteze valurile slabe, rătăcitoare, de electroni, cu impulsurile lor abia auzite, înotînd prin hiperspațiu dintr-o lume aflată la cinci sute de ani-lumină departare.

Spațiul în sine era polarizat în camera lui și pregătit pentru recepție. Alcătuirea lui nu mai era aleatorie, ci staționară. Nu exista nicio cale de a detecta acea polarizare, decât prin recepție. Și în acel anume volum de spațiu, numai propria lui minte putea funcționa ca receptor; și asta deoarece numai caracteristicile electrice ale propriului său sistem de celule nervoase erau capabile să intre în rezonanță cu vibrațiile fascicolului purtător de mesaje.

Mesajul era la fel de secret ca și caracteristicile unice ale propriilor lui unde cerebrale și, în întregul univers, cu cvadrilioanele sale de ființe omenești, șansele ca o structură să fie suficient de apropiată încât să permită cuiva să capteze unda personală a altcuiva erau de unu la un număr format din 20 de cifre.

Creierul lui Jonti simți stimulul chemării ca un geamăt prin incomprehensibilitatea nesfârșită și pustie a hiperspațiului.

— ... Alo... Alo... Alo... Alo... Alo...

Emisia nu era o treabă la fel de simplă ca recepția. Era nevoie de un dispozitiv mecanic pentru a genera unda purtătoare strict adecvată pentru a duce mesajul înapoi, la corespondentul de dincolo de Nebuloasă. Acest dispozitiv era inclus în nasturele ornamental de pe umărul său drept. Se activa automat când el pășea în sfera sa proprie de polarizare a spațiului și după aceea el trebuia doar să-și îndrepte gândurile către obiectiv și să se concentreze.

— Sunt aici!

Nu era nevoie de o identificare mai precisă. Apelul monoton încetă și se prefăcu în cuvinte care căpătau înțeles în mintea lui:

— Vă salutăm, domnule. Widemos a fost executat. Bineînțeles că știrea n-a fost încă dată publicității.

— Nu mă miră. A mai fost implicat și altcineva?

— Nu, domnule. Fermierul n-a făcut niciun fel de declarații. Un bărbat viteaz și leal.

— Da. Numai că ar fi fost nevoie și de altceva în afară de vitejie și lealitate ca să nu fi fost prins. Nu i-ar fi stricat puțină lașitate. Dar nu mai contează! Am vorbit cu fiul lui, noul Fermier, care a trecut deja pe lângă moarte și a scăpat ca prin urechile acului. Îl vom folosi pe el.

— Îmi permiteți să vă întreb în ce fel?

— Cred că e mai bine să lăsăm evenimentele să-ți răspundă la întrebare. E prea devreme ca să pot prevedea consecințele. Măine va fi trimis să vorbească cu Hinrik din Rhodia.

— Hinrik? Bine, dar e un risc îngrozitor pentru tânăr. El știe că...

— I-am spus atât cât am putut să-i spun, îl întrerupse aspru Jonti. Nu ne putem încrede prea mult în el până când nu ne dovedește că merită. În împrejurările date, nu putem vedea în el decât un om pe care-l putem risca, la fel ca pe oricare altul. Ne putem dispensa de el *întru totul*. Să nu mă mai chemați aici, pentru că părăsesc Pământul.

Și, cu un gest hotărât, Jonti întrerupse legătura mintală.

Linștit și gânditor, revăzu în minte evenimentele din cursul zilei și nopții, cântărindu-le pe fiecare în parte. Încetul cu încetul, începu să zâmbească. Totul se aranjase de minune și acum comedia se putea juca până la capăt.

Nimic nu fusese lăsat la voia întâmplării.

3. Șansa și ceasul de mână

Prima oră a înălțării unei nave spațiale din robia planetei este cea mai prozaică. Există o stare de confuzie la pornire, foarte asemănătoare, în esență, cu cea care probabil însoțise împingerea primei luntre scobite într-un trunchi de copac pe apele unui râu preistoric.

Ți se repartizează un fotoliu; ți se preia bagajul; urmează primul moment încordat de înstrăinare și de agitație fără sens în jurul tău. Intimități strigate în ultimul moment, apoi liniștea, închiderea silențioasă a ecluzelor de aer, urmate de pătrunderea lentă a aerului în timp ce se înșurubează automat zăvoarele, ca niște gigantice aparate de forat, apoi comprimarea aerului.

Urmează liniștea parcă amenințătoare și semnalele cu litere roșii, care se aprind în toate încăperile navei:

„Ajustați-vă costumele antiacelerație... Ajustați-vă costumele antiacelerație... Ajustați-vă costumele antiacelerație...”

Stewarzii și stewardesele străbat în grabă culoarele, bătând ușurel în fiecare ușă și deschizând-o cu cuvintele stereotipe:

— Scuzați! Puneți-vă costumul.

Te lupți cu costumul – rece, strâmt, incomod, dar înfipt într-un sistem hidraulic care absoarbe presiunea infernală a decolării.

În depărtare se aude huruitul motoarelor nucleare, în turație redusă pentru manevrele din atmosferă, urmate imediat de retroreacția uleiului izolator din lăcașul costumului antiacelerație. Parcă te împinge la infinit înapoi, pe urmă foarte încet înainte, la loc, pe măsură ce scade accelerația. Dacă rezști senzației de greață din această perioadă, probabil vei fi scutit de răul de spațiu pe toată durata zborului.

Salonul cu ferestre mari de observație nu fu deschis pasagerilor în primele trei ore de zbor, așa că atunci când lăsaseră în urmă atmosfera, iar ușile duble puteau asigura separația, se formase deja o coadă lungă. Erau prezenți nu numai cei care făceau pentru prima oară turul Planetarelor (cu alte cuvinte, oamenii care nu mai călătoriseră până atunci prin spațiul cosmic), ci și mulți călători cu experiență.

La urma urmei, imaginea Pământului din Cosmos era „o ocazie ce nu trebuia scăpată” pentru orice turist.

Salonul de observare era un fel de bulă pe caroseria astronavei, o carapace din plastic transparent tare ca oțelul, gros de peste jumătate de metru și curbat în mod corespunzător. Capacul decapotabil de oțel iridiu, care-l proteja de acțiunea atmosferei și a particulelor de praf din ea, fusese ridicat. Se stinseseră luminile și galeria era plină. Fețele care se înălțau peste barele de protecție se vedeau limpede la lumina Pământului.

Căci Pământul era suspendat acolo jos, un balon gigantic și strălucitor, cu pete portocalii, albastre și albe. Emisfera vizibilă era aproape în întregime însorită; continentele se vedeau printre nori ca niște deserturi portocalii cu dungi subțiri verzi răspândite ici-colo. Mările erau albastre, evidențindu-se clar pe fondul negru al spațiului cosmic acolo unde întâlneau linia orizontului. Iar de jur împrejur, pe cerul negru, fără praf, străluceau stelele.

Privitorii așteptau răbdători.

Ei nu emisfera însorită doreau s-o vadă. Calota polară, de o strălucire orbitoare, începea să se vadă tot mai bine, pe măsură ce nava menținea ușoara accelerație oblică care o scotea imperceptibil de pe ecliptică. Încetul cu încetul, umbra nopții își întindea aripa asupra globului și uriașa insulă alcătuită de Eurasia și Africa domina maiestuos priveliștea, cu nordul „în jos”.

Solul Pământului bolnav, fără viață, își ascundea oroarea sub un joc de nestemate produse de întunericul nopții. Radioactivitatea solului era o vastă mare de albastru irizat, scânteind în chenare stranii, ilustrând maniera în care fuseseră lansate bombele nucleare cândva, cu o generație înainte de a se fi dezvoltat sistemul de apărare împotriva exploziilor nucleare printr-un câmp de forță, în așa fel încât nicio altă lume să nu se mai poată sinucide în acest mod.

Toți ochii priviră până când, după trecerea mai multor ore, Pământul rămase doar o jumătate strălucitoare de monedă în bezna nesfârșită.

Printre privitori se număra și Biron Farrill. Ședea singur în rândul întâi, cu brațele așezate pe grilajul de protecție, cu ochii triști și gânditori. Nu așa se așteptase el să părească Pământul. Nu în acest mod, nu cu această navă, nu în această direcție.

Antebrațul său bronzat se frecă de barba care-i crescuse, dându-i o senzație de vinovăție că nu s-a ras în dimineața aceea. Curând o să se înapoieze în cabina lui și o să corecteze acest neajuns. Deocamdată, șovăia să plece. Aici erau oameni, pe când în cabină avea să fie singur.

Sau, poate că tocmai acesta era motivul pentru care ar trebui să plece.

Nu-i plăcea noua senzație pe care o căpătase – aceea că e urmărit și că nu are niciun prieten.

Orice sentiment de prietenie se îndepărtase de el. Aceasta i se întâmplase din clipa când fusese trezit de apelul prin videofon, cu douăzeci și patru de ore mai înainte.

Până și în căminul studentesc simțise că-i stânjenește pe ceilalți. Bătrânul Esbak se năpustise asupra lui de cum se întorsese în holul studenților, după conversația cu Jonti. Esbak era în mare agitație și glasul îi devenise extrem de strident.

— Domnule Farrill, te-am căutat. A fost un incident cum nu se poate mai nefericit. Nu înțeleg. Ai vreo explicație?

— Nu, n-am, răspunse aproape strigând. Când pot să intru în camera mea să-mi scot lucrurile?

— Dimineață, cu siguranță. Tocmai am izbutit să ducem sus aparatura pentru verificarea camerei. Nu mai e nicio urmă de radioactivitate peste nivelul normal. Ai avut noroc că ai scăpat. Poate doar peste câteva minute ai fi fost în pericol.

— Da, da, dar dacă nu vă supărați, aș vrea să mă odihnesc.

— Poți folosi camera mea până dimineață și pe urmă te repartizăm în altă parte pentru cele câteva zile cât mai rămâi. A, dar apropo, domnule Farrill, dacă nu te superi, mai e o chestiune.

Bătrânul era excesiv de politicos. Biron aproape că-l auzea cum își freacă tălpile de pământ, din cauza stânjenelii.

— Care chestie? întrebă plictisit Biron.

— Știi cumva vreo persoană care ar fi avut interesul să... mă rog... să-ți facă o farsă?

— Să-mi facă o farsă în felul ăsta? Bineînțeles că nu știu.

— Atunci ce gânduri ai? Bineînțeles că autorităților școlare nu le-ar conveni deloc să se stărneasă publicitate din acest incident.

Doamne, cum insistă el să folosească acest cuvânt „incident”! Biron răspunse cam sec:

— Da, vă înțeleg. Dar nu vă nelineștiți. Nu mă interesează nici să cercetez, nici să reclam la poliție. Voi părăsi curând Pământul și aș prefera să nu-mi încurce nimeni planurile. Nu aduc acuzații nimănui. La urma urmei, sunt încă în viață.

Esbak simțise o ușurare aproape nerușinată. Era tot ce-și doreau din partea lui. Doar atât, să nu le facă vreo neplăcere. Era doar un incident care trebuia dat uitării.

Reveni în vechea lui cameră la șapte dimineața. Era liniște, nu se mai auzea niciun murmur din dulap. Bomba nu mai era acolo și nici contorul. Probabil le luase Esbak și le aruncase în lac. Fapta lui se încadra în infracțiunea de distrugere a dovezilor, dar asta era preocuparea de căpetenie a școlii. Își aruncă lucrurile în geamantane și apoi telefonă la recepție ca să i se repartizeze altă cameră. Observă că lumina mergea și, firește, și videofonul. Singura rămășiță a nopții trecute era ușa ruptă și cu încuietorea topită.

Îi dădură altă cameră. Asta indica oricărei persoane care trăgea cu urechea intenția lui de a rămâne. Apoi, de la telefonul din hol, chemase un aerotaxi. Socoti că nu l-a văzut nimeni. Autoritățile școlare n-aveau decât să-și explice cum voiau dispariția lui.

O clipă îl zărise pe Jonti la cosmodrom. Jonti nu spusese nimic; nu dădu niciun semn de recunoaștere, dar după ce trecu pe lângă el, Biron simți în palmă un mic glob, negru și banal: era o capsulă personală și biletul de călătorie pentru Rhodia.

Zăbovi puțin, studiind capsula aceea personală. Nu era sigilată. Ulterior, în cabină, citi mesajul. Era o simplă scrisoare de recomandare cât se poate de scurtă.

O vreme, gândurile lui Biron stăruiră asupra lui Sander Jonti în timp ce, din salonul de observație, privea Pământul micșorându-se din ce în ce. Îl cunoscuse foarte puțin pe Jonti până când acesta se năpustise atât de nimicitor în viața lui – mai întâi pentru a i-o salva, iar apoi pentru a o îndrepta pe un drum nou și necunoscut. Biron îi știa numele; îl saluta din cap când se întâlneau; ba chiar, din când în când, schimbase și câte o vorbă-două de politețe cu el, dar atâta tot. Nu-i plăcea omul, nu-i plăcea nici răceala lui, nici eleganța afectată, nici

politețea exagerată. Dar nimic din toate astea nu avea legătură cu situația actuală.

Biron își frecă părul tuns scurt cu o mână nervoasă și oftă. De fapt, se trezi că tânjește după prezența lui Jonti. Cel puțin omul ăsta era la curent cu evenimentele și le stăpânea. Știau ce trebuie să facă; știau ce trebuie să facă Biron; îl determinase să facă ceea ce trebuie. Iar acum Biron era singur și se simțea foarte tânăr, foarte neajutorat, lipsit de prieteni și aproape înspăimântat.

În tot acest timp evitase intenționat să se gândească la tatăl său. Nu i-ar fi servit la nimic.

— Domnul Malaine.

Numele fu repetat de vreo două-trei ori înainte ca Biron să tresară la atingerea respectuoasă pe umăr și să ridice ochii.

Mesagerul robot spuse din nou: „Domnul Malaine” și Biron privi în gol câteva secunde până să-și aducă aminte că ăsta era numele său temporar. Fusese scris ușor cu creionul pe biletul pe care i-l înmânase Jonti. Pe acest nume i se rezervase o cabină de lux.

— Da, ce este? Eu sunt Malaine.

Glăsuț mesagerului șuieră foarte ușor în timp ce bobina dinăuntru transmitea mesajul: „Mi s-a cerut să vă informez că vi s-a schimbat cabina de lux și că bagajul vi s-a mutat deja. Dacă sunteți amabil să treceți pe la administrator, o să vi se dea noua cheie. Sperăm că nu vă veți supăra de această modificare.”

— Ce mai e și asta? strigă Biron, răsucindu-se pe scaun și mai mulți dintre pasagerii adunați acolo, privind încă pe fereastră, se întoarseră auzind acea explozie de sunete. Dar care-i problema?

Firește că n-avea niciun rost să te cerți cu o mașină care nu făcuse decât să-și îndeplinească funcția. Mesagerul își înclinase respectuos capul său de metal, cu zâmbetul său lingușitor, imitație imobilă a celui uman, iar apoi plecase.

Biron ieși din sala de observație și-l acostă pe ofițerul de bord de la ușă cu ceva mai multă energie decât intenționase:

— Uite ce e, trebuie să vorbesc cu căpitanul. Ofițerul nu dădu niciun semn de mirare:

— E ceva important, domnule?

— Firește că e. Tocmai mi s-a schimbat cabina de lux fără permisiunea mea și aș dori să știu motivul.

Chiar în acel moment Biron simți că furia lui e disproporționată față de gravitatea cazului, dar ea reprezenta o acumulare de nemulțumiri. Fusese cât pe-aici să cadă victimă unui atentat; fusese silit să părăsească Pământul ca un răufăcător; mergea nici nu știa unde, ca să facă ceea ce iarăși nu știa; iar acum își mai și băteau joc de el, mutându-l de colo până colo pe navă. Era prea mult!

Și totuși, în tot acest timp, avusese sentimentul neplăcut că în locul lui, Jonti ar fi acționat altfel, probabil cu mai multă înțelepciune. Mde, el nu era Jonti.

Ofițerul îi spuse:

— Am să-l chem pe administrator.

— Vreau să vorbesc cu căpitanul, insistă Biron.

— Cum doriți. Și, după o scurtă conversație prin micul aparat de comunicare, spuse politicos:

— Veți fi chemat. Vă rog să așteptați.

Căpitanul Hirm Gordell era un om mic și îndesat. Se ridică politicos și se înclină peste birou ca să-i strângă mâna lui Biron când acesta intră.

— Domnule Malaine, spuse el, îmi cer scuze că a trebuit să vă deranjăm.

Avea fața dreptunghiulară, părul de culoarea oțelului, mustața scurtă și bine îngrijită, un pic mai negră, și un zâmbet fix.

— Și mie îmi pare rău, răspunse Biron. Aveam rezervată o cabină de lux, aveam dreptul la ea, și am impresia că nici măcar dumneavoastră, domnule comandant, n-ați fi avut dreptul să mi-o schimbați fără permisiunea mea.

— De acord, domnule Malaine, dar, vă rog să înțelegeți și dumneavoastră că a fost o urgență. O persoană sosită în ultimul moment, un om foarte important, a insistat să fie mutat într-o cabină de lux mai aproape de centrul gravitațional al navei. Era bolnav de inimă, deci trebuia să asigurăm cea mai mică gravitație posibilă pe navă. N-am avut încotro.

— Bine, bine, dar de ce să mă mutați tocmai pe mine?

— Trebuia să alegem pe cineva. Dumneavoastră călătoriți singur; sunteți tânăr și noi suntem convinși că nu veți avea dificultăți dacă veți suporta o gravitație puțin mai mare. Ochii lui măsurară musculatura solidă a trupului lui Biron, înalt de peste un metru optzeci. Și pe urmă veți vedea că noua dumneavoastră cabină e mai dichisită decât cealaltă. N-ați pierdut nimic prin acest schimb. Zău că nu.

Ieșind de după biroul său, căpitanul îl întrebă:

— Îmi permiteți să vă prezint personal noua cabină?

Lui Biron îi veni greu să-și mai alimenteze resentimentele. Toată chestiunea părea destul de rezonabilă – dar pe de altă parte nu întru totul.

În timp ce ieșeau din birou, căpitanul îl întrebă:

— Acceptați să fiți invitatul meu la masă, mâine seară? Atunci e programat și primul nostru Salt.

Biron se auzi spunând fără voce:

— Mulțumesc. Voi fi foarte onorat.

Și totuși, invitația i se păru ciudată. Admițând chiar că intenția căpitanului era doar de a-l consola, atenția care i se dădea era cam exagerată.

Masa căpitanului era lungă, ocupa tot peretele salonului. Biron se trezi instalat cam pe la mijloc, beneficiind de o întâietate nepotrivită față de a celorlalți. Dar, mă rog, acolo i se pusese cartonașul. Stewardul nu acceptase nicio modificare, spunând că nu e vorba de o greșeală.

De felul lui, Biron nu excela în modestie. Ca fiu al Fermierului de Widemos, n-avusese niciodată nevoie să-și cultive o astfel de însușire. Totuși, ca Biron Malaine, nu era decât un om de rând și lucruri dintr-astea n-ar fi trebuit să li se întâmple cetățenilor obișnuiți.

Și totuși, căpitanul fusese întru totul corect în privința noii lui cabine... Într-adevăr, mai dichisită. Încăperea inițială fusese ceea ce specifica biletul de călătorie – o cameră cu un pat de clasa a doua, pe când cea care o înlocuise era o cameră dublă de clasa întâi. Avea camera de baie separată, echipată cu duș și aerotermă.

Era aproape de „zona” ofițerilor și prezența uniformelor se vedea aproape copleșitoare. I se servise prânzul în cameră, în veselă de argint. Puțin înainte de cină își făcu brusc apariția un bărbier. Poate că toate acestea erau lucruri la care te puteai aștepta când călătoreai cu clasa întâi pe o navă spațială de lux, dar pentru Biron Malaine era cam prea mult.

Era prea mult și prea bine, căci la sosirea bărbierului, Biron tocmai se întorsese dintr-o plimbare de după-amiază pe care o făcuse pe coridoare, cu ocolișuri intenționate. Peste tot întâlnise membri ai echipajului, politicoși și servili, pur și simplu nu mai putea scăpa de ei. Scăpase totuși și ajunse la 140D – cabina lui inițială, în care nu dormise niciodată.

Se opri să-și aprindă o țigară și în acest răstimp singurul pasager care se mai afla pe acolo o luă pe un coridor lateral. Biron apăsă scurt pe soneria luminoasă, dar nu răspunse nimeni.

Ei bine, încă nu-i luaseră cheia de la prima cabină. Probabil le scăpase din vedere acest amănunt. Introducea lama subțire de metal în orificiul respectiv și tiparul unic de opacitate plumburie dinlăuntru al tecii de aluminiu activă minusculul fototub. Ușa se deschise și el făcu un pas înăuntru.

Nici nu avea nevoie de mai mult. Ieși și ușa se închise automat în urma lui. Aflase într-o clipă ceea ce-l interesa: fosta lui cameră nu era ocupată – nici de vreun personaj important cu inima slabă, nici de altcineva. Patul și mobilierul erau neatins; nu se vedeau nici geamantane, nici articole de toaletă; încăperea nu avea niciun pic aerul că ar fi ocupată.

Așadar, luxul cu care-l copleșeau era menit doar să-l împiedice să ceară din nou cabina lui inițială. Îl mituiau pur și simplu, ca să nu se întoarcă în ea. Dar de ce? Ce-i interesa: încăperea în sine sau persoana lui?

Iar acum ședea la masa căpitanului cu toate aceste întrebări fără răspuns și se ridică politicos împreună cu ceilalți când își făcu apariția comandantul, urcă treptele estradei pe care era pusă masa cea lungă și-și luă locul la ea.

De ce-l mutaseră?

Pe navă era muzică și pereții care separau salonul de încăperea-observator fuseseră trași la o parte. Luminile erau scăzute, cu nuanțe portocalii. Între timp trecuse perioada cea mai dificilă a răului de spațiu care ar fi putut rezulta din accelerația inițială sau din primele expuneri la variațiile minore ale gravitației dintre diferitele părți ale navei. Salonul era plin

de lume.

Căpitanul se aplecă puțin înainte și-i spuse lui Biron:

— Bună seara, domnule Malaine. Cum vă place noua dumneavoastră cameră?

— E prea bună, domnule. Cam prea bogată pentru felul meu de viață.

Vorbise monoton și plat și i se păru că pe fața căpitanului trecu o clipă o umbră de neliniște.

În timpul desertului, acoperișul bulei de sticlă a observatorului alunecase la loc în lăcașul lui, iar luminile fură reduse la minimum. Pe ecranul acela mare și întunecat nu se mai vedeau nici Soarele, nici Pământul, nici vreo altă planetă. Aveau în față Calea Lactee, acea priveliște longitudinală a Lentilei Galactice care alcătua o diagonală luminoasă printre stelele ce străluceau puternic.

În mod automat, valul conversației scăzu. Scaunele fură deplasate pentru ca toată lumea să privească la stele. Oaspeții la dîneu deveniseră un public, iar muzica o șoaptă ușoară în fundal.

Glasul din amplificatoare răsună clar și echilibrat în liniștea aproape totală:

— Doamnelor și domnilor! Ne pregătim pentru Primul Salt. Presupun că cei mai mulți dintre dumneavoastră știu, cel puțin teoretic, ce este un Salt. Dar mulți dintre dumneavoastră, mai mult de jumătate de fapt, nu l-au cunoscut prin propria experiență. Aș vrea să mă adresez în special acestora din urmă: Saltul este exact ceea ce sugerează numele său. În sistemul de coordonate spațiu-timp, este imposibil să călătorești mai repede decât viteza luminii. Este o lege a naturii, descoperită mai întâi de unul dintre antici, probabil tradiționalul Einstein, dar cu rezerva că lui i se atribuie prea multe realizări. Bineînțeles, chiar și la viteza luminii, ar fi nevoie de ani de zile pentru a ajunge la stele. De aceea, părăsim sistemul de coordonate spațiu-timp pentru a intra în tărâmul prea puțin cunoscut al hiperspațiului, în care timpul și distanța nu au niciun sens. E ca și cum ai traversa un istm îngust pentru a trece de la un ocean la altul, în loc să rămâi pe mare și să dai roată unui continent pentru a străbate aceeași distanță.

Firește, e nevoie de cantități imense de energie pentru a pătrunde în acest „spațiu în spațiu”, cum îi spun unii, și trebuie făcute multe calcule ingenioase pentru a asigura reîntrarea în spațiu-timpul obișnuit la momentul optim. Rezultatul acestei cheltuieli de energie și inteligență este că se pot traversa distanțe imense într-un timp zero. De fapt, numai datorită Saltului sunt posibile călătoriile interstelare.

Saltul pe care-l vom face acum se va produce peste circa zece minute. Veți fi avertizați din timp. Tulburarea este minoră și momentană în cele mai multe cazuri; așadar, sper că toți vă veți păstra calmul. Vă mulțumesc.

Se stinseră toate luminile de pe navă, doar stelele rămaseră aprinse.

Li se păru un veac până când aerul fu străbătut o clipă de un anunț lapidar: „Saltul se va produce peste exact un minut”. Apoi același glas făcu numărătoarea inversă: „Cincizeci... patruzeci... treizeci... douăzeci... zece... cinci... trei... doi... unu... ”.

Se produse un fel de întrerupere momentană a existenței, o izbucnire care nu afectă decât interiorul trupului, oasele.

În acea fracțiune de secundă trecuseră o sută de ani-lumină și nava aflată la periferia sistemului solar pătrunseseră acum în adâncurile spațiului interstelar.

Cineva de lângă Biron spuse cu glas tremurător:

— Ia uitați-vă la stele!

Într-o clipă, șoapta prinsese viață pe tot cuprinsul salonului, trecând de la o masă la alta:

— Stele! Priviți!

În aceeași fracțiune de secundă spectacolul stelar se schimbă radical. Centrul marii Galaxii, care avea de la un capăt la celălalt treizeci de mii de ani lumină, era acum mult mai aproape și stelele se înmulțiseră și se îndesiseră. Erau răspândite pe vidul negru catifelat într-o pulbere fină, ca un fundal pentru strălucirea mai mult sau mai puțin puternică a stelelor apropiate.

Fără voia lui, Biron își aminti începutul unei poezii pe care o scrisese la vârstă sentimentală de nouăsprezece ani, cu ocazia primei lui călătorii cosmice; cea care-l adusese prima dată pe Pământul de unde plecase acum. Buzele lui se mișcă fără glas.

*Într-o ceață vie de lumini
Și-mi pare că pot cuprinde
Întregul Univers dintr-o privire.*

Apoi luminile se aprinseră și gândurile lui Biron fură deconectate din spațiu tot atât de brusc cum pătrunseseră în el. Se afla din nou în salonul unei nave cosmice, la un dîneu care era pe sfârșite, zumzetul conversației revenind la un nivel prozaic.

Se uită în treacăt la ceasul de la mână, întoarse capul într-o parte, iar apoi, încet, foarte încet își concentrează privirea asupra ceasului. Se holbă la el un minut întreg. Era ceasul pe care-l lăsase în noaptea aceea în dormitorul de la cămin; înfruntase radiația ucigătoare a bombei, și Biron îl luase a doua zi împreună cu restul calabălăcului. De câte ori îl mai privise de atunci? De câte ori se uitase la el, reținuse mintal ora, dar nu băgase deloc în seamă cealaltă informație pe care i-o striga în față!

Căci cureaua de plastic era *albă*, nu albastră. Era *albă*!

Încetul cu încetul, întâmplările din noaptea aceea reveniră una câte una la locul potrivit. Ciudat cum un singur fapt putea să alunge orice urmă de confuzie din învălmășeala lor.

Se ridică brusc murmurând: „Scuzați-mă, vă rog”. A te scula de la masă înaintea căpitanului era o încălcare a etichetei convenționale, dar în momentul respectiv asta conta foarte puțin pentru el.

Alergă în camera lui, urcând repede rampele, fără să mai aștepte ascensoarele nongravitationale. Încuie ușa în urma lui și cercetă repede baia și dulapurile din perete. De fapt nu sperase să prindă pe nimeni. Ceea ce avuseseră ei de făcut, foarte probabil că făcuseră cu ceasuri în urmă.

Își cercetă cu grijă bagajele. Da, indivizii lucraseră atent. Fără a lăsa măcar o urmă a trecerii lor, îi luaseră cu grijă actele de identitate, un pachet de scrisori de la tatăl său și chiar și capsula cu scrisoarea de recomandare către Hinrik din Rhodia.

Deci de asta îl mutaseră. Nu-i interesa nici camera veche, nici cea nouă, ci doar procesul mutării în sine. Aproape o oră se ocupaseră de bagajele lui, cu siguranță că așa era, și-și atinseseră scopul în mod legitim – *legitim*, pe Cosmos!

Biron se lăsă moale pe patul dublu și căzu pradă unor gânduri furioase care nu-l ajutară cu nimic. Capcana fusese perfectă. *Totul* fusese plănuuit dinainte. Dacă n-ar fi avut șansa total neprevăzută de a-și fi lăsat ceasul în dormitorul de la cămin în noaptea aceea, n-ar fi putut să-și dea seama nici măcar acum cât de strâns țesută era plasa întinsă de Tyranni prin spațiul cosmic.

Se auzi un bâzâit ușor al soneriei de la ușă.

— Întră, spuse el.

Era stewardul care îi spuse pe un ton respectuos:

— Domnul Căpitan vrea să știe dacă v-ar putea fi de folos cu ceva. Când v-ați ridicat de la masă parcă nu vă simțeai prea bine.

— Mi-a trecut, răspunse Biron.

Doamne, cum îl mai supravegheau! Și în momentul acela își dădu seama că nu mai are nicio scăpare, că nava îl ducea, politicos dar sigur, către moarte.

4. Liber?

Sander Jonti privi cu răceală ochii interlocutorului:

— A dispărut, spuneai?

Rizzett își trecu mâna peste fața rumenă:

— Ceva a dispărut. Nu știu exact ce. Se prea poate să fie documentul pe care-l căutăm noi. Nu știm altceva despre el decât că datează de prin secolul al XV-lea până la al XXI-lea din calendarul primitiv al Pământului, și că e primejdios.

— Dar există vreun motiv precis pentru a crede că ceea ce lipsește e tocmai documentul acela?

— O simplă deducție. Era păzit cu strășnicie de guvernul de pe Pământ.

— Fă abstracție de asta. Orice Pământean tratează cu venerație orice document referitor la trecutul pregalactic. Țsta este ridicolul lor cult pentru tradiție.

— Dar acesta a fost furat și totuși ei n-au anunțat nimic. De ce mai păstrează o casetă goală?

— Îmi închipui că preferă s-o facă decât să se vadă siliți să recunoască furtul unei relicve sfinte. Dar nu pot crede că tânărul Farrill l-a obținut până la urmă. Credeam că-l ții sub observație.

Interlocutorul zâmbi:

— Nu l-a obținut.

— De unde știi?

Agentul lui Jonti lansă „bomba”:

— Pentru că documentul lipsește de douăzeci de ani.

— Cum?

— N-a mai fost văzut de douăzeci de ani.

— Atunci nu poate fi vorba de același document. Marele Fermier a aflat de existența lui acum mai puțin de șase luni.

— Înseamnă că altcineva i-a luat-o înainte cu nouăsprezece ani și jumătate.

Jonti stătu pe gânduri și apoi spuse:

— Nu contează. Nu poate să conteze.

— De ce?

— Pentru că mă aflu de luni de zile pe Pământ. Înainte de venirea mea era ușor de crezut că pe planetă ar putea exista informații prețioase. Dar să ne gândim la situația actuală. Când Pământul era singura planetă locuită din întreaga noastră Galaxie, era, din punct de vedere militar, un teritoriu primitiv. Singura armă inventată de ei și demnă de a fi menționată a fost o bombă cu reacție nucleară rudimentară și ineficace, pentru care ei nu și-au creat nici măcar mijloacele logice de apărare.

Întinse ușor brațul în lături arătând locul unde linia orizontului albastru licărea de o radioactivitate maladivă, dincolo de peretele gros de beton al încăperii. Apoi continuă:

— Pentru mine, ca rezident temporar aici, toate acestea apar în prim plan. E ridicol să presupui că poți învăța ceva de la o societate rămasă la acest nivel de tehnică militară. E întotdeauna foarte elegant să presupui că există arte pierdute și științe pierdute, și există dintotdeauna oamenii aceștia care-și fac un adevărat cult din primitivism și ridică pretenții ridicele cum că ei ar fi fost creatorii civilizației preistorice de pe Pământ.

Rizzett spuse:

— Și totuși Marele Fermier era un înțelept. Ne-a spus exact că acesta era cel mai primejdios document pe care îl cunoștea. Îți aduci aminte ce a spus. Îl pot și cita. Spunea: „Este moartea Tyrannienilor și moartea noastră în egală măsură; în schimb, în ultimă instanță, este viața Galaxiei”.

— Și Marele Fermier, ca orice ființă umană, se poate înșela.

— Vă rog să nu uitați, totuși, că noi habar nu avem de natura acestui document. De pildă, ar putea fi vorba doar de notele de laborator ale cuiva, rămase nepublicate. Ar putea fi ceva legat de o armă pe care Pământenii n-au recunoscut-o niciodată ca atare. Ceva care în aparență n-ar fi o armă...

— Prostii. Ești militar și ar trebui să-ți dai seama mai bine cum stau lucrurile. Dacă există o știință pe care omul a investigat-o mereu și cu succes, apoi aceea este tocmai tehnologia

militară. Nu este posibil ca o armă potențială să fi rămas nerealizată și nefolosită zece mii de ani. Eu cred, Rizzett, că o să ne întorcem la Lingane.

Rizzett dădu din umeri. Nu era deloc convins.

Și nici Jonti, cătuși de puțin. Documentul fusese furat și numai asta conta. Însemna că meritase să fie furat! Oricine din Galaxie l-ar putea avea acum.

Fără să vrea, îi veni în minte gândul că s-ar putea să-l aibă Tyrannienii. Fermierul fusese cum nu se poate mai evaziv în această chestiune. N-avusese încredere suficientă nici măcar în Jonti. Fermierul spusese că e aducător de moarte; nu putea fi folosit pentru că era o sabie cu două tăișuri. Jonti strânse din dinți și-și ținu gura. Doamne, ce tâmpit și ce aluzii cretine! Și acum Fermierul căzuse în mâna Tyrannienilor.

Ce-ar fi fost ca, acum, un om ca Aratap să fi intrat în posesia unui secret cum ar putea fi acesta? Aratap! Acum, după dispariția Fermierului era singurul om care rămânea imprezvizibil; cel mai primejdios dintre toți Tyrannienii.

Simok Aratap era mic de statură – un individ mărunțel, crăcănat și cu ochii tare apropiați. Avea o înfățișare îndesată, cu membrele groase, caracteristice Tyrannianului mediu, și totuși, acum când se afla față în față cu un specimen excepțional de mare și mușchiulos al lumilor supuse, își păstra pe deplin stăpânirea de sine. Era moștenitorul încrezător (la a doua generație) al celor care-și părăsiseră lumile bătute de vânturi și neroditoare și țâșniseră prin spațiu pentru a captura și a înălțați planetele bogate și dens populate din Regiunile Nebulare.

Tatăl lui comandase o escadră de nave mici și iuți care dăduseră lovituri în forță și apoi dispăruseră și iarăși atacaseră și făcuseră praf și pulbere navele imense, dar greoaie, care le stătuseră în cale.

Lumile din Nebula se luptaseră după vechiul sistem, dar Tyrannienii învățaseră unul nou. Acolo unde navele uriașe și strălucitoare ale flotei spațiale dușmane încercaseră să intre în luptă directă, se treziseră că lovesc în gol și că-și iroșesc stocurile de energie. În schimb, Tyrannienii, abandonând simpla putere a armelor, puseseră accentul pe viteză și cooperare, așa încât Regatele adverse se prăbușiră pe rând, unul câte unul; fiecare stătuse în expectativă (bucurându-se de înfrângerea vecinilor) bizuindu-se pe o falsă siguranță îndărătul scutului reprezentat de navele lor de oțel, până când le venise și lor rândul.

Dar aceste războaie avuseseră loc cu cincizeci de ani în urmă. Acum în Regiunile Nebulare erau satrapii care pretindeau numai respectarea legilor de ocupație și a celor de impozitare. Anterior avuseseră lumi întregi de câștigat, se gândi plictisit Aratap, iar acum nu mai era mare lucru de făcut altceva decât să se lupte cu indivizi.

Îl privi pe tânărul din fața lui. Da, era foarte tânăr. Un băiat înalt lat în umeri; o față concentrată și preocupată, cu părul tuns ridicol de scurt după o modă afectată, firește, studentească. În sinea sa, lui Aratap îi era milă de el. Se vedea bine cât era de speriat.

Dar Biron nu recunoștea că sentimentul de care era stăpânit este „spaimă”. Dacă i-ar fi cerut cineva să-și denumească emoția, ar fi descris-o drept „încordare”. Toată viața îi știuse pe Tyranni drept suzerani. Tatăl lui, atât de viguros și plin de viață cum era, stăpân necontestat al propriului său domeniu, ascultat cu respect și în alte părți, era cuminte și aproape umil în prezența Tyrannienilor.

Din când în când aceștia veneau în vizite de politețe la Widemos, punând întrebări referitoare la tributul anual pe care ei îl numeau impozitare. Fermierul de Widemos răspundea de strângerea și predarea acestor fonduri din partea planetei Nephelos și Tyrannienii îi controlau de formă registrele.

Fermierul în persoană îi întâmpina la coborârea de pe micile lor nave. La prânz și la cină se așezau în capul mesei și erau serviți primii. Când vorbeau ei, orice altă conversație înceta brusc.

Încă de copil, Biron se întrebase de ce asemenea oameni mărunței și pociți trebuiau tratați cu atâta deferență, dar când s-a făcut mare a aflat că ei erau față de tatăl lui ceea ce era acesta față de un vâcar de rând. Ba chiar învățase și el să le vorbească blând și politicos și să li se adreseze cu titlul de „exelență”.

Atât de bine învățase lecția încât acum, când era confruntat cu unul dintre suzerani, unul dintre Tyrannieni, simțea că tremură de încordare.

Nava pe care o considerase temniță pentru el chiar căpătă oficial această semnificație în ziua debarcării pe Rhodia. Sunaseră la ușa cabinei lui și doi membri vâjnoși ai echipajului intraseră și-l flancaseră. Căpitanul, venit în urma lor, îi spusese cu glas neutru:

— Biron Farrill, te iau în detenție preventivă pe baza autorității încredințate mie în

calitate de căpitan al acestei nave și te rețin pentru anchetare de către Comisarul Marelui Rege.

Și Comisarul era acest Tyrannian mărunțel, așezat acum dinaintea lui, cu aerul absent și indiferent. „Marele Rege” era Hanul Tyrannienilor, care mai locuia încă în legendarul palat de piatră de pe planeta natală a Tyrannienilor.

Biron aruncă pe furie o privire în jur. Din punct de vedere fizic nu era supus niciunui fel de constrângere, dar era flancat de câte doi paznici în uniforma albastră a Poliției Externe Tyranniene. Erau înarmați. Un al cincilea, cu trese de maior, era așezat lângă biroul Comisarului.

Acum Comisarul i se adresă pentru prima dată:

— După cum poate ai aflat (avea glasul subțire și strident), fostul Fermier de Widemos, tatăl dumitale, a fost executat ca trădător.

Ochii lui inexpressivi îl priveau drept în ochi pe Biron. S-ar fi zis că altceva decât blândețe și bunăvoință nu poți citi în ei.

Biron rămase impasibil. Îl necăjea faptul că nu putea face nimic. Ar fi fost mult mai plăcut să poată urla la ei, să dea din mâini, dar asta nu l-ar fi înviat pe tatăl său. Se gândi că știe motivul pentru care Comisarul a făcut această declarație inițială. Era menită să-i înfrângă orice rezistență, să-l facă să se predea cu totul. Ei bine, n-aveau să izbutească.

Rosti cu glas egal:

— Sunt Biron Malaine de pe Pământ. Dacă-mi puneți la îndoială identitatea aș vrea să iau legătura cu Consulul Terestru.

— A, da, dar deocamdată ne aflăm într-un stadiu neoficial. Spui că ești Biron Malaine de pe Pământ. Și totuși – Aratap arată hârtiile din fața lui – avem aici scrisori pe care le-a trimis Fermierul de Widemos fiului său. Avem aici o chitanță de înregistrare la Colegiu, precum și bilete de la serbarea de sfârșit de an pe numele Biron Farrill. Au fost găsite în bagajele dumitale.

Biron simți că-l copleșește deznădejdea, dar încercă să n-o arate:

— Bagajele mi-au fost percheziționate ilegal și deci neg că puteți folosi hârtiile acestea drept probe.

— Domnule Farrill sau Malaine, nu suntem într-un tribunal. Dar cum le explici, totuși?

— Dacă s-au găsit în bagajele mele, înseamnă că le-a strecurat altcineva acolo.

Comisarul nu mai insistă, iar Biron rămase uluit. Afirmațiile lui păreau atât de șubrede, de-a dreptul stupide. Și totuși, Comisarul nu le comentă în niciun fel, doar ciocăni ușurel cu degetul în capsula neagră.

— Și această recomandare către Directorul din Rhodia? Nici asta nu e a dumitale?

— Ba da, aceea e a mea, spuse Biron, căci plănuise încă de la început să recunoască, de vreme ce recomandarea nu-i pomenea numele. Reluă: Există un complot de asasinare a Directorului...

Se opri, înspăimântat. Suna atât de neconvingător începutul discursului pe care-l pregătise cu atâtă grijă. Oare Comisarul nu-i zâmbea cam cinic?

Nu, Aratap oftă pur și simplu și apoi, cu niște gesturi iuți, de om experimentat, își scoase lentilele de contact, le puse cu grijă într-un pahar cu soluție salină de pe birou. Nude, pupilele lui păreau ușor apoase.

— Și dumneata ai aflat de acest complot? îl întrebă. Chiar acolo departe, pe Pământ, la o distanță de cinci sute de ani-lumină? Și poliția noastră de aici de pe Rhodia n-a auzit de așa ceva.

— Poliția e aici, pe când complotul se pune la cale pe Pământ.

— Înțeleg. Și dumneata ești agentul lor? Sau vrei să-l avertizezi pe Hinrik împotriva lor?

— Bineînțeles că a doua variantă e corectă.

— Serios? Și pentru ce vrei să-l avertizezi?

— Pentru răsplata substanțială pe care mă aștept că o voi primi.

Aratap zâmbi:

— Ei, cel puțin asta sună a adevăr și dacă oarecare lustru de veridicitate afirmațiilor dumitale anterioare. Dar care sunt amănuntele complotului de care vorbești?

— Asta nu pot să-i spun decât Directorului.

Un moment de șovăială, apoi Aratap dădu din umeri:

— Mă rog. Pe Tyrannieni nu-i interesează politica locală și nu se preocupă de ea. O să-ți aranjăm o înțelegere cu Directorul și asta o să fie contribuția noastră la securitatea lui. Oamenii mei o să te rețină până când ți se vor aduce bagajele, iar apoi vei fi liber să pleci.

Luăți-l de-aici!

Această replică era adresată ostașilor înarmați care pleacă cu Biron. Aratap își puse la loc lentilele de contact și asta îndepărtă imediat aerul acela de vagă ineficiență pe care-l sugerase lipsa lor.

Îi spuse maiorului care rămăsese pe loc:

— Cred că n-ar trebui să-l scăpăm din ochi pe tânărul Farrill. Ofițerul aprobă scurt din cap:

— Perfect! O clipă mi s-a părut că o să vă lăsați păcălit. Mie povestea lui mi s-a părut de-a dreptul incoerentă.

— Așa și era. Tocmai de aceea îl putem manevra deocamdată. Toți fraierii tineri care învață câte ceva despre intrigile interstelare de prin filmele video de spionaj sunt ușor de manipulat. Firește că el este fiul fostului Fermier.

Era rândul maiorului să șovăie:

— Sunteți sigur? Nu avem împotriva lui decât o acuzație vagă și nesatisfăcătoare.

— Adică vrei să spui că s-ar putea de fapt să fie niște dovezi fabricate? În ce scop?

— S-ar putea să fie vorba doar de o momeală, de un agent sacrificat pentru a ne abate atenția de la un Biron Farrill adevărat care e în altă parte.

— Nu. Asta e o ipoteză prea teatrală, trasă de păr. Și pe urmă, avem și un fotocub.

— Cum? Al băiatului?

— Al fiului Marelui Fermier. Vrei să-l vezi?

— Firește.

Aratap ridică prespapierul de pe birou. Era un cub simplu de sticlă, cu latura cam de 7-8 centimetri, negru și opac.

— Aveam de gând să-l confrunt cu imaginea, dacă ar fi fost soluția cea mai bună, zise Aratap. E un procedeu foarte isteț, domnule Maior. Nu știu dacă ești la curent cu el. A fost pus la punct de curând pe undeva prin lumea interioară. Din afară pare să fie doar un fotocub banal, dar când îl întorci cu fundu-n sus se produce automat o rearanjare a moleculelor, care-i dă opacitate totală. E o sculă strașnică.

Întoarce cubul cu susul în jos. Opacitatea se tulbură puțin, apoi se limpezi încet ca un val de ceață neagră, care se subțiază și se răsfiră în bătaia vântului. Aratap îl privi calm, cu mâinile încrucișate pe piept.

Și apoi se făcu limpede ca lacrima și dinăuntru lui zâmbi strălucitor un chip tânăr, precis conturat și foarte viu, prins și imortalizat de-a pururi într-un instantaneu. Aratap zise:

— Un obiect aflat printre lucrurile fostului Fermier. Ce părere ai?

— Fără îndoială că este tânărul nostru.

— Da. Funcționarul Tyrannian privi meditativ fotocubul. Știi, folosind același procedeu, nu văd de ce nu s-ar putea băga în același cub și șase fotografii. Are șase laturi și așezând cubul pe rând pe fiecare dintre ele se pot induce noi orientări moleculare. Șase fotografii legate între ele, trecând de la una la alta pe măsură ce întorci cubul, un fenomen static devenit dinamic și căpătând o nouă viziune și perspectivă. Știi, domnule Maior, ar putea deveni o nouă formă de artă, adăugă el cu un entuziasm crescând.

Dar Maiorul, tăcut, avea un aer puțin disprețuitor așa că Aratap își părăsi reflecțiile artistice pentru a-i spune brusc:

— Va să zică o să-l ții sub supraveghere pe Farrill?

— Firește.

— Nu-l scăpa din ochi nici pe Hinrik.

— *Pe Hinrik?*

— Bineînțeles. Țsta e și scopul pentru care l-am lăsat liber pe băiat. Vreau să capăt răspuns la câteva întrebări. De ce se întâlnește Farrill cu Hinrik? Ce legătură e între ei? Răposatul Fermier n-a jucat singur jocul. A fost – *trebuie* să fi fost – îndărătul lor o conspirație bine organizată. Și deocamdată nu am izbutit să prindem firele acestei conspirații.

— Bine, dar e imposibil să fie implicat Hinrik. Îi lipsește inteligența necesară, chiar dacă nu i-ar lipsi curajul.

— De acord. Dar tocmai pentru că e pe jumătate cretin le poate servi drept unealtă. Și dacă așa stau lucrurile, atunci înseamnă că reprezintă un punct slab în planul nostru. În mod evident, nu ne putem îngădui să neglijăm această eventualitate.

Făcu un gest absent; Maiorul salută militarăște, se răsuci pe călcăie și plecă.

Aratap oftă, învărti gânditor în mână fotocubul și se uită cum negreala revine ca un val de cerneală.

Viața fusese mai simplă pe vremea tatălui său. A zdrobi o planetă era un gest care avea în el o măreție sălbatică; în schimb, această manipulare grijulie a unui tânăr neștiutor era o simplă cruzime.

Și totuși, era o necesitate.

În comparație cu Pământul, Directoratul Rhodia nu este vechi, ca habitat pentru *homo sapiens*. Nu e vechi nici măcar în comparație cu lumile constelației Centaurului sau ale lui Sirius. De pildă, planetele lui Arcturus fuseseră colonizate deja de două secole când primele astronave dădură roată pe lângă Nebuloasa Cap de Cal pentru a descoperi îndărățul ei un întreg cuib de sute de planete cu oxigen și apă. Erau strânse laolaltă ca ciorchinii și au constituit o adevărată descoperire căci, deși planetele împânzesc spațiul cosmic, prea puține din ele pot satisface necesitățile chimice ale organismului uman.

În Galaxie sunt între o sută și două sute de miliarde de stele strălucitoare și cam cinci sute de miliarde de planete. Unele dintre acestea au o gravitație cu cel puțin douăzeci la sută mai mare decât cea a Pământului, pe când la altele gravitația reprezintă mai puțin de șazeci la sută. Ca atare, până la urmă, nu pot fi locuite pe termen lung. Unele sunt prea fierbinți, altele prea reci. Unele au atmosferă otrăvită. Au fost depistate atmosfere planetare constând în mare măsură sau chiar în întregime din neon, metan, amoniu, clor și chiar tetrafluorură de siliciu. Unele planete nu au apă, ba chiar s-au descris câteva ale căror oceane sunt alcătuite din bioxid de sulf aproape pur. Altele nu au carbon.

Oricare dintre aceste deficiențe este suficientă pentru a împiedica desfășurarea vieții pe cele mai multe dintre ele. Practic, doar o lume din o sută de mii poate fi locuită. Și totuși se estimează că rămân vreo patru milioane de lumi pe care viața este posibilă.

Numărul exact al acelor care sunt efectiv ocupate este discutabil. Conform *Almanahului Galactic*, care recunoaște că se bazează pe date incomplete, Rhodia era cea de a 1098-a lume colonizată de om.

Dar ca o ironie a sorții, Tyrann, care până la urmă a cucerit Rhodia, a fost a 1099-a.

Tipicul desfășurării evenimentelor istorice în Regiunea Trans-Nebulară semăna în mod tulburător cu ceea ce se întâmplase și în alte părți în perioada de dezvoltare și expansiune. Republicile planetare se înființau una după alta, într-un ritm rapid, autoritatea fiecărui guvern fiind limitată la propria sa lume. Cu o economie în expansiune, planetele învecinate au fost colonizate și integrate în societatea mamă. S-au înființat mici „imperii” care, în mod inevitabil, au intrat în conflict unul cu altul.

Hegemonia asupra regiunilor mai ample a fost stabilită mai întâi de primul dintre aceste guverne, apoi de altul, depinzând de soarta schimbătoare a războiului și de fluctuațiile conducerii.

Numai Rhodia și-a menținut o stabilitate mai îndelungată, sub dinastia capabilă a Hinriazilor. Era pornită bine pe drumul instituirii în cele din urmă a Imperiului Trans-Nebular peste vreun veac sau două, când s-au ivit Tyrannienii și au făcut treaba în numai zece ani.

E o ironie a sorții că au fost Tyrannienii. Până atunci, în decursul a șapte sute de ani de existență, Tyrann nu făcuse altceva decât să-și mențină o autonomie precară, în special datorită faptului că nimeni nu râvnea la peisajul său sterp care, din pricina penuriei de apă planetară, era în mare măsură un deșert.

Dar chiar și după venirea Tyrannienilor, Directoratul Rhodiei a rămas în ființă. Ba chiar a și crescut. Hinriazii se bucurau de popularitate, așa că existența lor a slujit drept un mijloc foarte eficient de control. Tyrannienilor nu le păsa cine primește ovațiile și aplauzele, atâta vreme cât ei primeau impozitele.

Firește, Directorii nu mai erau Hinriazii de pe vremuri. Directoratul fusese întotdeauna o funcție electivă în cadrul familiei, pentru ca cei mai capabili să poată fi aleși. În același scop fuseseră încurajate adopțiunile în cadrul familiei.

Dar acum Tyrannienii puteau influența alegerile din alte motive și cu douăzeci de ani înainte, de exemplu, fuseseră ales Director Hinrik (al cincilea descendent purtând acest nume). Pentru Tyrannienii alegerea păruse utilă.

În momentul alegerii sale, Hinrik fusese un bărbat frumos și încă și acum era o prezență impresionantă când se adresa Consiliului Rhodian. Părul îi încărunțise frumos dar mustața deasă rămăsese, în mod surprinzător, la fel de neagră ca ochii ficei lui.

În momentul acesta vorbea cu fiica lui, care era furioasă. Era doar cu două degete mai mică decât el ca statură, iar Directorul avea aproape un metru optzeci. Era o fetișcană brunetă cu ochi negri și tare focoasă, dar în momentul acesta chipul îi era întunecat ca smoala.

Striga pentru a nu știu câta oară:

— Nu pot s-o fac! Și nu *vreau*!

— Bine, Arta, Arta, spuse Hinrik, dar nu ești rezonabilă! Eu ce pot să fac? Ce să mă fac? În situația mea, ce-mi rămâne de ales?

— Dacă ar mai fi trăit mama, ea ar fi găsit o cale de scăpare. Și începu să bată nervos din picior. Numele ei întreg era Artemisia, un nume regal, care fusese purtat de cel puțin o descendentă feminină a Hinriazilor în fiecare generație.

— Da, da, nu mă îndoiesc de asta. Cerul să mă binecuvânteze! Doamne, ce tărie de caracter mai avea mama ta! Sunt momente când tu pari să fii doar fiica ei, și câtuși de puțin a mea. Dar cu siguranță, Arta, că nu i-ai acordat băiatului nicio șansă. Nu i-ai observat... ăă... calitățile?

— Care sunt alea?

— Cele care...

Și făcu un gest vag, se gândi puțin, apoi renunță. Se apropie de ea și i-ar fi pus pe umăr o mână consolatoare, dar ea se eschivă și se îndepărtă de el, fâlfâindu-și rochia stacojie.

— Am petrecut o seară cu el, zise ea furioasă, și a încercat să mă sărute. A fost ceva dezgustător!

— Bine, draga mea, dar toată lumea se sărută. Doar nu mai suntem pe vremea bunicii tale – a cărei memorie o respectăm. Sărutările nu sunt nimic – mai puțin decât nimic. Sânge tânăr, Arta, sânge tânăr!

— Aiurea! Singura dată când pișpircă ăsta scârbos a avut în el sânge tânăr în ultimii cincisprezece ani a fost imediat după o transfuzie. E mai mic decât mine cu zece centimetri, tată. Cum pot să ies eu în public cu un pigmeu?

— Dar e un om important, chiar foarte important!

— Asta nu-l face nici cu un deget mai înalt! E crăcănat, așa cum sunt toți, și-i miroase gura.

— Îi miroase gura?

Artemisia strâmbă din nas spre tatăl său:

— Da, chiar așa e. Are o duhoare neplăcută. M-a scârbit și i-am spus-o.

O clipă lui Hinrik îi căzu falca și rămase mut, după care spuse aproape în șoaptă:

— I-ai zis-o? Adică ai sugerat că un înalt funcționar de la Curtea Regală din Tyrann ar putea avea vreo trăsătură personală neplăcută?

— Ce să fac? Am și eu nas, nu? Când s-a apropiat prea mult m-am împotrivit și l-am împins. Grozavă postura de bărbat pe care să-l admir! A căzut pe spate cu picioarele în sus.

Și făcu un gest cu mâna ca să illustreze situația, dar Hinrik nu-l mai sesiză; gemând, se ghemui și-și acoperi fața cu mâinile. Privind jalnic printre degete începu să se tânguiască:

— Și acum ce o să se întâmple? Cum ai putut să te porți așa?

— Nu mi-a slujit la nimic. Știi ce-a zis? *Știi ce-a zis?* Ei bine, a fost ultima picătură. Le-a pus capac la toate. Atunci am hotărât în mintea mea că nu-l suport nici dacă ar fi înalt de trei metri.

— Dar... dar... ce-a zis?

— A zis – parcă vorbea direct dintr-o casetă video, tată. A zis: „Ha! Ce fetișcană voluntară! Îmi place cu atât mai mult!” Și au venit doi servitori să-l ajute să se ridice în picioare. Dar n-a mai îndrăznit să-mi sufle în față.

Hinrik se făcu mic de tot pe scaun, se aplecă înainte și o privi cu gravitate pe Artemisia:

— Bine, dar te-ai putea prefaca că te măriți cu el, nu? N-ar fi așa, chiar de-adevăratelea. De ce n-ai face-o pur și simplu din rațiuni de natură politică...

— Cum adică nu de-adevăratelea, tată? În timp ce semnez contractul cu mâna dreaptă, cu stânga să fac semn că nu?

Hinrik păru încurcat:

— A, nu, nu, firește că nu. La ce-ar servi? Cum ar putea schimba gestul mâinii stângi valabilitatea contractului? Zău, Arta, mă și mir de atâta prostie din partea ta.

Artemisia oftă.

— Atunci ce vrei să spui?

— Cum ce? Vezi, ai stricat lucrurile. Nu mai izbutesc să mă concentrez ca lumea când te cerți cu mine. Ce spuneam?

— Că trebuie doar să mă prefac că mă mărit, sau ceva în genul ăsta. Ai uitat?

— A, da, adică vreau să spun că nu e nevoie să iei lucrurile prea în serios, înțelegi?

— Presupun că vrei să spui că pot să-mi iau amanți. Hinrik se încordă și se încruntă:

— Arta! Te-am crescut ca o fată modestă, demnă și respectuoasă. Și mama ta te-a educat la fel. Cum poți să spui asemenea lucruri? E o rușine.

— Dar nu asta voiai să zici?

— Eu am voie s-o spun. Sunt bărbat în toată firea. O fată ca tine n-ar trebui să repete asemenea vorbe.

— Ei bine, le-am repetat și acum sunt spuse pe față. N-am nimic împotriva amantilor. Probabil *va trebui* să am niște amanți dacă sunt silită să mă căsătoresc din rațiuni de stat, dar există totuși anumite limite. Își puse mâinile în șolduri și mânecile bufante ale rochiei îi căzură de pe umerii bronzăți. Și între doi amanți ce să mă fac? El tot o să fie soțul meu și totmai gândul ăsta nu-l pot suporta.

— Bine, draga mea, dar e bătrân. Viața cu el o să fie scurtă.

— Dar nu destul de scurtă. Mulțumesc. Acum cinci minute avea sânge tânăr. Ai uitat?

Hinrik desfăcu brațele în lături și apoi le lăsă să cadă:

— Arta, omul ăsta e *Tyrannian* și încă unul puternic. Mirosul lui place la curtea Marelui Han.

— N-are decât să-i placă Hanului. Foarte probabil că așa stau lucrurile, căci nu m-ar mira să miroasă și el.

Hinrik rămase cu gura căscată de groază. Cu un gest automat se uită peste umăr și apoi zise cu glas răgușit:

— Să nu mai spui asemenea lucruri.

— Ba am să le spun dacă am chef. Și pe urmă, individul a avut deja trei neveste. Nu Hanul, tipul cu care vrei să mă măriti.

— Dar acelea sunt moarte, explică serios Hinrik. Zău, Arta, ele nu mai sunt în viață. Alungă-ți gândul ăsta. Cum îți închipui că mi-aș putea lăsa fata să se mărite cu un bigam? Îi vom cere să ne arate documente. S-a căsătorit cu ele succesiv, nu simultan, și acum sunt moarte, moarte de tot, toate trei.

— Nici nu-i de mirare.

— Ah, bietul de mine, ce să mă fac? Se mai strădui o dată să-și recapete demnitatea: Arta, ăsta e prețul pe care-l plătești pentru că aparții familiei Hinriazilor și ești fiică de Director.

— Dar n-am cerut eu nici să fiu Hinriadă, nici să fiu fiică de Director.

— Asta n-are nicio importanță. E doar vorba de faptul că istoria întregii Galaxii arată că sunt ocazii când rațiuni de stat, securitatea planetelor, interesele superioare ale oamenilor cer ca... ăă...

— Ca o biată fată să se prostitueze.

— Vai ce vulgaritate! Într-o bună zi, știi,... într-o bună zi o să spui asemenea vorbe și în public.

— Păi asta e realitatea. Asta-mi ceri, dar nu vreau s-o fac. Mai bine mor. Mai bine fac *altceva*. Și am să fac.

Directorul se ridică în picioare și întinse brațele către ea. Îi tremurau buzele și nu mai putea scuote niciun cuvânt. Fata se repezi la el izbucnind în plâns și se lipi de el cu disperare.

— Nu pot, tăticule, nu pot. Te rog, nu mă sili. El o mângâie cu gesturi stângace:

— Păi dacă nu te măriți cu el, cine știe ce-o să se întâmple! Dacă nu facem pe placul Tyrannienilor, au să mă dea afară, au să mă arunce în temniță, poate chiar o să mă exe... Își mușcă limba. Sunt vremuri foarte nefericite, Arta – foarte nefericite. Marele Fermier de Widemos a fost condamnat săptămâna trecută și sunt convins că l-au și executat. Îl mai ții minte, Arta? A fost la noi la Curte acum o jumătate de an. Un bărbat voinic, cu capul rotund și ochii duși în orbite. La început te-ai speriat de el.

— Mi-aduc aminte.

— Ei bine, probabil că e mort. Și cine știe cui îi vine rândul! Poate mie? Poate acum e rândul bietului tău tată, nevinovatului tău tată. Sunt vremuri foarte rele. A fost la noi la Curte și ăsta e un motiv de mare suspiciune.

Brusc fata se desprinsese din îmbrățișare:

— Ce fel de suspiciune? Doar n-ai fost complice cu el, nu?

— Cine, eu? Firește că nu. Dar dacă-l insultăm pe față pe Hanul din Tyrann, refuzând o alianță cu unul dintre favoriții lui, s-ar putea să le vină în minte chiar și una ca asta.

Și Hinrik începu să-și frângă mâinile până când îl întrerupse bâzâitul atenuat al sistemului de comunicare. Tresări neliniștit:

— Mă duc să vorbesc din camera mea. Tu odihnește-te. O să te simți mai bine după ce tragi un pui de somn. Ai să vezi, ai să vezi. Acum ești puțin prea nervoasă.

Artemisia privi în urma lui și se încruntă. Rămase pe gânduri și câteva minute doar ridicarea ușoară a sânilor arăta că mai trăiește.

Se auziră tropăituri la ușă și ea întoarse capul:

— Ce este?

Tonul îi era mai aspru decât intenționase. Era Hinrik, cu fața albă de spaimă:

— M-a sunat Maiorul Andros.

— De la Poliția Externă?

Hinrik nu putu decât să încuviințeze din cap. Artemisia începu să strige:

— Sper că n-a vrut să...

Făcu o pauză nevrând să exprime în cuvinte gândul îngrozitor, dar așteptă degeaba o lămurire.

— A venit în audiență un tânăr. Nu-l cunosc. Ce să caute aici? Vine de pe Pământ.

Abia mai răsufla și se clătina pe picioare în timp ce vorbea, de parcă i s-ar fi învârtit mintea, și nu i-ar fi putut urmări rotațiile. Fata se repezi și-l apucă de cot, spunându-i cu asprime:

— Stai jos, tată! Spune-mi ce s-a întâmplat.

Îl luă în brațe și panica de pe chipul tatălui se mai stinse.

— Nu prea știu nici eu exact, spuse el în șoaptă. Vine aici un tânăr cu amănunte referitoare la un complot împotriva vieții mele. A *vieții* mele și ei îmi spun că ar trebui să-i dau ascultare. Zâmbi prostește: Oamenii mă iubesc. Nimeni n-ar vrea să mă ucidă. Sau poate...? Cine știe?

O privea plin de nerăbdare așteptând vorbele ei, drept care se mai relaxă când ea spuse:

— Bineînțeles că nimeni n-ar vrea să te omoare. Dar apoi se încordă din nou și întrebă cu spaimă:

— Crezi că ar putea fi ei?

— Care ei?

Se apropie de urechea ei și-i șopti:

— Tyrannienii. Fermierul de Widemos a fost ieri aici și între timp l-au ucis. Vocea i se făcu tot mai pițigăiată: Iar acum au trimis pe cineva să mă omoare.

Artemisia îl apucă de umăr atât de tare încât mintea lui se concentra asupra durerii resimțite. Artemisia îi spuse:

— Tată! Stai liniștit! Taci! Ascultă-mă pe mine. Nimeni nu vrea să te omoare. Fermierul a fost aici acum șase luni. Ai uitat? Nu mai ții mine ce a fost acum șase luni? Gândește-te!

— A trecut atâta vreme? șopti Directorul. Da, da, probabil că așa e.

— Acum stai aici și odihnește-te. Ești surmenat. Am să-l primesc chiar eu pe tânăr și apoi am să-l aduc la tine dacă nu e nicio primejdie.

— Chiar așa, Arta? Vrei să fii atât de bună? Unei femei n-o să-i facă el rău. Sigur că n-o să-i facă vreun rău unei femei.

Fata se aplecă deodată și-l sărută pe obraji:

— Ai grijă, îi murmură el și închise obosit ochii.

6. Cine poartă coroana?

Biron Farrill aştepta neliştit într-una din clădirile exterioare ale Complexului Palatului. Pentru prima dată în viaţă se simţea descumpănit, cu sentimentul că e un biet provincial.

Clădirea Widemos, în care crescuse el, îi păruse foarte frumoasă, iar acum în memorie îi apărea mai degrabă ca având o strălucire. Liniile ei arcuite, ornamentele filigranate, foişoarele de forme ciudate, rafinatele „ferestre false”... tresări amintindu-şi de ele.

Dar acest palat, acesta era altfel.

Ansamblul arhitectonic al Palatului din Rhodia nu era doar o îngrămădire de clădiri făcute cu ostentaţie de stăpânii mărunţi ai unui regat de văcari; şi nici expresia copilărească a unei lumi în declin, muribundă. Întruchipa în piatră punctul culminant al dinastiei Hinriazilor.

Clădiri solide şi liniştite, cu linii drepte şi verticale alungite spre centrul fiecărei construcţii, dar evitând aspectele efeminate precum liniile curbe. Aveau o masivitate dură, şi totuşi se ridicau către un punct culminant, care-l copleşea pe privitor fără ca acesta să-şi dea seama de la prima vedere. Erau clădiri distante, mândre, care dădeau impresia de siguranţă.

Şi, cum era fiecare dintre ele, tot aşa se prezenta şi întregul complex, uriaşul Palat Central devenind un apogeu. Una câte una, până şi puţinele artificii păstrate în bărbătescul stil rhodian fuseseră eliminate. Înseşi „ferestrele false”, atât de preţuite ca podoabe dar atât de inutile într-o clădire cu iluminare şi ventilaţie artificiale, fuseseră înlăturate. Şi, într-un fel, fără să se piardă nimic.

Totul era numai linii şi planuri, o abstracţiune geometrică ce-ţi îndrepta ochii în sus către cer.

Maiorul Tyrannian se opri o clipă lângă el înainte de a părăsi încăperea interioară.

— O să fiţi primit imediat, îi spuse.

Biron încuviinţă din cap şi, după puţină vreme, pocni din călcăie în faţa lui un bărbat voinic, într-o uniformă stacojie cu dungi maro deschis. Biron avu brusc revelaţia faptului că cei care deţin puterea n-au nevoie să se îmbrace ostentativ, ci se mulţumesc cu culori stinse. Îşi aminti de protocolul de o strălucire orbitoare din viaţa unui Mare Fermier şi-şi muşcă buzele gândindu-se la inutilitatea lui.

— Biron Malaine? întrebă ofiţerul rhodian şi Biron se ridică să-l urmeze.

Exista un mic vagon strălucitor suspendat delicat de forţele diamagnetice pe o singură bară de metal roşiatic. Biron nu mai văzuse niciodată aşa ceva. Avu o ezitare înainte de a se urca în vehicul.

Cabina, în care nu încăpeau decât cinci, cel mult şase persoane, se legăna în bătaia vântului, o lacrimă graţioasă care reflecta strălucirea minunată a soarelui din Rhodia. Şina unică era subţire, ca un cablu, şi trecea pe sub vehicul fără să-l atingă.

Biron se aplecă şi văzu peste tot cerul albastru. O clipă, în timp de privea, o suflare mai puternică de vânt ascendent ridică vehiculul, care pluti cam la două degete deasupra şinei, de parcă ar fi fost cuprins de dorinţa de a se avânta în zbor şi s-ar fi luptat cu forţa invizibilă care-l reţinea. Apoi pluti înapoi către şină, tot mai aproape, foarte aproape, dar fără s-o atingă.

— Urcaţi-vă, spuse impacientat paznicul din spatele lui, şi Biron urcă două trepte şi intră în cabină.

Scăriţa mai zăbovi atât cât să urce şi paznicul, apoi se ridică uşor, fără zgomot, integrându-se perfect în caroseria aerodinamică a vehiculului.

Biron îşi dădu imediat seama că opacitatea exterioară a cabinei era o simplă iluzie. De îndată ce păşi înăuntru, se găsi într-un fel de balon transparent. Prin deplasarea unei mici manete, vehiculul fu propulsat înainte şi în sus. Urca uşor înălţimile, străpungând aerul care şuiera lateral. O clipă Biron prinse panorama Ansamblului Palatului din vârful unui arc de cerc.

Clădirile deveniră un întreg splendid (oare să fi fost concepute iniţial altfel decât pentru o vedere aeriană?), cu o dantelă de fire strălucitoare de aramă de-a lungul cărora pluteau graţios alte vehicule-balon.

Se simţi împins înainte şi cabina se opri balansându-se. Drumul durase mai puţin de două minute.

Dinaintea lui era o ușă deschisă. Întră și ea se închise în urma lui. Nu era nimeni în încăperea micuță și goală. Deocamdată nu-l amenința nimeni, dar asta nu-l făcea să se simtă mai bine. Nu își făcea niciun fel de iluzii. Din noaptea aceea nefericită, se simțise mereu manipulat de alții.

Jonti îl plasase pe nava cosmică. Comisarul Tyrannian îl plasase aici. Și fiecare din aceste mișcări îi sporise disperarea.

Era limpede că Tyrannianul nu se lăsase păcălit, gândi Biron. Prea îl lăsase ușor să plece. Comisarul ar fi putut să-i telefoneze Consului terestru. Ar fi putut comunica prin hiperunde cu Pământul, după cum ar fi putut să-i ia ca semne de identificare amprentele retinei. Asemenea lucruri erau de rutină; nu se putea să fie o simplă întâmplare omiterea lor.

Își aminti cum analizase Jonti lucrurile. Poate că unele aspecte erau încă valabile. Tyrannienii n-aveau să-l ucidă pe față, ca să nu dea naștere unui nou martir. Dar Hinrik era marioneta lor, capabil ca și ei să ordone o execuție. Și atunci ar fi fost ucis de unul de-al lui, iar Tyrannienii ar fi rămas niște simpli spectatori disprețuitori.

Biron strânse tare pumnii. Era înalt și voinic, dar neînarmat. Cei care aveau să-l întâmpine, cu siguranță că purtau blastere și biciuri neuronice. Se trezi că se lipește instinctiv cu spatele de perete.

Se răsuiri brusc auzind că se deschide o ușă în stânga lui. Bărbatul care intra era înarmat și în uniformă, dar era însoțit de o fată. Încordarea lui Biron mai slăbi. Nu era însoțit decât de o fată! Altădată ar fi cercetat-o cu atenție, întrucât aveai la ce privi, dar în momentul respectiv nu era decât o simplă fată.

Se apropiară împreună și se opriră la o distanță de vreo doi metri. Biron nu-și putea lua ochii de la blasterul gardianului.

Fata îi spuse acestuia:

— Mai întâi îi vorbesc eu, domnule Locotenent.

Când se întoarse către el îi apărură o mică dungă verticală între ochi. Îi spuse:

— Dumneata ești omul care știe povestea unui complot pentru asasinarea Directorului?

Biron răspunde:

— Mi s-a spus că voi putea vorbi cu Directorul.

— Asta e cu neputință. Dacă ai ceva de spus, spune-mi mie. Dacă informațiile dumitale sunt veridice și utile, vei fi bine tratat.

— Dar îmi permiteți să vă întreb cine sunteți? De unde pot eu să știu că sunteți autorizată să vorbiți în numele Directorului?

Fata păru enervată:

— Sunt fiica lui. Te rog să-mi răspunzi la întrebări. Vii din afara Sistemului?

— Vin de pe Pământ. După o pauză Biron adăugă: Alteță. Acest apelativ o încântă:

— Unde e Pământul?

— Alteță, e vorba de o mică planetă din Sectorul Sirius.

— Și dumneata cum te numești?

— Biron Malaine, Alteță. Îl privi gânditoare:

— De pe Pământ? Știi să pilotezi o navă spațială?

Lui Biron îi veni să zâmbească. Îl pune la încercare. Știa ea prea bine că navigația cosmică se numără printre științele interzise în lumile controlate de Tyranni.

Răspunde:

— Da, Alteță.

Ar fi putut dovedi această afirmație practic *dacă-l* lăsa să trăiască până atunci. Navigația cosmică nu era o știință interzisă pe Pământ și în patru ani puteai învăța foarte multe.

— Prea bine, îi zise ea. Și care ți-e povestea?

Biron luă repede o hotărâre. Dacă ar fi vorbit numai cu militarul ăla din serviciul de gardă, n-ar fi avut curajul. Dar avea în față o domnișoară și dacă nu mințea, dacă era într-adevăr fata Directorului, putea fi un factor de convingere în avantajul lui.

— Alteță, nu e vorba de niciun complot pentru asasinarea Directorului.

Fata tresări. Se întoarse nervoasă către însoțitorul ei.

— Domnule Locotenent, vrei să preiei dumneata cazul? Storce adevărul de la el.

Biron făcu un pas înainte și fu întâmpinat de luciul rece al blasterului. Se văzu silit să vorbească mai insistent:

— Stați, Alteță. Ascultați-mă! Era singura cale de a ajunge să vorbesc cu Domnul Director. Nu mă înțelegeți? Ridică glasul făcându-l să răsună până la fata care se îndepărta: Vă rog, cel

puțin să-i spuneti Excelenței Sale că sunt Biron Farrill. Pot să-mi cer dreptul de azil?

Era un pai foarte subțire de care să se agațe. Vechile obiceiuri feudale își pierduseră forța cu mai multe generații înainte de apariția Tyrannienilor. Acum erau lucruri arhaice. Dar altceva nu exista. Nimic.

Fata se întoarce și ridică din sprâncene:

— Adică acum pretinzi că faci parte din ordinul aristocratic? Acum un minut ziceai că te cheamă Malaine.

Deodată răsună un glas nou:

— Așa și era, dar cel de-al doilea nume este corect. Într-adevăr sunteți Biron Farrill, dragul meu lord. Bineînțeles că sunteți. Asemănarea este de necontestat.

În prag apăruse un om mărunțel și zămbitor. Ochii lui, foarte depărtați și strălucitori, îl măsurau din cap până-n picioare pe Biron cu o privire pătrunzătoare, dar și amuzată. Își ridică fața îngustă către cea a lui Biron, cu două capete mai înalt decât el, și-i spuse fetei:

— Nu-l recunoști și tu, Artemisia?

Artemisia se apropie repede de el, cu glasul emoționat:

— Unchiule Gil, ce cauți aici?

— Îmi vād de propriile mele interese, Artemisia. Nu uita că dacă s-ar produce un asasinat, aș fi cel mai îndreptățit dintre toți Hinriazi la o posibilă succesiune. Gillbret oth Hinriad clipișiret din ochi și apoi adăugă: Hai, scoate-l de aici pe locotenent că nu e nicio primejdie.

Fata nu băgă în seamă această remarcă și-l întrebă:

— Iar ai interceptat convorbirile prin sistemul de comunicații?

— Bineînțeles. De ce vrei să mă privezi de o distracție? E foarte agreabil să tragi cu urechea.

— Dacă o să te prindă n-o să mai fie atât de agreabil.

— Riscul face și el parte din joc, draga mea. E partea lui amuzantă. La urma urmei, Tyrannienii nu se dau înapoi de la ascultarea convorbirilor din Palat. Nu putem face mai nimic fără să prindă ei de veste. Chit pe chit, înțelegi? Dar nu mă prezinți?

— Nu, îi tăie fata vorba. Nu e treaba dumitale.

— Atunci am să fac eu prezentările. Când i-am auzit numele m-am oprit din ascultare și am venit încoace.

Trecu pe lângă Artemisia, se apropie de Biron, îl cercetă cu un zâmbet impersonal și spuse: Ți-l prezint pe Biron Farrill.

— Asta am spus și eu! protestă Biron, dar rămase atent mai ales la locotenent, care încă mai ținea blasterul în poziție de tragere.

— Da, dar n-ai adăugat că ești fiul Fermierului de Widemos.

— Aș fi adăugat, dacă nu mă întrerupeai dumneavoastră. În orice caz, acum știți totul. Evident că a trebuit să fug de Tyrannieni și asta fără să le spun numele adevărat.

Biron așteptă. Simțea că asta este totul. Dacă mișcarea următoare nu aducea arestarea lui imediată, mai avea o mică șansă.

Artemisia spuse:

— Aha, înțeleg. Într-adevăr chestiunea e de competența Directorului. Deci ești sigur că nu e vorba de niciun complot?

— Sunt absolut sigur, Alteță.

— Bine. Unchiule Gil, ești amabil să rămâi cu domnul Farrill? Domnule Locotenent, vii cu mine?

Biron se simți slăbit. Ar fi vrut să stea jos, dar nu i se adresă nicio invitație ori sugestie în acest sens de către Gillbret, care-l inspecta ca un medic, cu un fel de interes clinic:

— Fiul Fermierului! Amuzant.

Biron plecă ochii. Era extenuat de monosilabe prudente și de formulări foarte atente. Zise brusc:

— Da, fiul Fermierului. E o situație congenitală. Vă mai pot fi de folos cu ceva?

Gillbret nu se arătă ofensat. Fața lui subțire se încreți ceva mai tare pe măsură ce zâmbetul i se lățea până spre urechi. Zise:

— Da, mi-ai putea satisface curiozitatea. Chiar ai venit să ceri azil? Aici?

— Nu vă supărați, domnule, dar aș dori să discut această chestiune cu Domnul Director.

— Haide, haide, tinere, lasă-te de bancuri. Ai să constăți că nu prea ai ce să discuți cu Directorul. De ce crezi că a trebuit să ai de-a face adineauri cu fiica lui? Dacă stai să judeci mai bine, chestiunea e destul de amuzantă.

— Chiar totul vi se pare amuzant?

— De ce nu? Orice atitudine față de viață e amuzantă. Este singurul adjectiv care i se potrivește. Observă universul, tinere. Dacă nu izbutești să scoți nimic amuzant din el, poți să te și spânzuri, căci nu e mare lucru de capul lui. Dar apropo, am uitat să mă prezint. Sunt vărul Directorului.

Biron spuse cu răceală:

— Felicitări!

Gillbret dădu din umeri:

— Ai dreptate. Nu e nimic impresionant în asta. Și e foarte probabil să rămân tot în această situație la nesfârșit, din moment ce n-avem niciun asasinat în perspectivă.

— Afară de cazul când puneți dumneavoastră la cale vreunul.

— Dragă domnule, dar cât umor ai! Trebuie să te deprinzi cu faptul că *pe mine* nu mă ia nimeni în serios. Observația mea a fost doar o manifestare a cinismului. Nu cumva-ți închipui că în zilele noastre Directoratul mai valorează ceva? Sper că nu crezi că Hinrik a fost întotdeauna astfel? N-a fost el niciodată o minte strălucită, dar din an în an devine tot mai imposibil. A, dar am uitat că încă nu l-ai cunoscut. Stai că ai să-l vezi îndată! Îl aud venind. Când vorbești cu el, nu uita că este stăpânul celui mai mare dintre Regatele Trans-Nebulare. Sper că o să te amuze gândul ăsta!

Hinrik își purta demnitatea cu degajarea pe care ți-o aduce experiența de viață. Răspunse la plecaciunea ostentativ ceremonioasă a lui Biron cu gradul convenabil de condescendență. Și spuse cu oarecare bruschete:

— Și ce treabă te aduce la noi, domnule?

Artemisia stătea alături de tatăl său și Biron observă, cu oarecare surprindere, că e foarte frumușică.

— Excelență, răspunse el, am venit să apăr reputația tatei. Știți, firește, că a fost executat pe nedrept.

Hinrik se uită într-o parte și răspunse:

— Nu l-am prea cunoscut pe tatăl dumitale. A fost de vreo două ori pe aici, pe Rhodia. Făcu o pauză și vocea începu să-i tremure:

— Semenii bine cu el. Foarte bine. Dar știi, a fost judecat. Sau cel puțin așa-mi închipui. După lege, precis. De fapt, nu cunosc amănuntele.

— Exact, Excelență. Dar eu aș vrea să aflu aceste amănunte. Sunt sigur că tatăl meu n-a fost un trădător.

Hinrik îl întrerupse, grăbit:

— Fiind fiul lui, desigur, e de înțeles că-ți aperi tatăl, dar zău că e greu să discutăm acum chestiuni înalte de stat. De fapt, nici nu obișnuiesc. De ce nu vorbești cu Aratap?

— Nu-l cunosc, Excelență.

— Aratap! Comisarul! Comisarul Tyrannian!

— L-am întâlnit și el m-a trimis aici. Cu siguranță veți înțelege că nu îndrăznesc să-i las pe Tyrannieni...

Dar Hinrik înțepenisese. Mâna i se urcase până la buze, parcă ar fi vrut să le oprească tremurul, și ca atare cuvintele abia i se mai auzeau:

— Cine zici că te-a trimis aici, Aratap?

— A fost necesar să-i spun că...

— Nu mai repeta ce i-ai spus. Știu, zise Hinrik. Nu pot face nimic pentru dumneata, Fermiere... ăăă... Domnule Farrill. Nu e numai în jurisdicția mea. Consiliul Executiv – Arta, nu mă mai trage așa. Cum pot să fiu atent la ce vorbesc dacă-mi distragi atenția?... Trebuie consultat Consiliul. Gillbret! Vrei să te ocupi tu de primirea domnului Farrill? Am să văd ce se poate face. Da, da, chiar așa, am să consult Consiliul Executiv. Formele legale, înțelegi dumneata. Foarte importante. Da, da, foarte importante.

Și se răsuci pe călcâie, mormăind ceva.

Artemisia mai zăbovi o clipă și-i atinse brațul lui Biron:

— Un moment. Era sinceră declarația dumitale că știi să pilotezi o navă cosmică?

— Da, foarte sinceră, îi spuse Biron, și-i zâmbi.

După o clipă de șovăială, ea îi întoarse zâmbetul făcând gropițe în obraji. Apoi se adresă unchiului:

— Unchiule Gillbret, vreau să-ți vorbesc mai târziu.

Ea se grăbi să iasă. Biron privi în urma ei până când îl trase de mânecă Gillbret.

— Presupun că ți-e foame, poate ți-e sete? Nu vrei să te speli? Îl întreabă Gillbret. Presupun

că lucrurile obișnuite în viață trebuie să continue, nu?

— Da, și vă mulțumesc.

Biron scăpase deja de încordare. O clipă se simți aproape relaxat, admirabil. Fata era frumușică. Chiar foarte frumușică.

Dar Hinrik era tot încordat. În apartamentul lui retras, gândurile îl copleșeau într-o cavalcadă febrilă. Oricât de tare se străduia, nu putea scăpa de concluzia inevitabilă. Era o capcană! Omul fusese trimis de Aratap și asta era o cursă!

Își îngropă capul în mâini ca să potolească și să acopere bubuiturile din urechi și apoi știu ce *trebuie* să facă.

7. Muzician al minții

Noaptea se instalează la timp pe toate planetele locuibile. Poate nu întotdeauna la intervale rezonabile, întrucât perioadele de rotație înregistrate variază între 15 și 52 de ore. Această cere un efort psihologic de adaptare tuturor celor care călătoresc de pe o planetă pe alta.

Pe multe planete se fac ajustări și se adaptează corespunzător perioadele de somn cu cele de trezie. Pe multe altele, folosirea aproape universală a atmosferei condiționate și a luminii artificiale împinge pe planul doi distincția zi-noapte, în afară de influența asupra agriculturii. Pe câteva planete (cele situate la extremități) împărțirile arbitrare fac să fie ignorate aceste mărunțișuri – lumina și întunericul.

Dar întotdeauna, indiferent de convențiile sociale, căderea nopții are o semnificație psihologică profundă și durabilă, care datează încă din preistoria omenirii. Noaptea va fi întotdeauna o perioadă de teamă și nesiguranță, și optimismul va scădea odată cu apusul soarelui.

În Palatul Central nu era niciun mecanism senzorial prin care să poți afla de căderea nopții, totuși Biron o simți apropiindu-se prin cine știe ce instinct nedefinit ascuns în coridoarele necunoscute ale creierului. Știa că afară bezna nopții e prea puțin înviorată de scânteierile slabe ale stelelor. Știa că, dacă ar fi perioada corespunzătoare a anului, acea zdrențuită „gaură în spațiu” cunoscută sub numele de Nebuloasa Cap de Cal (atât de familiară tuturor Regatelor Trans-Nebulare) acoperea jumătate din stelele care ar fi fost altfel vizibile.

Și iarăși se simți deprimat.

N-o mai văzuse pe Artemisia de la scurta conversație cu Directorul și simți că-i pare rău. Așteptase cu nerăbdare cina, în cursul căreia ar fi putut să-i vorbească. Dar în locul unui dineu, mâncase singur, păzit de doi gardieni care bombăneau nemulțumiți la ușă. Până și Gillbret îl părăsise, probabil ca să mănânce mai puțin singur, adică împreună cu comesenii la care te puteai aștepta într-un Palat al Hinriazilor.

Așadar, când reveni Gillbret și-i spuse că a vorbit despre el cu Artemisia, reacția fu promptă și interesată. Se arătase amuzat și recunoscuse acest lucru. Apoi adăugase:

— Vreau întâi să-ți arăt laboratorul meu. La un gest al lui, cei doi paznici se dădură la o parte.

— Ce fel de laborator? întrebă Biron din ce în ce mai puțin interesat.

— Construiesc jucării, mici dispozitive, sună răspunsul vag.

Aparent, nici nu era un laborator. Era mai degrabă o bibliotecă, în colțul căreia se afla un birou foarte frumos împodobit. Biron îl cercetă pe îndelete.

— Și aici construiești aparate? Ce fel de aparate?

— Dispozitive speciale de interceptare pentru razele spion ale Tyrannienilor. Ceva ce ei nu pot detecta. Așa am aflat și de dumneata, când am auzit primele indicații de la Aratap. Și am și alte drăcii amuzante. De pildă, videosonorul meu. Îți place muzica?

— Unele genuri.

— Bine. Am inventat un instrument, numai că nu știu dacă-l poți numi cu adevărat muzical. La atingerea unui buton se dădu la o parte un perete glisant care dezvăluia un raft întreg de cărți filmate. Nu e cine știe ce ascunzătoare, dar oricum nimeni nu mă ia în serios, așa că nu cercetează. Amuzant, nu ți se pare? A, dar am uitat că pe dumneata nu te amuză nimic.

Era un obiect ca o cutie, cam stângaci făcută, cu acea lipsă de strălucire care marchează toate lucrurile făcute orizontal. O parte era împodobită cu mici butoane strălucitoare. O așeză cu fața aceea în sus.

— Nu e prea arătoasă, spuse Gillbret, dar cui îi pasă în decursul Timpului? Stinge luminile. Nu, nu! Fără comutatoare sau contacte. Exprimă-ți doar dorința stingerii luminilor. Dorește-o cu intensitate! Hotărăște că vrei să se stingă luminile.

Și luminile slăbiră, cu excepția ușorului lustru de culoarea mărgăritarului din tavan, care le făcu fețele să licărească în întuneric ca fețele unor spectre. Gillbret scoase un mic hohot de râs când auzi exclamația de uimire a lui Biron.

— Doar unul din trucurile videosonorului meu. E acordat cu mintea omului, ca și

capsulele personale. Înțelegi ce vreau să spun?

— Ca să fiu sincer, nu.

— Ei bine, să luăm lucrurile așa. Câmpul electric al celulelor duminale cerebrale induce crearea unui alt câmp în instrument.

Din punct de vedere matematic, e foarte simplu. Dar, după câte știu, nimeni n-a concentrat toate circuitele necesare într-o cutie atât de mică. De obicei e nevoie de o uzină-generator cu cinci etaje pentru a face treaba. Și lucrează și în sens invers. Pot închide aici circuitele, imprimându-le direct pe creierul duminale, așa că poți vedea și auzi fără nicio intervenție a ochilor și urechilor. Privește!

La început nu era nimic de privit. Dar apoi, Biron zări cu coada ochiului niște linii încâlcite și neclare. Din ele se născu treptat o vagă minge de culoare albastră spre violet, care-l urmări și în timp ce el întoarse capul, și rămase imobilă și când închise el ochii. Și o acompania un ton muzical clar, mai mult decât atât, făcea parte din ea, era ea.

Creștea și se întindea în timp ce Biron devenea conștient – și neliniștit – de faptul că ea exista în interiorul craniului său. De fapt, nu era o culoare, ci mai degrabă un sunet colorat, deși fără zgomot. Era tactil, și totuși nu se simțea.

Sfera se răsucea în jurul axei și căpăta irizații în timp ce tonul muzical devenea tot mai înalt, până când ajunse să plutească deasupra lui ca un vâl de mătase. Apoi explodă, împrăștiindu-l cu picături colorate care ardeau o clipă fără să-i producă niciun fel de durere.

Pe urmă se înălțară niște baloane de culoarea ierbii udate de ploaie, însoțite de gemete ușoare. Biron, zăpăcit de prezența lor, dădu să le împungă cu degetele și constată că nu-și vede mâinile și nici nu le simte mișcându-se. Nu era nimic în afară de aceste balonașe care-i umpleau mintea, golind-o de orice alt conținut.

Strigă fără să se audă și fantezia încetă. Gillbret era din nou în fața lui într-o cameră luminată și râdea. Biron simți o amețeală acută și-și șterse șovăitor fruntea scăldată într-o sudoare rece. Se așează brusc.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă el pe cel mai țeapăn ton pe care izbuti să-l adopte.

Gillbret îi răspunse:

— Eu unul nu știu. Eu m-am ținut de-o parte. Nu înțelegi? Era un lucru nou pentru experiența creierului duminale. Creierul duminale simțea în mod direct fenomenul și n-avea metoda corespunzătoare pentru a-l interpreta. Atâta vreme cât te concentrai asupra senzației, creierul duminale nu putea decât să încerce inutil să forțeze efectul pe vechi căi bătătorite. El încearcă separat și simultan să interpreteze fenomenul pe plan vizual, sonor și tactil. Dar apropo, ai simțit un miros? Uneori mi se părea că simt un miros. La câini îmi închipui că senzația ar fi aproape totală doar ca miros. Aș vrea să încerc o dată și pe animale. Pe de altă parte, dacă ignori fenomenul, dacă nu-l ataci în niciun fel, se stinge. Asta fac și eu, când vreau să-i observ efectele asupra altora, și nu e greu deloc.

Își puse mâna cu vinele ieșite în relief pe instrument, umblând alene pe la butoane.

— Uneori mi se pare că dacă s-ar putea studia ca lumea lucrul ăsta, s-ar ajunge să se compună simfonii într-un stil cu totul nou: s-ar face lucruri imposibil de realizat doar cu sunete sau imagini simple, combinându-le admirabil. Din păcate, mă tem că eu n-am capacitatea s-o fac.

Biron îl întrerupse brusc:

— Aș vrea să întreb ceva.

— Te rog.

— De ce nu vă puneți capacitatea științifică în slujba unui țel valoros, în loc să...?

— În loc s-o irosc cu gadgeturi inutile? Nu știu. Poate că nu sunt chiar așa inutile. Dar asta e împotriva legii, știi?

— Ce anume?

— Videosonorul. Și dispozitivele mele de spionare. Dacă ar afla Tyrannienii, ar putea fi vorba chiar și de o condamnare la moarte.

— Glumiți, fără doar și poate?

— Cătuși de puțin. Este evident că ai fost crescut la o fermă de animale. După câte văd tinerii nu-și amintesc cum era pe vremuri. Deodată își lăsă capul pe o parte și ochii i se închiseră aproape de tot. Întrebă: Te împotrivesți domniei Tyranniene? Vorbește deschis. Îți spun fără înconjur că eu sunt împotriva ei. Și-ți mai spun că așa era și tatăl duminale.

Biron răspunse calm:

— Da, sunt împotriva ei.

— De ce?

— Pentru că Tyrannienii sunt venetici, străini. Ce drept au ei să domnească în Nephelos sau în Rhodia?

— Întotdeauna ai fost de părerea asta? Biron nu răspunse și Gillbret pufni:

— Cu alte cuvinte, ai stabilit că sunt străini și venetici numai după ce l-au executat pe tatăl dumitale – ceea ce la urma urmei era dreptul lor absolut. Ei, stai, stai! Nu te înflăcăra! Chibzuește rațional. Eu sunt de partea dumitale, crede-mă. Dar gândește-te puțin! Tatăl dumitale era Fermier. Ce drepturi aveau păstorii lui? Dacă vreunul din ei ar fi furat vite pentru propriul său folos sau ca să le vândă altora, ce pedeapsă i s-ar fi dat? Întemnițarea ca hoț. Dacă ar fi pus la cale moartea tatălui dumitale, indiferent pentru ce motiv, poate chiar pentru o pricină justificată în proprii săi ochi, care ar fi fost rezultatul? Execuția, fără îndoială. Și ce drept are tatăl dumitale să facă legi și să-și pedepsească semenii? Pentru ei el era ca Tyrannienii... În ochii lui și ai mei tatăl dumitale era patriot. Și ce-i cu asta? Pentru Tyrannieni era un trădător, așa că l-au îndepărtat. Poți nesocoti nevoia de autoapărare? La vremea lor Hinriazii au fost o ceată foarte sângeroasă. Citește istoria, tinere. Toate guvernele omoară, asta face parte din natura lucrurilor... Așa că trebuie să-ți găsești un motiv mai bun pentru a-i urî pe Tyrannieni. Să nu crezi că e suficient să înlocuiești un grup de conducători cu altul, și nici că simpla schimbare ar aduce libertatea.

Biron bătu cu pumnul în palma stângă:

— Toată filozofia asta obiectivă e foarte frumoasă. Îl poate liniști pe cel care stă deoparte. Dar cum ați fi gândit dacă ar fi fost chiar tatăl dumneavoastră victima omorului?

— Dar ce, n-a fost așa? Tatăl meu a fost Director înaintea lui Hinrik, și a fost ucis. A, nu direct, pe față, ci cu mijloace subtile. I-au zdrobit personalitatea, așa cum i-o zdrobesc acum pe a lui Hinrik. Și n-au vrut să mă pună *pe mine* Director – eram puțin cam prea imprezvizibil. Hinrik era înalt, frumos și, mai presus de toate, ușor de supus. Și totuși, după cât s-ar părea, nu se încovoia destul de ușor. Toată ziua îl hărțuiesc, îl necăjesc ca să-l prefacă într-o marionetă jalnică, să se asigure că nu se poate nici măcar scărpi fără permisiunea lor. L-ai văzut. Acum e din ce în ce mai rău de la o lună la alta. Starea lui permanentă de teamă a devenit o psihopatie de-a dreptul jalnică. Dar asta – totuși – nu constituie motivul pentru care vreau eu să distrug domnia Tyranniană.

— Nu? Ați inventat un motiv cu totul nou?

— Mai degrabă unul foarte vechi. Tyrannienii nimicesc dreptul a douăzeci de milioane de ființe omeneste să ia parte la dezvoltarea rasei. Ai fost și dumneata elev. Ai învățat ciclul economic. Se colonizează o nouă planetă (număra pe degete punctele) și prima ei grijă este să se hrănească. Devine o lume agricolă, o lume de turme. Începe să scormonească pământul ca să poată exporta minereuri și-și trimite în străinătate surplusul agricol pentru a cumpăra obiecte de lux și mașinării. Asta e pasul al doilea. Apoi, pe măsură ce sporește populația și cresc investițiile străine, începe să înmugurească o civilizație industrială și acesta e pasul al treilea. Până la urmă lumea se mecanizează, importă alimente și exportă mașini, investește în dezvoltarea unor lumi mai primitive și așa mai departe. Asta e pasul al patrulea... Și întotdeauna lumile mecanizate sunt cele mai dens populate, cele mai puternice pe plan militar – deoarece războiul reprezintă o funcție a mașinilor – și de obicei este înconjurat de un adevărat șirag de lumi agricole dependente de ele... Dar nouă ce ni s-a întâmplat? Eram la pasul al treilea, cu o industrie în plină dezvoltare. Iar acum? Dezvoltarea a fost oprită, înghețată, silită să dea înapoi. Pentru că ea ar pune bețe-n roate controlului exercitat de Tyrannieni asupra necesităților noastre industriale. În ceea ce-i privește, e o investiție pe termen scurt, pentru că noi, sărăcind până la urmă, vom deveni nerentabili. Între timp însă, ei iau caimacul... Și pe urmă, dacă ne-am industrializa, am putea făuri arme ofensive. De aceea ne-au oprit industrializarea; de aceea e interzisă cercetarea științifică. Și până la urmă oamenii o să se deprindă atât de bine cu această stare de lucruri încât nici măcar n-o să-și dea seama că le lipsește ceva. Și ajungem ca dumneata să te miri când îți spun că pot fi executat pentru că am construit un videasonor... Bineînțeles că într-o bună zi o să-i batem pe Tyrannieni. E aproape inevitabil. Nu pot să domnească de-a pururi. Nimeni nu poate s-o facă. O să-i cuprindă moliciumea și lenevia. O să se căsătorească între ei și endogamia o să le reducă în mare măsură tradițiile separate. O să-i mănânce corupția. Dar s-ar putea să mai dureze câteva secole, fiindcă istoria nu se grăbește. Și după ce vor fi trecut secolele astea, noi o să fim totți doar niște lumi agricole fără nicio moștenire industrială ori științifică demnă de a fi pomenită, pe când vecinii noștri din toate părțile, cei scăpați de sub controlul Tyrannenilor vor fi puternici și urbanizați. Regatele vor fi de-a pururi zone semicoloniale. Ele nu vor mai recupera nicodată și vor fi simpli observatori ai marii tragedii a progresului uman.

— Ceea ce-mi spuneți nu mi-e total necunoscut, comentă Biron.

— Firește, din moment ce ai învățat pe Pământ. Pământul ocupă un loc cu totul deosebit în dezvoltarea socială.

— Serios?

— Păi, gândește-te și dumneata: întreaga Galaxie se află într-o stare permanentă de expansiune încă de când s-a descoperit mai întâi posibilitatea călătoriilor interstelare. Suntem dintotdeauna o societate în dezvoltare deci, o societate imatură. Este evident că societatea umană a ajuns la maturitate într-un singur loc și o singură dată și asta s-a întâmplat pe Pământ, cu puțin înaintea catastrofei acestuia. Acolo era o societate care-și pierduse temporar orice posibilitate de expansiune geografică și ca atare se lupta cu probleme cum ar fi suprapopularea, secătuirea resurselor și așa mai departe: probleme care nu mai apăruseră în nicio altă parte a Galaxiei... Ei erau forțați să studieze intens științele sociale. Noi am pierdut aproape în întregime aceste cunoștințe și e mare păcat. Acum să-ți dau și un amănunt amuzant. Când era tânăr, Hinrik era mare Primitivist. Avea o bibliotecă plină de cărți pământești, fără rival în toată Galaxia. De când a ajuns Director a renunțat la ea ca și la multe alte lucruri. Dar într-un fel am moștenit-o eu. Literatura lor – în orice caz rămășițele care au supraviețuit – constituie o adevărată fascinație. Are o savoare deosebită, introspectivă, pe care noi, în civilizația noastră galactică extravertită, nici n-o cunoaștem. Este cum nu se poate mai amuzantă.

— Ceea ce-mi spuneți mă mai liniștește, zise Biron. De la o vreme ați avut o înfățișare atât de gravă încât începusem să mă întreb dacă nu cumva v-ați pierdut umorul.

Gillbret dădu din umeri:

— Mă mai destind și eu, și e minunat. Prima dată după luni și luni de zile, cred. Știi ce înseamnă să joci teatru? Să-ți dedublezi intenționat personalitatea douăzeci și patru de ore pe zi? Chiar și în prezența prietenilor? Chiar și când ești singur ca nu cumva, dintr-o inadvertență, să uiți că ești obligat s-o faci? Să fii diletant? Să trebuiască să fii permanent amuzat? Să nu faci nici cât o ceapă degerată? Să fii atât de demodat și ciudat de ridicol încât să-i convingi pe toți cunoscuții de propria ta lipsă de valoare? Așa încât viața să-ți fie în siguranță, chiar dacă asta înseamnă că aproape nu mai merită să fie trăită? Dar, chiar și așa, când și când mă mai pot lupta cu ei.

Ridică ochii și vorbește cu seriozitate, aproape rugător:

— Dumneata știi să pilotezi o navă dar eu nu știu. Nu e ciudat? Dumneata vorbești de capacitatea mea științifică, iar eu nu sunt în stare să conduc nici măcar o mică ambarcațiune cosmică de o singură persoană. Dar dumneata știi și asta înseamnă că trebuie să pleci din Rhodia.

Rugămintea nu putea fi pusă la îndoială, dar Biron se încruntă glacial:

— De ce?

Gillbret continuă, vorbind foarte iute:

— După cum spuneam, Artemisia și cu mine am discutat despre dumneata și am aranjat lucrurile astea. Când pleci de aici, du-te direct în camera ei, căci te așteaptă. Ți-am făcut un plan al clădirii, așa că poți străbate coridoarele fără să te rătăcești și fără să trebuiască să întrebi pe unde s-o iei. Și-i dădu cu de-a sila lui Biron o foiță de metalen: Dacă te oprește totuși cineva, spune că te-a chemat la el Directorul și nu te opri. Dacă nu șovăi, nu dai de niciun bucluc...

— Stați puțin! zise Biron, care nu voia să-și repete greșeala. Venise în Rhodia hăituit de Jonti care izbutise să-l aducă în fața Tyrannienilor. Comisarul Tyrannian îl trimisese apoi la Palatul Central înainte să-și găsească singur calea secretă într-acolo și îl aruncase total nepregătit în brațele unei marionete instabile. Dar acum gata! De acum înainte mișcările îi puteau fi drastic limitate, dar jura pe Spațiu și Timp că o să fie mișcările lui, nu impuse de alții. În privința asta era foarte hotărât. Am venit aici pentru o chestiune foarte importantă pentru mine. Nu plec, domnule.

— Cum? Dacă ești tânăr nu înseamnă să fii și idiot. O clipă bătrânul Gillbret se trădă: Adică ce-ți închipui, că ai să realizezi ceva aici? Crezi că ai să mai scapi viu din Palat dacă aștepți răsăritul soarelui? Hinrik o să-i cheme pe Tyrannieni și în mai puțin de douăzeci și patru de ore o să te trezești la închisoare. Ți acordă acest răgaz pentru că-i ia multă vreme până să se hotărască într-o privință sau alta. E văr cu mine. Îl cunosc foarte bine, crede-mă.

— Și dacă așa stau lucrurile, ce vă pasă dumneavoastră? Ce vă face să fiți îngrijorat din pricina mea?

Nu voia să se mai lase manipulat. N-o să mai fie niciodată marioneta zburătoare a cuiva.

Dar Gillbret îl privea drept în ochi:

— Vreau să mă iei cu dumneata. De mine îmi pasă în primul rând. Nu mai pot suporta viața sub domnia Tyrannienilor. Numai că nici Artemisia, nici eu nu știm să mânuim o navă, altfel am fi plecat de mult. E vorba și de viețile noastre.

Biron simți cum îi slăbește hotărârea:

— Fiica Directorului? Dar ce legătură are ea?

— Sunt convins că ea e cea mai disperată dintre noi toți. Pentru femei există o moarte specială. Ce-ar putea s-o aștepte pe fata unui Director – tânără, atrăgătoare și nemăritată – decât perspectiva de a deveni tânără, atrăgătoare și măritată? Și, în zilele noastre, cine ar putea să fie încântătorul mire? Păi, numai un bătrân curtean libidinos Tyrannian care a îngropat până acum trei neveste și vrea să-și reaprindă focul tinereții în brațele unei fete.

— Dar cu siguranță că Domnul Director n-o să îngăduie una ca asta!

— Directorul o să îngăduie orice. Nimeni nu-i așteaptă permisiunea.

Biron se gândi la Artemisia, la ultima ei imagine. Își pieptănase părul spre spate, lăsându-l să cadă simplu și drept, cu o singură buclă, la nivelul umerilor. Fața albă cu pielea curată, ochii negri, buzele roșii! Înaltă, tânără și zămbitoare! Probabil descrierea se potrivea perfect la o sută de milioane de fete de pe tot cuprinsul Galaxiei. Ar fi fost ridicol să lase acest amănunt să-i clatine hotărârea. Și totuși spuse:

— E vreo navă pregătită?

Fața lui Gillbret se încreți toată din pricina unui zâmbet brusc. Dar, până să poată rosti o vorbă, se auzi un zgomot la ușă. Nu era întreruperea abia simțită adusă de fotorază, și nici declicul slab care marca întreruperea fotorazei, dar nicio bubuitură autoritară – semnul unei arme a autorității.

Zgomotele se repetară și Gillbret îi spuse:

— N-ar fi rău să deschizi ușa.

Biron se conformă și în cameră intrară doi oameni în uniformă. Cel dintâi îl salută elegant, dar cu mișcări cam țepene pe Gillbret, apoi se întoarse către Biron:

— Biron Farrill, în numele Comisarului Rezident din Tyrann și al Directorului din Rhodia, te arestez.

— Sub ce acuzație? întrebă Biron.

— De înaltă trădare.

Chipul lui Gillbret se strâmbă ca sub lovitura unei pierderi cumplite. Întoarse capul:

— De data asta, în mod surprinzător, Hinrik a acționat iute; mai iute decât m-aș fi așteptat. Ce gând amuzant!

Redevenise Gillbret de altădată, zămbitor și indiferent, cu sprâncenele puțin ridicate, de parcă ar fi cercetat cu o vagă undă de regret un lucru dezgustător.

— Vă rog să mă urmați, spuse militarul și Biron observă cravașa neuronică pe care o ținea în mână celălalt soldat.

8. Fustele unei doamne

Lui Biron i se uscă gâtul. În luptă dreaptă i-ar fi putut învinge pe oricare dintre soldați. Știa asta și abia aștepta prilejul. Ba chiar ar fi putut să se lupte onorabil cu amândoi deodată. Numai că ei erau înarmați cu cravașele acelea care ar fi intrat în acțiune până să apuce el să ridice măcar mâna. În mintea lui se și predă. Altă cale n-avea de ales.

Dar Gillbret spuse:

— Hei, soldați, dați-i voie să-și ia pelerina.

Uimit, Biron privi repede către micul om și-și alungă gândul de a se preda. Știa că n-are nicio pelerină.

Militarul care-și scosese arma pocni din călcâie în semn de respect. Îi făcu semn cu cravașa lui Biron:

— Ați auzit, milord. Luați-vă pelerina. Mai repede.

Biron se dădu înapoi cât de încet putea. Se retrase până la bibliotecă și se făcu mic de tot, băjbâind în spatele scaunului în căutarea pelerinei lui inexistente. În timp ce pipăia cu degetele dușumeaua goală din spatele scaunului, aștepta încordat să vadă ce face Gillbret.

Pentru paznicii aceștia, videoonorul era doar un obiect ciudat cu butoane. Ca atare, faptul că Gillbret atinge ușor butoanele lui nu însemna nimic pentru ei. Biron privi cât putu de intens vârful cravașei și-și umplu mintea cu gândurile concentrate asupra ei. Nu trebuia să-i mai atragă atenția absolut nimic din ceea ce vedea ori auzea (sau mai bine zis, i se părea că vede ori aude).

Dar cât trebuia să mai dureze?

Soldatul înarmat spuse:

— Acolo vă e pelerina, îndărătul scaunului? Ridicați-vă! Făcu un pas nervos înainte și apoi se opri. Ochii i se micșorară speriați și își întoarse capul brusc spre stânga.

Asta era! Biron se încordă și se aruncă înainte și în jos. Apucă genunchii soldatului și trase într-o parte. Militarul se prăbuși cu o bufnitură cumplită și pumnul mare a lui Biron îi strânse tare mâna, încercând să-i apuce cravașa neuronică.

Celălalt paznic își scoase și el arma, dar deocamdată aceasta era inutilă. Cu mâna liberă tot încerca să alunge ceva din fața ochilor.

Râsul strident al lui Gillbret răsună sonor:

— Te necăjește ceva, Farrill?

— Nu văd nimic, mormăi acesta, adăugând apoi: Afară doar de cravașa asta pe care o am acum.

— Bine, atunci pleacă. N-au cum să te mai oprească. Mințile le sunt pline de vedenii și sunete care nu există.

Gillbret se feri din calea acelor trupuri ce cădeau unul peste altul.

Biron își eliberă brațele și se ridică. Trânti o lovitură puternică în coastele soldatului, a cărui față se răsuși chinuită. Trupul i se chirci convulsiv. Biron se ridică, cu cravașa în mână.

— Păzea! strigă Gillbret.

Dar Biron nu se întoarse destul de repede. Cel de-al doilea paznic se năpustise peste el și-l doborâse. Îl atacase orbește. Era imposibil de știut ce crezuse militarul că apucă. Era limpede însă că în momentul acela habar n-avea de Biron. Răsuflarea hârăită irita urechea lui Biron și din gât îi ieșea o bolboroseală incoerentă.

Biron se răsuși, cu gândul să-și pună în joc arma pe care o capturase, și-și dădu seama cu spaimă că ochii aceia goi și cu privirea ștearsă aveau viziunea unei orori invizibile altcuiva.

Biron își încordă picioarele și-și deplasă greutatea într-un efort de a se elibera, dar degeaba. De trei ori simți cravașa paznicului apăsată pe coapsa lui și contactul dureros îl făcu să tresară.

Într-un târziu bolboroseala inamicului se prefăcu în cuvinte. Urlă:

— Vă ia mama dracului pe toți!

Un licăr pâlpăitor al aerului ionizat marcă activitatea cravașei. Se prefăcu într-o rază care străbătu văzduhul și intersectă piciorul lui Biron.

Parcă ar fi călcat într-o baie de plumb topit. Sau parcă s-ar fi prăbușit asupra lui un bloc de granit. Sau parcă i-ar fi retezat degetul un rechin. De fapt, fizic, nu i se întâmplă nimic degetului de la picior. Atât doar că terminațiile nervoase care induceau senzația dureroasă

fuseră stimulate în totalitate și la maximum. Mai mult n-ar fi putut face nici plumbul topit.

Urletul îi sfâșie pur și simplu gâtleejul. Se prăbuși. Nici prin cap nu-i trecu că lupta a luat sfârșit. Nu mai conta decât durerea care părea să-i umfle piciorul.

Și totuși, deși Biron nu știa, soldatul își slăbise strânsoarea asupra lui și câteva minute mai târziu, când izbucni el să deschidă ochii și să-și alunge lacrimile, îl văzu pe militar lipit de perete și împingând cu amândouă mâinile neantul și hohotind încântat. Primul militar era încă trântit pe spate, cu brațele și picioarele desfăcute înături. Răstignit cum părea, era conștient, dar nu putea scoate o vorbă. Ochii lui urmăreau aiurea ceva și trupul îi tremura puțin. Făcuse spume la gură.

Biron se ridică în picioare cu un mare efort. Șchiopăta rău când se duse până la perete. Împinse cu vârful cravașei și paznicul căzu grămadă la pământ. Apoi se întoarse la primul militar, care nu dădu nici el vreun semn de apărare. Ochii i se mișcară în tăcere până în clipa când deveni inconștient.

Biron se așează pe un scaun și încercă să-și îngrijească piciorul. Își scoase pantoful și ciorapul și se uită uluit la pielea neatinsă. Se frecă și gemu din pricina senzației de arsură. Ridică ochii spre Gillbret care-și lăsase jos videasonorul și-și freca obrazul supt cu dosul palmei. Biron îi spuse:

— Mulțumesc foarte mult pentru ajutorul pe care mi l-ați dat cu instrumentul dumneavoastră.

Gillbret dădu din umeri și spuse:

— Curând o să mai vină și alții. Du-te în camera Artemisei. Te rog! Repede!

Biron își dădu și el seama câtă dreptate are Gillbret. Piciorul îl durea mai puțin, mai mult îl furnica. Îl simțea umflat și pufos. Își puse ciorapul dar își luă pantoful sub braț. Deja avea o cravașă și o luă și pe cea a celuiilalt paznic. Deocamdată și le băgă în curea.

Ajuns la ușă se întoarse și întrebă cu un fel de scârbă care-l cuprindea:

— Spuneți-mi și mie, domnule, ce vedenii le-ați provocat?

— Nu știu. Nu sunt stăpân pe ele. Le-am dat doar toată forța de care sunt în stare, iar restul depindea doar de propriile lor complexe. Nu mai pierde vremea cu vorba, te rog. Ai schița aceea care-ți arată cum să ajungi în camera Artemisei?

Biron încuviință din cap și porni pe coridorul pustiu. Nu putea merge repede, căci s-ar fi văzut că schiopătează.

Se uită la ceas și apoi își aminti că n-avusese timp să-l potrivească după ora locală din Rhodia. Mergea încă după Ora Înterstelară Standard, folosită pe navă, unde o oră e alcătuită din o sută de minute, iar o mie de minute fac o zi. Așadar, cifra 876 care strălucea roz pe cadranul rece de metal al ceasului nu mai însemna acum nimic.

Totuși, trebuie să fi fost aproape de miezul nopții, în orice caz în toiul perioadei de somn planetar (dacă nu cumva coincideau efectiv) căci altfel coridoarele n-ar fi fost atât de pustii și basoreliefurile de pe pereți n-ar fi strălucit cu lumină fosforescentă. În treacăt atinse un basorelief – o scenă a încoronării – și constată că e bidimensional. Și totuși, îți dădea iluzia perfectă că iese în relief din perete.

Era un lucru destul de neobișnuit, așa că făcu o pauză de o clipă pentru a examina acest efect. Dar apoi se dezmetică și se grăbi mai departe.

Coridoarele pustii îl uimiră, impresionându-l ca un semn în plus al decăderii Rhodiei. Devenise tot mai conștient de aceste simboluri ale decadenței, de când devenise rebel. Ca centru al unei puteri independente, Palatul ar fi trebuit să aibă întotdeauna santinele și paznici tăcuți ai nopții.

Consultă schița simțită alcătuită de Gillbret și coti spre dreapta, urcând pe un fel de rampă largă curbată. Cândva, probabil că pe aici se desfășuraseră procesiuni ceremonioase, dar acum nu mai rămăsese nimic.

Se rezemă de ușa indicată și atinse fotosemnalul. Ușa se întredeschise și apoi se deschise larg. Întră, tinere.

Era Artemisia. Biron se strecură înăuntru și ușa se închise repede, fără zgomot. Se uită la fată și nu spuse nimic. Îl deranja senzația neplăcută că are cămașa ruptă la umăr și că-i atârână o mânecă, că are hainele murdare și fața zgâriată. Își aminti de pantoful pe care-l mai ducea sub braț. Îl lăsa jos și-și băgă cu greu piciorul în el. Apoi întrebă:

— Vă supărați dacă stau jos?

Ea îl însoți până la scaun și rămase în picioare în fața lui, puțin necăjită.

— Dar ce s-a întâmplat? Ce-ai pățit la picior?

— M-am lovit, răspunse el scurt. Sunteți gata de plecare? Fata se lumină la față:

— Va să zică, ne iei?

Dar Biron nu se simțea dispus la drăgălășenii. Îl durea încă foarte tare piciorul și încercă să și-l maseze. Spuse:

— Uite ce e, duceți-mă la o navă. Părăsesc planeta asta nenorocită. Dacă vreți să veniți cu mine, vă iau.

Fata se încruntă:

— N-ar trebui să vorbești așa de urât de ea. V-ați luptat?

— Da. Cu paznicii tatălui dumneavoastră care voiau să mă aresteze pentru trădare. Iată ce înseamnă dreptul meu de azil!

— Vai, îmi pare foarte rău!

— Și mie. Nici nu e de mirare că Tyrannienii pot stăpâni cincizeci de lumi cu o mână de oameni. Noi îi ajutăm din plin. Oameni ca tatăl dumneavoastră sunt în stare să facă orice numai să rămână la putere; uită prea ușor datoriile fundamentale ale oricărui gentleman... A, lăsați!

— Spuneam că-mi pare rău, Domnule Fermier. Folosi acest titlu cu o mândrie glacială. Vă rog, nu vă erijați în judecător al tatălui meu. Nu cunoașteți realitățile.

— Nici nu mă interesează să le discut. O să trebuiască să plecăm în mare grabă, până nu mai vin și alți soldați draguți de-ai tatălui dumneavoastră. Mă rog, nu vreau să vă jignesc.

— E în regulă.

Tonul morocănos al lui Biron elimină orice sens de scuze al vorbelor lui, dar la urma urmei, dă-o dracului! Până atunci nu i se mai întâmplase să suporte lovitura unei cravașe neuronice și zău ca nu era *deloc* agreabilă. Și oricum, era de datoria lor să-i ofere azil și protecție. Cel puțin atâta.

Artemisia era supărată. Nu pe tatăl ei, bineînțeles, ci pe prostovanul ăsta tânăr. Vai, dar ce *tânăr* era! Aproape un copil, stabili ea, doar puțin mai mare ca ea sau poate chiar de aceeași vârstă.

Se auzi interfonul și ea îi spuse cu asprime:

— Vă rog, așteptați o clipă și o să mergem. Era vocea lui Gillbret care suna foarte slab.

— Arta? Acolo la tine e totul în regulă?

— E aici, răspuse ea șoptit.

— Bine. Nu spune nimic, ascultă doar. Nu-ți părăsi camera, ține-l acolo. O să se facă o percheziție a întregului *Palat* pe care n-o putem opri. Am să mă gândesc eu la vreo soluție, dar deocamdată nicio mișcare.

Nu așteptă niciun răspuns de la ea și întrerupse contactul.

— A, deci asta este, spuse Biron care auzise și el. Să rămân aici și să dau de bucluc sau să ies și să mă predau? Presupun că nu există niciun motiv să mă aștept la un azil aici, pe Rhodia.

Ea întoarse fața către el și-l înfruntă furioasă, strigând înăbușit:

— Ah, taci din gură, prost mare și urât ce ești!

Se fulgerară cu privirile. Biron se simți profund jignit. La urma urmei, într-un fel, încerca s-o ajute și pe ea, deci ce motiv avea ea să folosească vorbe atât de insultătoare?

Fata își ceru scuze și-și întoarse capul într-o parte.

— În regulă, zise el cu răceală, fără să accepte cu adevărat scuzele. Ai dreptul la opinia dumitale ca și oricare alt om.

— Nu văd de ce trebuie să spui lucrurile pe care le-ai spus în privința tatălui meu. Dumneata habar n-ai ce înseamnă să fii Director. El muncește pentru poporul lui, orice îți vei fi închipuind dumneata.

— Ah, bineînțeles. El trebuie să mă vândă pe bani Tyrannienilor de dragul poporului lui. Asta e cât se poate de rezonabil.

— Într-un fel, da. El trebuie să le arate că e loial. Altfel l-ar putea răsturna și ar putea prelua conducerea directă a Rhodiei. Crezi că asta ar fi mai bine?

— Dacă un nobil nu-și poate găsi adăpost în siguranță...

— A, te gândești doar la dumneata. Țasta e defectul cel mai mare pe care-l ai.

— Nu mi se pare că e un egoism deosebit să nu vrei să mori. Cel puțin să nu mori degeaba. Trebuie să mai lupt puțin înainte de a dispărea. Tatăl *meu* s-a luptat cu ei.

Știa că începe să devină cam melodramatic, dar ea îl făcea să fie astfel:

— Și cu ce rezultat?

— Nici unul, presupun. A fost ucis. Artemisia se simți nefericită.

— Tot spun mereu că-mi pare rău, și de data asta vorbesc foarte sincer. Sunt foarte

tulburată. Și apoi adăugă parcă pentru a-și cere și mai insistent scuze: Să știi că și eu am necazuri.

Biron își aminti:

— Da, știu. Bine. Hai s-o luăm de la început.

Încercă să zâmbească. Oricum, parcă nu-l mai durea atât de tare piciorul.

Fata vorbi, străduindu-se să glumească:

— De fapt, nu ești chiar urât. Biron se simți caraghios.

— A, mă rog...

Apoi se opri și Artemisia duse repede mâna la buze. Brusc, întoarseră amândoi capul către ușă. Se auzi deodată sunetul estompat al multor pași ordonați pe mozaicul de plastic semielastic cu care era pardosit coridorul de afară. Cei mai mulți pași trecură repede, dar se auzi un pocnet ușor disciplinat din călcăie chiar în fața ușii lor și semnalul de noapte începu să bâzâie.

Gillbret trebuia să acționeze foarte repede. În primul rând trebuia să-și ascundă videosonorul. Pentru prima dată îi păru rău că n-are o ascunzătoare mai bună. Să-l ia dracu' pe Hinrik pentru că se hotărâse atât de repede de data asta și nu așteptase până dimineața! Trebuia să scape, poate că altă șansă nu va mai avea.

Apoi îl chemă pe căpitanul gărzii. Nu putea să negligeze pur și simplu chestiunea celor doi gardieni ce zăceau fără cunoștință și a deținutului care evadase.

Căpitanul gărzii adoptă o atitudine sumbră. Puse să fie luați de acolo cei doi bărbați aflați fără cunoștință și apoi se întoarse către Gillbret:

— Stăpâne, n-am înțeles bine din mesajul dumneavoastră ce s-a întâmplat exact.

— Exact ceea ce vezi, spuse Gillbret. Au venit să efectueze acea arestare și tânărul nu s-a supus. A dispărut, doar Spațiul știe unde.

— Asta nu-i prea grav momentan, stăpâne, zise căpitanul. Astă-seară Palatul nostru e onorat de prezența unui înalt personaj, așa că este bine păzit, în pofida orei târzii. Nu va putea să scape și vom baleia tot interiorul Palatului. Dar *cum* de-a fugit? Doar oamenii mei erau înarmați, iar el nu.

— S-a luptat ca un tigru. După scaunul ăla îndărătul căruia s-a ascuns...

— Îmi pare rău, stăpâne, că nu v-ați gândit să-i ajutați pe oamenii mei împotriva unui trădător pus sub acuzație.

Gillbret îl privi disprețuitor:

— Vai ce gând amuzant, Domnule Căpitan. Când oamenii dumitale, având avantajul numeric și cel al armamentului superior, au nevoie de ajutorul meu, cred că e timpul să-ți recrutezi alți oameni.

— Prea bine! O să percheziționăm Palatul, o să-l găsim și o să vedem dacă mai poate repeta performanța.

— Te voi însoți, Domnule Căpitan.

Era rândul Căpitanului să ridice din sprâncene a mirare.

— Nu v-aș sfătui, stăpâne. O să fie oarecare primejdie. Asemenea observații nu se făceau unui membru al familiei Hinriad. Gillbret știa, dar nu făcu decât să zâmbească și lăsă fața lui slabă să se umple de crețuri de râs.

— Știu, zise el, dar din când în când chiar și pericolul mi se pare un lucru amuzant.

Compania de gărzi avea nevoie de cinci minute până să se adune. Gillbret rămase singur în camera lui, timp în care o chemă pe Artemisia.

Biron și Artemisia înghețară auzind bâzâitul micii sonerii.

Aceasta mai sună o dată și apoi se auzi o bătaie prudentă în ușă și răsună glasul lui Gillbret.

— Dă-mi voie să încerc eu, Domnule Căpitan, spuse el. Și apoi mai tare: Artemisia!

Biron zâmbi ușurat și făcu un pas înainte, dar fata îi acoperi gura brusc cu mâna și strigă:

— O clipă, unchiule Gil.

După aceea îi arătă cu disperare peretele.

Biron nu izbutea decât să privească prostește peretele care nu avea nicio particularitate. Artemisia se strâmbă și trecu repede pe lângă el. Apăsându-și mâna pe perete, făcu ca parte a acestuia să gliseze lateral fără zgomot dezvăluind o cameră de toaletă. Buzele ei formulară porunca neauzită: „Intră aici! și mâna îi umbla frenetic la broșa ornament de pe umărul drept.

Desfacerea agrafei întrerupse micul câmp de forță care forma o cusătură invizibilă, închizând perfect toată rochia. Rochia căzu și ea se dezbrăcă.

Biron se răsuci pe călcâie după ce pași dincolo de ceea ce fusese peretele și închiderea la loc a acestuia dură exact atât cât să-i dea posibilitatea s-o vadă cum își pune pe umeri un capot cu volănașe de blană albă. Rochia stacojie fu aruncată neglijent pe un scaun.

Biron se uită în jur și se întreabă dacă au să percheziționeze și camera Artemisiei. Dacă se întâmpla așa ceva el n-avea ce să facă. Era pierdut, n-avea cum să iasă din camera de toaletă decât pe acolo pe unde intrase, și înăuntru nu era vreo piesă de mobilier care să-i ofere o ascunzătoare mai bună.

De-a lungul unui perete atârna un șirag întreg de rochii și în fața acestora aerul parcă vibra. Mâna îi trecu ușor prin acea vibrație a aerului simțind doar o ușoară furnicătură când vibrația îi trecu prin încheietură, dar de fapt vibrația era menită să respingă doar praful, așa ca spațiul interior să poată fi păstrat într-o curățenie aseptică.

S-ar fi putut ascunde îndărătul fustelor. Asta și făcea de fapt, se ascundea după fustele unei femei. Maltratase doi paznici cu ajutorul lui Gillbret pentru a ajunge aici, dar acum, odată ajuns, nu făcea decât să se dea după poalele unor fuste de femeie. De fapt, de doamnă.

În mod destul de nefiresc pentru situația în care se afla, constată că-i pare rău că nu s-a întors destul de repede înainte să se fi închis peretele îndărătul lui. Fata avea un corp splendid. Era ridicol din partea lui că se arătase răutăcios într-un mod atât de copilăresc cu puțină vreme în urmă. Firește, ea nu trebuia blamată pentru greșelile lui taică-su.

Dar acum Biron nu putea decât să aștepte, uitându-se la peretele gol să aștepte sunetul pașilor din cameră; să aștepte să se tragă încă o dată la o parte peretele și să se trezească din nou cu țevile armelor îndreptate asupra lui, dar de data asta fără videasonor care să-l ajute.

Așteptă ținând în fiecare mână câte o cravașă neuronică.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă Artemisia, care nici n-avea nevoie să se prefacă neliniștită. I se adresă lui Gillbret, care se afla dinaintea ușii împreună cu căpitanul gărzii. În planul al doilea stăteau discret vreo cinci-șase bărbați în uniformă. Apoi Artemisia adăugă repede: I s-a întâmplat ceva rău tatei?

— Nu, nu, o asigură Gillbret. Nu s-a întâmplat nimic care să te îngrijoreze, cătuși de puțin. Dormei?

— Aproape ațipisem, răspunse ea, și cameristele mele sunt plecate de ceasuri întregi după treburi. Nu era niciuna din ele care să răspundă, așa că m-ai speriat de moarte.

Se întoarse brusc către căpitan cu o atitudine din ce în ce mai țeapănă:

— Ce treabă ai cu mine, Domnule Căpitan? Hai repede, te rog. Nu e ora potrivită pentru o audiență propriu-zisă.

Gillbret interveni înainte ca celălalt să poată măcar să deschidă gura:

— Un lucru foarte amuzant, Arta. Tânărul acela, cum naiba îl cheamă – știi tu – a dispărut, și pe drum a spart vreo două capete. Acum îl vânam noi pe el. Suntem la egalitate: un pluton de soldați pentru un evadat. Și iată-mă pe mine venit proaspăt pe urmele lui și încântându-l pe bunul nostru căpitan cu zelul și curajul meu.

Artemisia izbuti să-și stăpânească râsul și se arătă total năucită.

Fără să vrea, căpitanul strivi între dinți o înjurătură monosilabică. Buzele abia i se mișcară, dar apoi vorbi:

— Dacă nu vă supărați, stăpâne, nu vorbiți foarte explicit și întârziem intolerabil lucrurile. Alteță, omul care se dă drept fiul fostului Fermier de Widemos a fost arestat pentru trădare. Dar a izbutit să scape și acum este în libertate. Trebuie să percheziționăm Palatul camera cu camera în căutarea lui.

Artemisia se dădu un pas înapoi încruntându-se:

— Înclusiv camera mea?

— Dacă Alteța Voastră permite.

— A, mă rog, dar presupun că așa ști dacă ar fi un bărbat străin în camera mea. Iar supoziția că așa putea avea de a face cu un asemenea bărbat, sau orice bărbat străin la ceasul acesta din noapte, e cu totul necuviincioasă. Te rog, Domnule Căpitan, să acorzi respectul cuvenit rangului meu.

Argumentul merse perfect. Căpitanul nu putu decât să se încline adânc și să spună:

— Alteță, n-am vrut să insinuez așa ceva. Vă rugăm să ne iertați pentru că v-am deranjat la ceasul acesta din noapte. Declarația dumneavoastră că nu l-ați văzut pe evadat este, firește, suficientă. În împrejurările de față însă, era necesar să ne asigurăm că nici dumneavoastră nu sunteți în pericol. E un tip foarte primejdios.

— Probabil nu chiar atât de primejdios încât să nu-i poți veni de hac, dumneata și compania dumatilă de soldați.

Vocea stridentă a lui Gillbret interveni din nou:

— Domnule Căpitan, hai să mergem! În timp ce dumneata faci schimb de politețuri curtenitoare cu nepotă-mea, omul nostru a avut timp să jefuiască magazia de armament. Aș sugera să lași un paznic aici, la ușa Lady-ei Artemisia, pentru ca să nu i se tulbure și puținul somn care i-a rămas. În afară de cazul când, draga mea (și-i făcu un semn glumeț Artemisiei), ai avea chef să vii cu noi.

— Nu, am să mă mulțumesc să-mi încui ușa și să mă retrag. Oricum, mersi! replică Artemisia cu răceală.

— Ai grijă să alegi un om masiv, strigă Gillbret. Uite ăsta, de pildă. Uită-te și tu, Artemisia, ce uniformă frumoasă au soldații noștri de gardă. Îi poți recunoaște de la distanță numai după uniformă.

— Stăpâne, spuse nerăbdător căpitanul, nu avem timp de pierdut. Văd că zăboviți prea mult.

La un gest al lui, unul dintre paznici se detașă din pluton, o salută pe Artemisia prin ușa care se închidea, apoi îl salută pe căpitan. Sunetele pașilor disciplinați se depărtară în ambele direcții.

Artemisia așteptă un timp, apoi deschise fără zgomot ușa cam de vreo două degete.

Paznicul era acolo, cu picioarele desfăcute, cu spinarea rigidă, cu mâna dreaptă înarmată, cu mâna stângă pe butonul de alarmă de la uniformă. Era paznicul propus de Gillbret, unul foarte înalt. La fel de înalt ca și Biron de Widemos, dar nu atât de lat în umeri.

În momentul acela îi trecu prin minte că Biron, deși tânăr, și ca atare destul de copilăros în unele din părerile lui, era cel puțin voinic și mușchiulos, lucru foarte convenabil. Fusesse o prostie din partea ei să-l înțepe. Și avea și o înfățișare destul de agreabilă.

Închise la loc ușa și păși către camera de toaletă.

Biron se încordă când auzi ușa glisând. Își ținu răsuflarea și degetele îi înțepeniră.

Artemisia privi ținută la cravașele lui neuronice.

— Ai grijă!

El răsuflă ușurat, chiar cu zgomot, și-și băgă armele în buzunar. Îl cam incomodau acolo, dar n-avea tocurile potrivite pentru ele. Îi spuse:

— Astea le aveam pregătite doar pentru cazul când m-ar fi căutat cineva.

— Ieși de acolo și vorbește în șoaptă.

Era în cămașa ei de noapte făcută dintr-o țesătură fină, pe care Biron n-o mai văzuse până atunci, împodobită cu mici smocuri de blană argintie, lipită pe trup printr-un fel de atracție statică intrinsecă a pânzei, așa că n-avea nevoie nici de nasturi, nici de copci, de brandenburguri sau de cusături. În consecință, nu numai că-i arăta clar liniile siluetei Artemisiei, dar îi și puneă în evidență frumusețea trupului.

Biron simți cum i se înroșesc urechile și senzația respectivă îi făcu foarte mare plăcere.

Artemisia așteptă puțin, apoi făcu un mic cerc cu arătătorul și întrebă:

— Te deranjează?

Biron ridică ochii către fața ei:

— Ce? A, scuzați-mă.

Se întoarse cu spatele și rămase încordat ascultând cu atenție fâșăitul slab pe care-l făcea ea schimbându-și veșmântul exterior. Nu-i trecu prin minte să se întrebe de ce nu recurgea ea la camera de toaletă sau, încă și mai bine, de ce nu se schimbase înainte de a-i deschide lui ușa. Dar există anumite aspecte mai profunde ale psihologiei feminine pe care dacă n-ai experiență, nu ești în stare să le analizezi.

Când se răsuie pe călcăie o găsi îmbrăcată în negru, într-un fel de taior care nu-i ajungea decât până la genunchi. Această îmbrăcăminte se potrivea unei vestimentații de exterior mai degrabă decât pentru sala de bal.

Biron întrebă automat:

— Deci, plecăm? Ea clătină din cap.

— Mai întâi trebuie să-ți joci rolul. Și dumneata o să ai nevoie de alte haine. Trage-te la o parte de la ușa și am să-l poftesc pe gardian înăuntru.

— Care gardian? Ea îi zâmbi scurt:

— Mi-au lăsat un paznic la ușa la sugestia unchiului Gil.

Ușa de la coridor se desfăcu cam două degete. Paznicul era acolo nemișcat, chiar țeapăn.

— Paznic, șopti ea, intră repede aici!

Un soldat obișnuit n-ar fi avut niciun motiv să șovăie să se supună fiicei Directorului. Întră prin ușa pe care ea o deschise mai larg și spuse cu mult respect:

— La ordinele dumneavoastră, Alt...

Și în aceeași clipă genunchii i se înmuiară sub greutatea care se prăvăli peste umerii lui, în timp ce cuvintele i se rețezară fără să aibă posibilitatea măcar să scoată un țipăt, căci antebrațul lui Biron îi strivea laringele.

Artemisia închise în grabă ușa și privi scena cu o senzație care se apropia mult de greață. Viața din Palatul Hinriazilor era aproape de apatie și nu avusese niciodată până atunci prilejul să vadă o față congestionată de sânge și o gură care se cascadează repetat, dar inutil din pricina asfixiei. Își întoarse privirile într-o parte.

Biron își arătă dinții strânși de efort în timp ce strângea cercul format din oasele și mușchii lui în jurul gâtului paznicului. O clipă, mâinile din ce în ce mai slăbite ale gardianului se agățară inutil de brațul lui Biron. În timp ce picioarele i se zbăteau fără ținută, Biron îl ridică de pe podea fără să-și slăbească strânsoarea.

Iar apoi mâinile gardianului căzură pe lângă corp, picioarele îi atârnară moi și mișcările convulsive și inutile ale pieptului începură să scadă. Biron îl lăsa încetșor pe dușumea. Corpul gardianului se întinse fără vlagă de parcă ar fi fost un sac golit total.

— A murit? întrebă Artemisia într-o șoaptă îngrozită.

— Nu cred, zise Biron. E nevoie de patru sau chiar cinci minute ca să poți omorî un om. Dar o vreme oricum o să fie în nesimțire. Ai cu ce să-l leg?

Fata clătină din cap. Pentru moment se simți total neajutorată. Biron zise:

— Trebuie să ai niște ciorapi lungi de celită. Cred că ar fi buni. Deja îl dezbrăcase pe gardian și-i luase toate armele. Și așa vrea să mă și spăl. De fapt, chiar trebuie.

Era o adevărată plăcere pentru el să pășească prin spuma de șampon răspândit de pulverizator în baia Artemisiei. A rămas poate un pic prea parfumat, dar spera că aerul proaspăt o să-i mai alunge această aromă. În sfârșit, era curat, și pentru asta nu fusese nevoie decât de trecerea momentană prin suspensia aceea de particule fine împinse de un șuvoi de aer cald. Nu era nevoie de nicio cameră specială pentru uscare, întrucât când a pășit afară era și uscat, nu numai curat. Uite că asemenea instalații nu existau nici pe Widemos nici pe Pământ.

Uniforma paznicului îi era puțin cam strâmtă și lui Biron nu-i plăcea felul în care-i stătea pe cap șapca aceea militară urâtă și conică. Se uită cam nemulțumit la imaginea lui din oglindă. O întrebă pe Artemisia:

— Cum arăt?

— Exact ca un soldat.

— O să trebuiască să porți dumneata una dintre cravașele astea, nu pot să le mănuiesc pe toate trei.

Fata o luă cu două degete și-o lăsă să cadă în poșeta pe care o ținea acum atârnată de centura ei lată, printr-o altă microforță, așa încât mâinile îi rămăneau libere.

— Cred că ar cam trebui să plecăm. Să nu spui nicio vorbă dacă ne întâlnim cu cineva. Lasă-mă pe mine să vorbesc. N-ai nici accentul corespunzător și nici n-ar fi deloc cuviincios să vorbești în prezența mea decât dacă ți se adresează cuvântul. Să nu uiți, te rog, că ești doar un simplu soldat.

Paznicul de pe dușumea începea să se miște puțin și să dea ochii peste cap. Avea încheieturile mâinilor și picioarelor legate strâns la spate cu ciorapii care aveau o rezistență egală, dacă nu mai mare, cu cea a unor coarde de oțel. Iar limba lui se lupta inutil cu călușul pus în gură.

Fusele împins într-o parte așa că nu fu nevoie să pășească peste el ca să ajungă la ușă.

— Vino pe aici, îi șopti Artemisia.

La primul cot al coridorului auziră pași îndărătul lor și pe umărul lui Biron se puse ușurel o mână.

Biron se dădu într-o clipă la o parte și se răsuci pe călcâie, cu o mână apucând brațul persoanei necunoscute, iar cu cealaltă ridicând cravașa.

Dar se auzi glasul lui Gillbret care spuse:

— Ușurel, băiete.

Biron își slăbi strânsoarea. Gillbret își frecă brațul:

— Vă așteptam, dar ăsta nu e un motiv ca să-mi frângi oasele. Lasă-mă să te admir, Farrill. Parcă te cam strâng hainele, dar nu arăți rău. Nu, nu, nu arăți rău deloc. În costumul ăsta nimeni n-o să se uite cu prea multă curiozitate la dumneata. Ăsta e avantajul unei uniforme. Lumea ia de bună ideea că o uniformă de soldat nu conține decât un soldat și nimic altceva.

— Unchiule Gil, șopti insistent Artemisia. Nu mai vorbi atât. Unde sunt ceilalți paznici?

— Toată lumea văd că are ceva cu mine dacă rostesc câteva vorbe, zise el bosumflat. Ceilalți paznici se străduiesc să se urce în turn. Au hotărât că prietenul nostru nu se află pe niciunul din nivelurile inferioare, așa că au lăsat doar câțiva oameni pe la ușile principale și pe rampe și sistemul de alarmă generală în funcțiune. Putem trece de el.

— Dar n-o să vă simtă lipsa, domnule? Întrebă brusc Biron.

— A mea? Ha! Căpitanul s-a bucurat să mă vadă că plec, era mult prea ocupat. Pot să te asigur că n-o să mă caute nimeni.

Vorbiseră în șoaptă dar acum renunțară chiar și la cel mai mic susur. În partea de jos a rampei de lansare se afla un paznic, iar alți doi flancau ușa mare dublă, sculptată, care dădea afară, în aer liber.

Gillbret strigă:

— Ei, băieți, s-a aflat ceva despre deținutul evadat?

— Nu, domnule, răspunse soldatul cel mai apropiat, pocnind din călcâie și salutându-l.

— Ei, oricum, fiți cu ochii în patru, le zise, și apoi ieșiră cu toții afară în timp ce unul dintre paznicii de la ușă neutraliză cu grijă secțiunea respectivă a sistemului de alarmă ca să-i lase să iasă.

Afară era noapte. Cercul era senin și înstelat și masa aceea uniformă a Nebuloasei întunecate estompa petele de lumină din apropierea orizontului. Palatul Central rămânea doar o umbră întunecată îndărătul lor, iar la o distanță de numai câteva sute de metri se afla Câmpul Palatului.

Dar după câteva minute de mers pe poteca tăcută, Gillbret dădu semne de neliniște:

— Ceva nu e în regulă, spuse el. Artemisia zise:

— Unchiule Gos! nu cumva ai uitat să pregătești astronava?

— Bineînțeles că nu, îi întoarse el vorba cât de vehement permitea o șoaptă, dar de ce o fi luminat Turnul Câmpului? Ar fi trebuit să fie întunecat.

Arătă în sus printre copaci, către locul unde se vedea Turnul ca un fagure de lumini albe. De obicei asta ar fi un semn că pe aeroport se desfășoară unele activități: astronave care pleacă sau soseau.

Gillbret murmură nemulțumit:

— Pentru astă-seară nu era programat *nimic*. Asta era sigur. Căpătără din depărtare răspunsul – sau cel puțin Gillbret îl interpretă astfel. Se opri brusc și-și întinse lateral brațele ca să-i rețină pe însoțitori.

— Asta e tot, zise el, și chicoti aproape isteric. De data asta Hinrik chiar că a încurcat de tot lucrurile. Au sosit! Tyrannienii. Nu înțelegeți? Asta este crucișătorul personal al lui Aratap.

Biron îl văzu licărind slab sub lumini, detașându-se dintre celelalte nave indistincte. Era mai neted, mai subțire, mai felin decât navele rhodiene.

Gillbret spuse:

— Zicea căpitanul că avem vizita unui „personaj”, dar n-am dat atenție. Acum nu mai avem nimic de făcut. Cu Tyrannienii nu ne putem lupta.

Biron simți o pornire bruscă:

— De ce nu? întrebă el cu glas aspru. De ce să nu ne luptăm cu ei? Ei n-au niciun motiv să suspecteze că se pot aștepta la ceva rău, iar noi suntem înarmați. Hai să luăm chiar nava înaltului Comisar, să-l lăsăm noi cu buzele umflate.

Ieși din relativa obscuritate a pâcului de copaci pășind chiar în câmpul deschis. Îl urma ră ceilalți. N-aveau niciun motiv să se ascundă. La urma urmei erau doi membri ai familiei regale și un soldat de escortă.

Dar acum se luptau cu Tyrannii.

Simok Aratap din Tyrann fusese impresionat, cu ani în urmă, când văzuse prima dată Complexul Palatului din Rhodia, dar până la urmă se dovedی că-l impresionase doar cochilia exterioară. Interiorul nu era decât o relicvă mucegăită. Cu două generații mai înainte, camerele legislative din Rhodia se întruniseră în aceste locuri și tot aici fuseseră clădite sediile majorității birourilor administrative. Palatul Central fusese inima zbuciumată a zece sau chiar douăsprezece lumi.

Dar acum camerele legislative (încă existente, întrucât Hanul nu se amestecase niciodată în legislația locală) se întruneau doar o dată pe an, pentru a ratifica dispozițiile executive luate în ultimele douăsprezece luni. Era doar o simplă formalitate. Pe hârtie, Consiliul executiv era în sesiune permanentă, dar el nu consta decât din vreo doisprezece oameni care rămăneau nouă săptămâni din zece pe moșiile lor. Diferitele birouri executive erau încă în funcțiune, întrucât nu puteai guverna fără ele indiferent dacă domnea Directorul sau Hanul, dar acum ele erau împrăștiate pe toată planeta; depindeau tot mai puțin de Director și erau din ce în ce mai conștiente de noul lor stăpân – Tyrannienii.

Ceea ce păstra Palatulul măreția pe care o avusese totdeauna erau piatra și metalul. El adăpostea familia Directorului, un personal de serviciu care abia făcea față și un corp de gardă cu totul insuficient.

Aratap nu se simțea prea comod și nici prea fericit în această cochilie. Era târziu, el era obosit, îl usturau ochii, așa că abia aștepta să-și poată scoate lentilele de contact, dar, mai presus de toate, era dezamăgit.

Nu exista nicio logică! Îi arunca din când în când câte o privire aghiotantului său militar, dar maiorul îl asculta pe Director cu un fel de nepăsare inexpressivă. Cât despre Aratap, el nu dădea mai nicio atenție celor spuse.

— Fiul lui Widemos? Serios?! întrebă el cu un aer absent. Iar apoi adăugă: Va să zică l-ați arestat? Foarte bine!

Dar asta însemna prea puțin pentru el, întrucât nu vedea niciun fel de logică a desfășurării evenimentelor. Aratap avea o minte simplă și ordonată care nu putea suporta gândul unor

fapte individuale adunate laolaltă, fără niciun fel de aranjament logic.

Widemos fusese trădător, iar fiul lui Widemos încercase să se întâlnească în taină cu Directorul din Rhodia. Mai întâi în taină, iar când dăduse greș, urgența lui fusese atât de mare, încât încercase s-o facă pe față, recurgând la povestea aceea ridicolă inventată de el în legătură cu un așa-zis complot. Cu siguranță că asta trebuie să fi constituit începutul unei scheme logice.

Dar acum se destrămasese și asta. Hinrik îl predă pe băiat cu o grabă de-a dreptul indecentă. N-avea răbdare să aștepte nici măcar să treacă noaptea, așa se părea. Și asta nu corespundea deloc vreunui plan logic, sau poate că Aratap nu deținea încă toate elementele.

Își concentrează din nou atenția asupra Directorului. Hinrik începea să se repete. Aratap simți o undă de compătimire. Individul ăsta fusese făcut să devină atât de laș încât până și Tyrannienii își pierduseră răbdarea cu el, și totuși era singura cale rămasă deschisă. Numai teama poate să asigure loialitatea absolută. Asta și nimic altceva.

Widemos nu se temuse și, în ciuda faptului că interesele lui proprii fuseseră legate în toate privințele de menținerea domniei Tyrannienilor, se răzvrătise. Hinrik se temea cu adevărat și asta constituia o deosebire esențială.

Și tocmai pentru că se temea, Hinrik ședea acolo căzând în incoerență ori de câte ori se străduia să obțină un gest de aprobare ori de încurajare. Aratap știa bine că Maiorul n-avea să-i acorde niciodată așa ceva. Omul era total lipsit de imaginație. Oftă, regretând că nu e și el lipsit de imaginație. Politica era o treabă murdară.

Așadar, cu un aer oarecum înviorat, spuse:

— Da, da, chiar așa. Nu pot avea decât cuvinte de laudă pentru hotărârea rapidă pe care ai luat-o și pentru zelul pe care l-ai depus în serviciul Hanului. Poți să fii sigur că-i vom aduce toate acestea la cunoștință.

Hinrik se lumină vizibil la față, cu o senzație de ușurare evidentă.

Aratap spuse:

— Atunci, ordonă să-l aducă aici, să auzim ce are de spus cocoșelul nostru.

Abia se ațînă să nu caște. Nu-l interesa absolut deloc ce avea să spună „cocoșelul”.

În momentul acesta Hinrik avu intenția să facă semn să fie chemat căpitanul gărzii, dar nu mai fu nevoie întrucât căpitanul se ivi neașteptat în prag.

— Excelență! strigă el și păși înainte fără să mai aștepte permisiunea.

Hinrik mai privea intens la propria lui mână care încă nu se apropiase de butonul semnalului, de parcă s-ar fi întrebat dacă intenția lui n-a dezvoltat cumva o forță suficientă pentru a se substitui acțiunii în sine.

Cu glas nesigur întrebă:

— Ce e, Domnule Căpitan? Căpitanul spuse:

— Excelență, prizonierul a scăpat.

Aratap simți cum îi dispare o parte din oboseală și plictiseală. Ce mai era și asta?

— Dă-ne amănunte, Căpitane! porunci el, și-și îndreptă spinarea rezemându-se de spătarul scaunului.

Căpitanul oferi amănunte cu o mare economie de cuvinte. Încheie spunând:

— Excelență, vă cer permisiunea să declar alarmă generală. Probabil n-au ajuns prea departe.

— Da, da, firește, se bâlbâi Hinrik. Firește, firește, dă alarmă generală, sigur. Tocmai ce trebuie. Repede! Repede! Domnule Comisar General, nu înțeleg, pur și simplu nu înțeleg cum s-a putut întâmpla. Domnule Căpitan, pune-i la treabă pe toți oamenii dumitale. O să se facă o anchetă, Domnule Comisar General. Dacă va fi nevoie, fiecare soldat din Corpul de gardă va fi zdrobit. Zdrobit. Da, da. Zdrobit!

Și repetă aproape isteric aceste cuvinte, dar căpitanul rămase pe loc. Era evident că mai avea ceva de spus. Aratap întrebă:

— Ce mai aștepți?

— Aș putea vorbi între patru ochi cu Excelența Voastră? întrebă brusc căpitanul.

Hinrik aruncă repede o privire speriată către Înaltul Comisar, binevoitor și netulburat. Se strădui să pară puțin indignat:

— Doar n-avem niciun fel de secrete față de oștenii Hanului, prietenii noștri, asta...

— Spune ce ai de spus, Căpitane, se amestecă Aratap, dar fără asprime.

Căpitanul pocni scurt din călcăie și spuse:

— Întrucât am primit ordin să vorbesc, Excelență, trebuie să vă informez cu regret că Lady Artemisia și Lordul Gillbret l-au însoțit pe prizonier în fuga lui.

— Cum adică, a îndrăzni să-i răpească? exclamă Hinrik ridicându-se în picioare. Și cum, gârziile mele au permis una ca asta?

— N-au fost răpiți, Excelență. L-au însoțit de bună voie.

— De unde știi?

Aratap fu încântat și se trezi de-a binelea. În sfârșit, acum lucrurile alcătuiau un plan inteligibil, un plan mult mai bun decât s-ar fi putut aștepta el.

Căpitanul spuse:

— Avem mărturia paznicului pe care l-au pus în minoritate și a celorlalți care fără știrea lor le-au îngăduit să părăsească clădirea. După o șovăială adăugă destul de sever: Când am discutat cu Lady Artemisia în ușa apartamentului ei particular mi-a spus că tocmai era să adoarmă. Abia mai târziu mi-am dat seama că în momentul când îmi spunea acest lucru avea fața machiată cu grijă. Când m-am întors era deja prea târziu. Îmi însușesc vina pentru felul greșit în care am tratat chestiunea. Chiar astă seară o să-i cer Excelenței Voastre să-mi accepte demisia, dar mai întâi trebuie să vă cer permisiunea de a da alarma generală. Îmi dați voie? Fără autorizarea dumneavoastră n-am dreptul să acționez în legătură cu membrii familiei regale.

Dar Hinrik se legăna pe picioare și nu era în stare decât să privească în gol.

Aratap spuse:

— Căpitane, cred că ar fi mai bine să te ocupi de sănătatea Directorului vostru. Îți sugerez să-l chemi pe doctorul Casei Regale.

— Alarmă generală! repetă căpitanul.

— N-o să fie nicio alarmă generală, spuse Aratap. Mă înțelegi? Fără alarmă generală, fără recapturarea prizonierului. Incidentul este închis. Du-ți oamenii înapoi în cazarmă, spune-le să se ocupe de îndatoririle lor obișnuite și ai grijă de Directorul vostru. Haide, Domnule Maior.

Maiorul Tyrannian vorbi cu încordare de îndată ce lăsaseră în urmă hardughia Palatului Central.

— Aratap, presupun că știi ce faci. Pornind de la această prezumție mi-am ținut gura cât eram acolo, înăuntru.

— Mulțumesc foarte mult, Domnule Maior. Lui Aratap îi plăcea aerul nocturn al unei planete pline de vegetație luxuriantă. Tyrann era mai frumos în felul său, dar era frumusețea înspăimântătoare a stâncilor și munților. Și totul era uscat, teribil de uscat!

Aratap reluă:

— Domnule Maior Andros, dumneata nu știi să tratezi cu Hinrik. În mâinile dumitale n-ar face decât să se piardă cu firea și să se frângă. E un om util, dar ca să poată rămâne astfel trebuie să fie tratat cu blândețe.

Maiorul ignoră remarca lui Aratap:

— Nu la asta mă refer. Dar de ce să nu dea și alarma generală? Nu vreți să-i prindeți?

— Dar ce, dumneata vrei? întrebă Aratap și se opri. Hai să ședem aici o clipă, Andros. Era o bancă de pe o potecă din mijlocul unei peluze de iarbă. Ce poate fi mai frumos și ce loc poate fi mai ferit de razele spion ale dușmanilor? Dumneata Domnule Maior, de ce vrei să-l prinzi pe tânărul acela?

— De ce vreau să prind orice trădător sau complotist?

— Da, chiar, de ce? Dacă nu prinzi decât vreo câteva unelte și lași neatins izvorul otrăvit? Pe cine ai vrea să prinzi? Un tânăr necopt, o găsculiță și un idiot senil?

Se auzeau undeva în apropiere susurul și plescăitul unei cascade artificiale. Una mică, dar decorativă. Ei bine, asta era o adevărată minune pentru Aratap. Apă! Închipuie-ți, apă care să se reverse, care să curgă irosindu-se la nesfârșit pe stânci și pe pământ. Niciodată nu izbutise să se educe suficient pentru a-și reprima indignarea față de asemenea risipă.

— Așa cum stau lucrurile, spuse maiorul, n-avem nimic.

— Ba da, avem schițarea planului. Când a sosit întâi tânărul l-am legat în mintea noastră de Hinrik și asta ne-a năliniștit pentru că Hinrik este... așa cum este. Dar mai mult decât atât nu puteam face. Acum vedem că de fapt nici nu era vorba de Hinrik. Hinrik era doar o pistă falsă. El umbla după fiica și vărul lui Hinrik, și asta are mai mult sens.

— Dar de ce nu ne-a chemat mai devreme? A așteptat miezul nopții.

— Pentru că este unealta oricărei persoane care-l contactează prima și sunt sigur că Gillbret i-a sugerat această întâlnire nocturnă ca semn de mare zel din partea lui.

— Adică vreți să spuneți că am fost chemați aici anume pentru a fi martori la evadarea

lor?

— Nu, nu pentru asta. Dar pune-ți și dumneata întrebări. Unde intenționează să meargă oamenii ăștia?

Maiorul dădu din umeri:

— Rhodia e mare.

— Da, dacă ar fi fost vorba doar de tânărul Farrill. Dar unde, în ce loc din Rhodia ar putea merge doi membri ai familiei regale fără să fie recunoscuți? În special fata?

— Adică ar fi urmat să părăsească planeta? Da, da, sunt de acord cu dumneavoastră.

— Și de unde? Pe Câmpul Palatului pot ajunge pe jos în cincisprezece minute. Acum vezi care este scopul prezenței noastre aici? Maiorul tresări:

— *Nava noastră?*

— Bineînțeles. Pentru ei o navă Tyranniană ar fi ideală. Altfel ar fi trebuit să aleagă una din navele de transport. Farrill a fost educat pe Pământ și sunt sigur că știe să piloteze un crucișător.

— Aha, ei, acum parcă se înțelege mai bine. Dar de ce îngăduim noi nobililor să-și trimită fiii peste tot? Ce treabă are un cetățean obișnuit să știe despre călătoriile spațiale mai mult decât îi este necesar pentru comerțul local? Ajungem să educăm soldați care să ne fie dușmani?

— Și totuși, spuse Aratap cu indiferență politicoasă, în momentul de față Farrill are educația făcută în străinătate și trebuie să ținem seama în mod obiectiv de acest lucru, fără să ne mai supărăm din această pricină. Rămâne faptul că sunt convins că ne-au luat crucișătorul.

— Nu-mi vine să cred.

— Ai la încheietura mâinii aparatul de transmisie. Stabilește contactul cu nava dacă poți.

Maiorul încercă, dar degeaba. Aratap spuse:

— Încearcă Turnul de control al Câmpului.

Maiorul se conformă și din receptorul minuscul izvorî un glas micuț, care spuse agitat:

— Dar, Excelență, nu vă înțelege... trebuie să fie o greșeală. Pilotul dumneavoastră a decolat acum zece minute.

Aratap zâmbea:

— Vezi? Ei, acum încearcă să dezvolti firul logic al lucrurilor și fiecare amănunt devine inevitabil. Și ești în stare să vezi consecințele?

Maiorul era într-adevăr în stare. Drept care își trase o palmă peste coapse și râse scurt:

— Firește!

— Ei bine, spuse Aratap, firește că ei n-aveau de unde să știe că și-au semnat condamnarea la moarte. Dacă s-ar fi mulțumit cu cea mai rudimentară navă rhodiană de transport de pe Câmp, cu siguranță că ar fi scăpat și... cum sună expresia aia? În seara asta aș fi rămas cu buzele umflate. Dar așa cum stau lucrurile, nimic nu-i mai poate salva *pe ei*. Și când am să-i trag înapoi, în momentul când o să am chef (și sublinie cu multă satisfacție aceste ultime cuvinte), am să dețin și firul întregii conspirații.

Oftă și constată că iar îl apucă somnul:

— Ei bine, am avut noroc și acum nu mai avem de ce să ne grăbim. Cheamă Baza Centrală și spune să trimită altă navă pentru noi.

10. Poate!

Înstrucția în spațio-nautică pe care o primise Farrill pe Pământ fusese în mare măsură academică. Urmase cursuri universitare despre diferitele etape ale ingineriei spațiale care, deși se ocupaseră un semestru întreg cu teoria motorului hiperatomic, nu prezentaseră mare lucru referitor la manipularea efectivă a navelor în spațiu. Cei mai buni și cei mai îndemânatici piloți își învățau meseria în spațiul cosmic și nu la cursuri.

Izbutise să decoleze fără niciun incident propriu-zis, deși asta se datora mai mult norocului decât îndemânării sale. Nava „Necruțătorul” răspundea la comenzi mult mai repede decât se aștepta Biron. De pe Pământ pilotase mai multe nave în spațiu și înapoi pe planetă, dar acelea fuseseră modele învechite, cuminiți, păstrate pentru uzul studenților. Acelea erau blânde și foarte, foarte obosite, se ridicau cu efort și avansau încet prin atmosferă până în spațiul cosmic, prin spirale lente.

Pe când „Necruțătorul” decolase fără efort, tâșnind către înaltul cerului fluierând prin aer, așa că Biron căzuse pe spate de pe scaun, gata-gata să-și scrântească umărul. Artemisia și Gillbret care, cu prudența superioară a oamenilor fără experiență, se legaseră cu centurile de siguranță, se juliră ușor de țesătura de protecție. Tyrannianul pe care-l luase prizonier zăcuse lipit de perete trăgând din rășputeri de legături și blestemând monoton.

Biron se ridicase în picioare clătănându-se, îi dădu câteva picioare Tyrannianului ca să-l reducă la tăcere și-și croise drum pe lângă balustrada care înconjură pereții; punând mână după mână ca să învingă accelerația, reveni pe scaunul lui. Șuvoiuri explozive de energie făceau nava să tremure și reduseră nivelul de creștere a accelerației la o valoare suportabilă.

Între timp ajunseseră în zonele superioare ale atmosferei rhodiene. Cerul era violet închis și carcasa navei se înfierbântase din cauza fricțiunii cu aerul, astfel încât înăuntru se simțea căldura.

Apoi îi trebuiră lui Biron ceasuri întregi până să plaseze nava pe o orbită în jurul Rhodiei. Nu găsi nicio cale de a calcula rapid viteza necesară pentru a învinge gravitația astrului. Trebuia să lucreze la nimereală, făcând să varieze viteza prin măriri și micșorări alternative de energie, cu ochii ațintiți la massometru, aparatul care le indica depărtarea de suprafața planetei, măsurând intensitatea câmpului gravitațional. Din fericire, massometrul era deja calibrat pentru masa și raza planetei Rhodia. Fără să fi avut mai întâi o experiență considerabilă, Biron n-ar fi fost capabil să realizeze singur această calibrare.

Până la urmă massometrul rămase constant și peste vreo două ceasuri nu mai indică niciun fel de deviere apreciazabilă. Biron își îngădui să se destindă, iar ceilalți se eliberară de centurile de siguranță.

Artemisia spuse:

— Lordule Fermier, nu pari să ai mâna prea delicată.

— Nu fac decât să zbor, milady, răspunse sec Biron. Dacă te pricepi dumneata mai bine, n-ai decât să încerci, dar după ce debarc eu.

— Ei, ei, liniștiți-vă, spuse Gillbret. Nava asta e prea îngustă pentru tăfnă și, mai mult decât atât, deoarece cu siguranță că vom ajunge să ne înghesuim și mai tare într-o familiaritate stânjenitoare în acest ȋarc hurducat, aș fi de părere să mai renunțăm la titlurile astea de lord și lady, care altfel o să ne încorseteze în mod insuportabil conversația. Eu sunt Gillbret, dumneata ești Biron, iar ea e Artemisia. Vă propun să folosiți aceste formule de adresare, sau, mă rog, orice altă variantă pe care ați dori-o. Cât despre pilotarea navei, de ce nu am recurge la ajutorul prietenului nostru Tyrannian aflat aici?

Tyrannianul aruncă o privire furioasă și Biron spuse:

— Nu, nu putem avea încredere în el. Iar stilul meu de pilotaj se va ameliora de îndată ce mă deprind cu nava asta. Deocamdată nu v-am făcut ȋândări, nu?

Îl mai durea încă umărul din cauza primei izbituri și, ca de obicei, durerea îl făcea morocănos.

— Ei, zise Gillbret, *ce facem* cu el?

— Nu mi-ar plăcea să-l ucid cu sânge rece, spuse Biron, și oricum asta nu ne-ar ajuta. N-ar face decât să-i stârnească și mai rău pe Tyrannieni împotriva noastră. Uciderea unui membru al rasei dominante este într-adevăr un păcat de neiertat.

— Și care ar fi alternativa?

— Să-l debarcăm.

— Perfect. Dar unde?

— Pe Rhodia.

— Cum?

— Este singurul loc unde nu ne vor căuta și oricum va trebui să coborâm destul de curând.

— De ce?

— Păi asta este nava înaltului Comisar și el a tot folosit-o pentru scurte voiaje pe suprafața planetei. Nu are rezervele necesare pentru a face călătorii spațiale. Înainte de a merge undeva, va trebui să facem un inventar complet al lucrurilor de pe navă și cel puțin să ne asigurăm că avem destulă hrană și apă.

Artemisia încuviință hotărât din cap:

— Așa este, bine! Eu una nu m-aș fi gândit la toate astea. Bravo. Biron, ești foarte deștept.

Biron făcu un gest de protest, dar oricum simți că se încălzește de plăcere. Era prima dată când îi folosise numele de botez. Dacă se străduia, reușea și ea să fie destul de agreabilă. Gillbret spuse:

— Dar imediat ce-l vom debarca, vor anunța prin radio unde ne aflăm.

— Nu prea cred, spuse Biron. În primul rând, îmi închipui că Rhodia are și ea zonele ei pustii. Nu trebuie neapărat să scăpăm de el chiar în centrul comercial al unui oraș sau în mijlocul vreunei garnizoane Tyranniene. Și pe urmă, poate că nici el n-o fi chiar atât de nerăbdător să intre în contact cu superiorii lui, cum poate vă închipuiți. Ia spune, soldat, ce i s-ar întâmpla unui militar care a permis să se fure nava Înaltului Comisar al Hanului?

Prizonierul lor nu răspunse, dar buzele îi păliră și se subțiară. Biron n-ar fi vrut câtuși de puțin să se aple în pielea soldatului.

Desigur, el putea fi cu greu învinuit. Nu existase niciun motiv pentru ca el să suspecteze vreo problemă care să apară dintr-o simplă politețe față de membrii familiei regale din Rhodia. În conformitate cu litera Codului militar Tyrannian, el refuzase să le permită accesul la bordul navei fără autorizarea ofițerului comandant. Ba chiar insistase, spunând că dacă Directorul însuși i-ar fi cerut permisiunea de a intra în navă, tot ar fi trebuit să i-o refuze. Numai că între timp ei se năpustiră asupra lui și, până să-și dea seama că ar fi trebuit să aplice mai sever codul militar și să țină pregătită arma, era prea târziu. Practic, i se pusese în piept o cravașă neuronică.

Dar nici atunci nu cedase fără luptă. Fusese nevoie de o undă de șoc a cravașei pentru a-l opri. Însă chiar și în aceste circumstanțe, nu-l așteptau decât Curtea Marțială și condamnarea. În privința asta nimeni n-avea vreo îndoială și soldatul mai puțin decât toți.

Două zile mai târziu aterizară la marginea orașului Southwark. Fusese ales anume pentru că se afla la mare distanță de centrele principale aglomerate din Rhodia. Pe soldatul Tyrannian îl legaseră într-o celulă de parașutare și-l lăseseră să plutească spre sol la vreo cincizeci de mile de cel mai apropiat oraș mare. Aterizarea, pe o plajă pustie, fusese relativ bună și fără prea mari zgâlțâieli, iar Biron fiind persoana cea mai greu de recunoscut dintre ei, făcu toate cumpărăturile necesare. Banii rhodieni pe care Gillbret avusese prezența de spirit de a-i aduce cu el nu ajunseră decât pentru nevoile alimentare, întrucât o mare parte din ei se duseseră pe un cărucior cu două roți și un cablu cu ajutorul căruia să poată căra proviziile.

— Ai fi putut economisi bani, spuse Artemisia, dacă n-ai fi irosit atâția pe terciul Tyrannian pe care l-ai cumpărat.

— N-aveam încotro, spuse cu aprindere Biron, pentru dumneata o fi doar un terci Tyrannian, dar să știi că este un aliment foarte concentrat și o să ne ajungă mai multă vreme decât oricare alt lucru pe care l-aș fi cumpărat.

Era necăjit. Făcuse o treabă de hamal din port, scoțând toate mărfurile alea din oraș și apoi încărcându-le pe navă. Și mai fusese vorba și de un risc considerabil, deoarece le cumpărase pe toate de la unul din economatele din oraș aparținând Tyrannenilor. Se așteptase măcar ca să i se mulțumească așa cum se cuvenea și să i se aducă laude.

Și nici nu aveau nicio alternativă. Forțele tyranniene creaseră o întreagă tehnică a aprovizionării adaptată cu strictețe faptului că foloseau nave mici. Nu-și puteau îngădui acele spații uriașe de depozitare ale altor flote, care erau încărcate ochi cu carcase de animale întregi, atârinate frumos în cărlige, în șiruri nesfârșite. Fuseseră siliți să dezvolte o industrie a concentratelor alimentare standardizate, conținând necesarul de calorii și factori nutritivi și cu asta, basta. Nu aveau nevoie decât de cinci la sută din spațiul pe care l-ar fi luat o cantitate

de hrană animală naturală echivalentă ca valoare nutritivă. În plus, aceste alimente puteau fi depozitate în camere frigorifice ca niște simple stive de cărămizi.

— Da, dar are un gust groaznic, zise Artemisia.

— Da, dar o să te deprinzi cu el, îi replică Biron, maimuțărindu-i mofturile copilărești, astfel încât ea se îmbujoră la față și-i întoarse supărată spatele.

Biron știa că ceea ce o necăjește era pur și simplu lipsa de spațiu și toate inconvenientele pe care le aducea acest lucru. Nu era vorba doar de folosirea unui stoc de alimente monotone, fiindcă în felul acesta se pot ambala mai multe calorii pe centimetru cub. Era vorba de faptul că, de pildă, nu aveau dormitoare separate. Sala motoarelor și sala de pilotaj ocupau cea mai mare parte a spațiului de pe navă. (La urma urmei, se gândi Biron, asta e o navă de luptă, nu una de agrement.) Și pe urmă mai era magazia și o cabină mică, cu câte trei cușete suprapuse de fiecare parte. Înstalațiile sanitare erau așezate într-o mică nișă chiar în fața cabinei.

Asta însemna aglomerație: însemna lipsa totală de intimitate ori singurătate; și mai însemna că Artemisia trebuia să se deprindă cu faptul că pe bord nu se află nici îmbrăcăminte femeiească, nici oglinzi, nici facilități pentru spălat.

Ei bine, trebuia ca ea să se deprindă cu asta. Biron simțea că a făcut destul pentru ea, că s-a deranjat destul. De ce n-ar putea să privească și ea mai agreabil lucrurile și să mai și zâmbească din când în când? Avea un zâmbet plăcut și Biron trebuia să recunoască, totuși, că n-are o fire rea, chit că era tăfnoasă. Doamne, da' ce tăfnoasă era!

Mă rog, dar ce rost mai avea să-și piardă el timpul gândindu-se la ea?

Cu apa stăteau cel mai prost. În primul rând că Tyrann era o planetă pustie, unde apa era o raritate și oamenii îi cunoșteau valoarea, așa că pe bordul navelor nu era inclusă și în scopuri igienice. Soldații puteau să se spele și puteau să-și spele efectele personale de îndată ce aterizau pe o planetă. N-aveau să moară dacă suportau puțin jeg și puțină sudoare în decursul călătoriilor. Chiar și pentru băut, apa abia ajungea, în cazul călătoriilor mai lungi. La urma urmei, apa nu putea fi nici concentrată, nici deshidratată, ci trebuia să fie cărată ca atare; iar problema era agravată de faptul că și conținutul în apă al concentratelor alimentare era foarte redus.

Erau cum instalații de distilare pentru reciclarea apei pierdute de corp, dar când își dădu seama cum funcționează, lui Biron i se făcu greață și aranjă eliminarea produselor de excreție fără nicio încercare de recuperare a apei. Din punct de vedere chimic, reciclarea era un procedeu înțelept, dar pentru a accepta genul ăsta de lucruri, trebuia să capeți o educație în acest sens.

Comparativ cu prima, cea de-a doua decolare fu exemplară, de-a dreptul lină, iar după aceea Biron își petrecu o parte din timp jucându-se cu comenzile. Tabloul de comandă semăna doar vag de tot cu cel al navelor pe care le condusesese pe Pământ. Fusese comprimat și compactat de o manieră înspăimântătoare. În timp ce Biron încerca să deslușească restul fiecărui contact și cadran, își nota pe hârtie instrucțiuni amănunțite, pe care apoi le afișă pe un tabel.

Gillbret intră în sala de pilotaj.

Biron se uită peste umăr:

— Presupun că Artemisia e în cabină, nu?

— Nu există alt loc în care s-ar putea afla ori ar putea sta la bordul navei.

Biron spuse:

— Când o vezi, spune-i te rog că am să-mi aranjez un culcuș de campanie aici în sala de pilotaj. Și te-aș sfătui și pe dumneata să faci la fel, ca să lăsam toată cabina numai pentru ea. Dar nu se putu abține să nu adauge printre dinți: Fata e prea copilăroasă.

— Lasă Biron, că și tu ai momente proaste, îi zise Gillbret. Nu trebuie să uiți cu ce gen de viață e deprinsă.

— Bine, bine, mă rog. Și dacă-mi amintesc ce? Cu ce gen de viață crezi că sunt deprins eu? Doar știi bine că nu m-am născut într-un bazin minier de pe cine știe care centură de asteroizi. M-am născut pe cea mai mare Fermă de pe Nephelos. Dar dacă ești prins într-o anumită situație, trebuie să te străduiești să i te adaptezi și să cauți să te simți cât mai bine. Dă-o naibii, că n-am cum să măresc eu carcasa navei. Nu-i putem spori capacitatea în privința alimentelor și a apei pe care le cară și n-am cum să remediez faptul că n-avem baie și nici măcar duș. Ea mă critică de parcă eu aș fi fabricat nava asta.

Era o adevărată ușurare să poată să țipe măcar la Gillbret. De fapt era o ușurare să poată să țipe la oricine.

Dar ușa se deschise din nou și în prag se ivi Artemisia care spuse pe un ton de natură să

înghețe și apele:

— Domnule Farrill, să fiu în locul dumitale m-aș abține de la țipete. Fiecare vorbă a dumitale se aude pe tot cuprinsul navei.

— Ei bine, nu-mi pasă. Dacă pe dumneata te deranjează nava, adu-ți măcar aminte că dacă tatăl dumitale n-ar fi încercat să mă elimine prin crimă și să te mărite împotriva voinței tale, niciunul dintre noi nu ne-am mai fi aflat aici.

— Te rog să nu vorbești despre tatăl meu.

— Am să vorbesc despre cine-mi place. Gillbret își astupă urechile:

— Vă rog!

Asta opri pe moment discuția. Apoi Gillbret întrebă:

— Am putea discuta acum chestiunea destinației noastre? În momentul de față este evident că, cu cât ajungem mai repede undeva și coborâm de pe nava asta, cu atât ne vom simți mai bine.

— În privința asta sunt de acord cu tine, Gil, zise Biron. Hai să mergem undeva unde nu mai sunt obligat să-i ascult vorbăria. Și mai zice lumea să iei femeii pe navele spațiale!

Artemisia nu-l băgă de seamă și i se adresă exclusiv lui Gillbret:

— De ce nu ieșim cu totul din zona Nebuloaselor?

— În privința voastră habar n-am, replică imediat și neîntrebat Biron, dar în ce mă privește, eu trebuie să-mi recapăt Ferma și să fac ceva în privința uciderii tatălui meu. Ca atare, voi rămâne în zona Regatelor.

— N-am vrut să spun, zise Artemisia, s-o părăsim definitiv; doar până când trece pericolul urmăririi noastre. Nu văd ce intenții ai, mai bine zis ce-ai vrea să faci în privința Fermei dumitale. N-ai s-o poți recăpăta până când nu se destramă în bucăți Imperiul Tyrannian, și nici nu prea te văd pe dumneata capabil să faci asta.

— Ce-ți pasă dumitale ce am eu de gând să fac? E treaba mea.

— Pot să fac o mică sugestie? Întrebă pe un ton blând Gillbret. Luând tăcerea lor drept încuviințare, continuă:

— Să zicem că v-aș spune unde ar trebui să mergem, și ce ar trebui să facem pentru a destrăma în bucăți Imperiul, exact așa cum a zis Arta.

— A, da? Și cum îți propui să faci acest lucru? Întrebă Biron. Gillbret zâmbi:

— Dragă băiete, ai început să adopți o atitudine de-a dreptul amuzantă. Adică, ce, nu mai ai încredere în mine? Te uiți la mine cu aerul că ți se pare că orice acțiune care mă interesează trebuie să fie neapărat o neobișnuită. Dar nu uita că eu sunt cel care te-am scos din Palat.

— Știu asta. Sunt într-unul totul dispus să-ți dau ascultare.

— Atunci ascultă-mă. De mai bine de douăzeci de ani aștept o șansă de-a scăpa de ei. Dacă aș fi fost doar un cetățean particular, aș fi putut s-o fac de mult; dar prin blestemul nașterii, mă aflu în atenția publicului. Și totuși, dacă n-ar fi existat acest amănunt, faptul că fac parte din familia Hinriazilor, n-aș fi putut asista la încoronarea actualului Han din Tyrann, și în cazul asta n-aș fi dat din întâmplare peste taina care într-o bună zi îl va distruge tocmai pe el.

— Continuă, te rog, zise Biron.

— Călătoria din Rhodia până la Tyrann a fost făcută bineînțeles pe o navă militară tyranniană la fel și drumul de întoarcere. Una ca aceasta, dar ceva mai mare. Călătoria de ducere s-a desfășurat fără niciun fel de aventuri ori evenimente. Șederea pe Tyrann a avut câteva aspecte amuzante, dar în ceea ce privește scopurile noastre momentane, iarăși nu a prezentat nicio particularitate. În schimb, în călătoria de întoarcere, ne-a lovit un meteorit.

— Cum?

Gillbret ridică mâna ca să-l facă să tacă:

— Știu perfect că e un accident improbabil. Incidenta meteoritilor în spațiu – mai ales în cel interstelar – este suficient de scăzută pentru a face probabilitatea ciocnirii cu o navă absolut infimă, și totuși, după cum știți, se mai întâmplă. Și chiar s-a întâmplat în cazul acesta. Bineînțeles că orice meteorit care te ciocnește – chiar dacă nu e mai mare decât o gălmăie de ac, așa cum sunt cei mai mulți dintre ei, poate pătrunde prin carcasa oricărei nave, afară doar de cea a celor cu blindaj greu.

— Știu, spuse Biron. E vorba de momentul lor dinamic, adică de produsul dintre masa și viteza lor. Viteza compensează în mare măsură lipsa masei lor.

Recită aceste vorbe cu un aer trist, ca pe o lecție la școală, și se trezi că-i aruncă ochiade Artemisiei.

Aceasta se așezase jos ca să-l asculte pe Gillbret și se afla atât de aproape de Biron, încât

mai-mai că se atingeau. Văzând-o cum stă acolo, lui Biron i se pără că are un profil superb, chiar dacă nu mai avea părul atât de frumos aranjat. Își scosese jacheta, și bluza ei albă și pufoasă era încă neboțită și destul de proaspătă după o călătorie de patruzeci și opt de ore. Se întrebă cum reușește s-o mențină astfel.

Călătoria, stabili el în sinea lui, ar fi putut fi de-a dreptul minunată, cu condiția ca fata să învețe să se poarte. Necazul era că nimeni n-o ținuse niciodată în frâu, asta era totul. Și în niciun caz taică-său. Prea se deprinsese să le facă toate după capul ei. Dacă s-ar fi născut printre oamenii de rând, ar fi fost o ființă delicioasă.

Tocmai începea să alunece către legănarea unui vis cu ochii deschiși în care el ar fi ținut-o în frâu așa cum trebuie și ar fi făcut-o să-l aprecieze după cum se cuvenea, când deodată ea întoarce capul și-i înfruntă calm privirea. Biron întoarce ochii și-și aținti atenția asupra lui Gillbret. Pierduse vreo câteva propoziții.

— N-am nici cea mai mică idee din ce motiv cedase scutul de protecție al navei. E una din întrebările acelea la care nimeni nu va cunoaște vreodată răspunsul, dar asta era realitatea: scutul nu dăduse rezultate. În orice caz, meteoritul ne lovise în coastă, cam pe la mijlocul navei. Era de mărimea unei pietricele și întrucât găurise carcasa, își încetinise traiectoria într-o oarecare măsură, suficientă ca să nu-și mai poată croi drum și prin peretele opus. Dacă ar fi făcut-o, n-ar fi fost cine știe ce, întrucât carcasa se putea cărpi provizoriu într-un timp foarte scurt. Dar așa cum s-a întâmplat, meteoritul a năvălit în sala de comenzi, a ricoșat de peretele din capătul celălalt și a săltat înainte și înapoi până când s-a oprit. Cred că nu i-a luat nici măcar câteva secunde până să se oprească, dar la viteza inițială de o sută de mile pe minut, probabil că a străbătut în zig-zag încăperea de vreo sută de ori. Ambii membri ai echipajului au fost sfărtecați în bucăți, iar eu am scăpat numai datorită faptului că în momentul respectiv mă aflam în cușetă... Am auzit zăngănitul subțire al meteoritului când a pătruns inițial prin carcasă, apoi păcăniturile produse de salturile lui, și cele două țipete scurte dar înspăimântătoare ale membrilor echipajului. Când m-am năpustit în cabina de comandă, n-am văzut decât sânge și carne sfărtecăță peste tot. De lucrurile care au urmat nu-mi mai amintesc decât vag, deși ani de zile le-am rețrăit pas cu pas, în coșmarurile pe care le aveam noapte de noapte.

După o scurtă pauză Gillbret reluă:

— Sunetul rece al aerului care ieșea din navă m-a condus către gaura făcută de meteorit. Am lipit pe ea un disc de metal și presiunea aerului l-a ținut destul de bine. Am găsit pe podea și pietricica aceea deformată de atâtea lovituri. Era încă fierbinte, dar am lovit-o cu o cheie franceză și am sfărâmat-o în două. Dezvăluit astfel, interiorul ei s-a acoperit imediat cu un fel de brumă. Mai avea încă temperatura spațiului cosmic... Am legat cu o sfoară încheietura mâinii fiecărui cadavru și apoi capătul celălalt al sforii l-am legat de un magnet de tracțiune, i-am aruncat pe morți afară prin ecluza aeriană, am auzit magnetii izbîndu-se de cala navei și am știut că cele două trupuri congelate vor urma acum nava oriunde se va duce ea. Vedeți, dat fiind că ne întorceam în Rhodia, știam că o să am nevoie de trupurile lor ca dovezi pentru a arăta că meteoritul îi ucisese și nu eu.

— Dar cum aveam să mă întorc? continuă Gillbret. Eram la ananghie. N-aveam cum să conduc eu nava și nu aveam curajul să încerc să fac nimic în adâncurile acelea ale spațiului interstelar. Nu știam nici măcar cum să folosesc sistemul de comunicare sub-eteric, așa că nu puteam transmite niciun S.O.S. Nu puteam decât să las nava să-și urmeze traiectoria.

— Dar nici asta nu era așa bine s-o faci, nu? se amestecă Biron. Se întreba dacă nu cumva Gillbret inventase toată povestea asta, fie dintr-o simplă imaginație romantică, fie din vreo rațiune foarte practică, știută numai de el. Cum rămânea cu Salturile prin hiper-spățiu? Probabil că ai izbutit să le realizezi, pentru că altfel nu te-ai mai afla aici.

— De îndată ce comenzile sunt fixate așa cum trebuie, o navă Tyranniană face absolut automat toate Salturile, răspunse Gillbret.

Biron se uită lung, neîncredător. Oare Gillbret îl ia drept prost? Zise:

— Asta ai inventat-o.

— Cătuși de puțin. Este una din blestemele astea de descoperiri ale tehnicii militare pe care le-au realizat și cu ajutorul cărora au câștigat războaiele. Doar știi că n-au înfrânt cincizeci de sisteme planetare care depășeau de sute de ori Tyrannul atât ca populație cât și ca resurse, pur și simplu jucându-se de-a hoții și vardiștii. Firește că ne-au abordat pe rând, firește că s-au folosit cu iscusință de trădătorii noștri, dar au avut și o capacitate militară foarte precisă. Toată lumea știe că tactica lor era superioară tacticii noastre, și o parte din aceasta se datora tocmai Saltului automat. Asta însemna că navele lor au capacitate sporită de

manevrare și le-a dat posibilitatea elaborării unor planuri de bălăie mult mai complicate decât puteam alcătui noi. Trebuie să recunosc însă că este unul dintre secretele lor cele mai bine păstrate – tehnica asta a lor. Nici n-am aflat de ea decât atunci când am rămas captiv și singur pe „Vampirul” – Tyrannienii ăștia au obiceiul enervant de a da nume neplăcute navelor lor, deși presupun că asta e eficient din punct de vedere psihologic – și am văzut cu ochii mei cum se petrec lucrurile. Am urmărit pur și simplu nava efectuând Salturile fără să mă ating măcar de comenzi.

— Și vrei să spui că și nava asta pe care ne aflăm poate face același lucru?

— Nu știu, dar nu m-ar mira deloc.

Biron se întoarse către panoul de comandă. Erau încă zeci de contacte de care n-avea nici cea mai mică idee la ce ar putea servi. Mă rog, asta rămânea pe mai târziu!

Se întoarse din nou către Gillbret:

— Ei, și nava te-a adus acasă?

— Nu. Când meteoritul ăla s-a agitat prin cabina de comandă, nu a lăsat neatins panoul cu instrumente. Ar fi fost uluitor să nu fie stricăciuni. A spart o serie de cadrane, a turtit și a ciobit învelitorile instrumentelor. N-aveai cum să știi în ce măsură fuseseră modificate comenzile anterioare, dar probabil că ceva se întâmplase, pentru că nu m-a mai adus înapoi pe Rhodia. În cele din urmă, bineînțeles că a început decelerarea și atunci am știut că teoretic călătoria e pe sfârșite. N-aș fi știut să spun unde mă aflam, dar am izbutit să manevrez videoplaca în așa fel încât puteam spune că pe undeva, prin apropiere, se află o planetă la o depărtare suficient de mică pentru a se înfățișa ca un disc pe telescopul de bord. Țasta a fost noroc chior, pentru că discul creștea mereu ca mărime. Deci nava se îndrepta către această planetă... A, dar nu în mod direct. Era un lucru mult prea imposibil de realizat ca să pot să sper așa ceva. Dacă ăș fi pluit în derivă, nava ar fi trecut pe lângă planetă la o distanță de cel puțin un milion de kilometri, dacă nu și mai mult, dar de la distanța aceea ăș fi putut recurge la radioul eteric obișnuit. Era un lucru pe care știam să-l fac. De fapt, eu am început să mă instruiesc în domeniul electronicii abia după ce am scăpat din toată povestea asta. M-am hotărât pur și simplu să nu mai rămân niciodată atât de neputincios. Să fii neajutorat e unul din lucrurile care n-au nicio latură amuzantă. Biron sublinie:

— Deci ai folosit radioul. Gillbret continuă:

— Exact. Și au venit și m-au salvat.

— Cine?

— Oamenii de pe planetă. Era locuită.

— Ei, asta înseamnă un noroc după altul. Dar ce planetă era?

— Habar n-am.

— Adică vrei să ne faci să credem că nu ți-au spus?

— Da, chestia e de mai mare hazul, nu? Ei bine, nu mi-au spus nimic. Dar oricum era pe undeva prin Regatele Nebulare.

— Dar cum se face că știi aceasta?

— Am dedus-o din faptul că au știut că nava pe care mă aflu este Tyranniană. Au recunoscut-o cu ochiul liber și erau cât pe-aici s-o distrugă dar am izbutit să-i conving că sunt singurul om viu de la bord.

Biron își lăsă mâinile mari pe genunchi și începu să și le frământa:

— Acuma să stăm să ne gândim puțin: eu nu prea înțeleg chestia asta. Dacă au știut că vasul e Tyrannian și au avut intenția să-l distrugă, nu e asta cea mai bună dovadă că lumea respectivă nu se afla printre Regatele Nebulare? Că se afla oriunde, numai acolo nu?

— Nu, nu și iar nu. Jur pe Galaxie. Lui Gillbret îi străluceau ochii și glasul lui crescuse până la entuziasm: Tocmai că era printre Regate. M-au adus pe suprafața planetei și vai, ce lume încântătoare era! Se aflau acolo oameni din toate Regatele. Mi-am dat seama de asta după accentele lor diferite. Și ei n-aveau niciun fel de teamă de Tyrannieni. Locul acela era un arsenal. Din spațiu, nu ți-ai fi dat seama. Ai fi putut crede că e o lume a fermierilor scăpătați, însă adevărata viață a planetei se desfășura în subteran. Undeva prin Regate, băiete, *undeva* mai există încă planeta aceea și ea nu se teme de Tyrannieni și o să-i distrugă așa cum ar fi distrus astronava pe care mă aflam eu atunci, dacă echipajul ei ar mai fi fost încă în viață.

Biron simți cum îi saltă inima în piept. O clipă se arătă dispus să creadă toată povestea.

La urma urmei poate că era adevărată. Poate!

Și totuși, poate că nu! Biron zise:

— Bine, dar de unde ai aflat toată chestia asta, că e vorba de un arsenal? Câtă vreme ai stat acolo? Și ce ai văzut?

Gillbret se enervă:

— Nu e vorba exact de ceea ce am văzut. Nu m-au condus să le vizitez planeta. N-au făcut cu mine un tur sau ceva în genul ăsta.

Făcu un efort să se stăpânească și continuă:

— Ei bine, uite ce s-a întâmplat. Până să mă scoată de pe navă, ajunsesem într-o stare destul de proastă. Fusesem prea speriat ca să mănânc, abia de gustasem câte ceva – e o chestie teribilă să te simți abandonat în spațiul cosmic – așa că probabil că arătam mai rău decât mă simțeam de fapt. Le-am spus cine sunt, mai mult sau mai puțin exact, și ei m-au dus în subteran. Împreună cu nava, bineînțeles. Presupun că-i interesa mai mult nava decât persoana mea. Le ofeream șansa de a studia ingineria spațială Tyranniană. M-au dus în ceea ce trebuie să fi fost un spital.

— Bine, dar ce-ai văzut, unchiule? întreabă Artemisia.

— Dar ce, până acum ție nu ți-a spus niciodată povestea? se amestecă Biron.

— Nu, răspunse Artemisia. Iar Gillbret adăugă:

— N-am spus-o nimănui până acum. Am fost dus într-un spital, după cum vă spuneam. Am trecut în acel spital prin niște laboratoare care probabil erau superioare oricăruia din cele pe care le avem noi pe Rhodia. În drum spre spital am trecut pe lângă o serie de uzine în care se desfășurau niște procese de tehnică metalurgică. Navele care mă capturaseră pe mine erau cât se poate de diferite de toate cele de care auzisem. În momentul acela totul mi se părea atât de evident, încât în toți anii care au trecut de atunci, n-am pus nimic la îndoială. Mă gândesc la acea planetă ca la „lumea mea revoltată” și știu că, într-o bună zi, roii întregi de nave vor pleca de acolo pentru a-i ataca pe Tyrannieni și că lumilor subjugate li se va cere să se ralieze conducătorilor rebeli. An de an am tot așteptat să se întâmple acest lucru. În fiecare an mi-am zis: „S-ar putea să se întâmple anul acesta”. Și totuși, de fiecare dată trăgeam oarecum nădejde să nu se întâmple, fiindcă tânjeam din tot sufletul să evadesc mai întâi, să mă alătur acelor oameni pentru a lua parte la marele atac. Nu voiam să-l pornească fără mine.

Râse atât de tare încât i se zgudui tot trupul:

— Presupun că majoritatea oamenilor s-ar fi amuzat dacă ar fi aflat ce se petrece în mintea mea. În mintea mea. Știți, nimeni nu-mi dădea prea multă importanță.

Biron interveni:

— Deci toate astea s-au întâmplat cu mai bine de douăzeci de ani în urmă și totuși ei n-au atacat? Niciun semn de la ei? Nu s-au semnalat niciun fel de nave suspecte? Niciun fel de incidente? Și încă mai crezi...

Gillbret îl înfruntă înfocat:

— Da. Douăzeci de ani nu e o perioadă prea lungă pentru a organiza o revoltă împotriva unei planete care tiranizează cincizeci de sisteme planetare. Am fost acolo când era doar începutul rebeliunii. Știu asta cu siguranță. Încetul cu încetul, de atunci încoace, probabil că și-au prefăcut planeta într-un adevărat fagure, cu instalațiile lor subterane, dezvoltând nave noi, arme sofisticate, instruiind tot mai mulți soldați, organizând atacul... Numai în filmele de acțiune pe care le vedeți pe video oamenii sar și pun mâna pe arme într-o clipă; numai acolo azi e nevoie de o armă nouă, a doua zi a și fost inventată, peste încă o zi e produsă pe scară industrială și în ziua a patra e pusă în acțiune. Lucrurile astea necesită timp, Biron, și oamenii din lumea revoltată trebuie să știe că nu pot începe acțiunea până nu sunt complet gata. Nu vor putea da și a doua lovitură, dacă eșuează prima.

— Și ce numești dumneata „incidente”? Nave Tyranniene au dispărut și n-au mai fost găsite niciodată. Mă rog, poți să spui că spațiul cosmic este vast și că s-ar fi putut să se piardă pur și simplu. Dar dacă au fost cumva capturate de către rebeli? Cam așa s-a întâmplat acum doi ani cu nava „Neostenitul”... A raportat un obiect ciudat aflat suficient de aproape ca să stimuleze massometrul și pe urmă nu s-a mai primit niciun semnal de pe navă. Se prea poate să fi fost un meteorit, presupun, dar oare a fost cu adevărat? Căutarea a durat luni întregi. N-au mai descoperit niciodată nava. Presupun că a căzut în mâinile rebelilor. „Neostenitul” era

o navă nouă, un model experimental. Cred că era exact ceea ce doreau rebelii să capete.

Biron întrebă:

— Și odată ce ai aterizat acolo, de ce n-ai rămas?

— Dar ce, crezi că n-am vrut? N-am avut nicio șansă. I-am ascultat vorbind când ei mă credeau încă în stare de inconștiență și atunci am mai aflat câte ceva. În momentul acela erau chiar la început. Nu-și puteau permite riscul de a fi descoperiți. Știau că eu sunt Gillbret oth Hinriad. Erau destule semne de identificare pe navă, chiar dacă nu le-aș fi spus eu, dar de fapt le spuseseam. Știau că dacă nu mă întorc în Rhodia o să se declanșeze o cercetare pe scară foarte vastă, care n-avea să se oprească așa, cu una cu două. Ei nu-și puteau îngădui un asemenea risc, așa că au fost nevoiți să aibă grijă să mă vadă înapoiat pe Rhodia. Și acolo m-au și dus.

— Cum? strigă Biron. Bine, dar asta trebuie să fi fost un risc și mai mare. Cum au făcut-o?

— Nu știu. Gillbret își trecu degetele subțiri prin părul încăruntit și ochii lui păreau să sondeze goluri imense din amintire. Presupun că m-au anesteziat. Toată partea asta e ștearsă din memorie. Dincolo de un anumit punct nu mai e absolut nimic. Nu-mi mai amintesc decât că, deschizând ochii, m-am trezit înapoi pe nava „Vampirul”; mă aflam în spațiu la mică depărtare de Rhodia.

Biron întrebă:

— Și cei doi membri ai echipajului care muriseră mai erau încă atașați de cei doi magneți de remorcare? Nu fuseseră îndepărtați de rebeli?

— Erau tot acolo.

— Dar era cât de cât vreo dovadă că trecuseși prin lumea revoltată?

— Nici una, afară doar de ceea ce țineam eu minte.

— Dar de unde ai știut că te afli la distanță mică de Rhodia?

— N-am știut. Știam doar că mă aflui în preajma unei planete. Așa îmi spunea massometrul. Am folosit din nou radioul și de data asta au venit să mă ia niște nave rhodiene. I-am spus povestea înaltului Comisar Tyrannian din vremea aceea, cu micile modificări necesare. Bineînțeles că n-am pomenit absolut nimic despre lumea revoltată. Și i-am spus că meteoritul lovise exact după ultimul Salt. Nu voiam ca ei să creadă că eu știu că o navă Tyranniană poate face aceste Salturi în mod automat.

— Și dumneata crezi că lumea revoltată a descoperit acest amănunt? Le-ai spus?

— Nu le-am spus nimic. N-am avut prilejul. N-am stat destulă vreme acolo. Vreau să spun, în stare de conștiență. Dar nu știu câtă vreme am fost inconștient și ce au izbutit să afle singuri.

Biron se uită lung la videoplacă. Judecând după imaginea nemișcată pe care o prezenta, nava părea bătută în cuie undeva în spațiu. „Necruțătorul” călătorea cu o viteză de 15 sau 16 mii de kilometri pe oră, dar ce reprezenta asta față de distanța imensă din Cosmos? Stelele erau dure, strălucitoare și nemișcate. Aveau ceva care te hipnotiza. Întrebă:

— Și atunci unde mergem? Înțeleg că dumneata tot nu știi unde este lumea revoltată?

— Nu știu. Dar am o bănuială că cineva ar putea ști. Sunt aproape sigur că știe acest lucru, spuse Gillbret cu animație.

— Cine anume?

— Autarhul din Lingane.

— Lingane? Biron se încruntă. Auzise acest nume cu câțeva vreme în urmă, sau cel puțin așa i se părea, dar uitase în legătură cu ce. De ce el?

— Lingane a fost ultimul Regat capturat de Tyrannieni. Să zicem că nu este la fel de pacificat ca și celelalte. Nu ți se pare logic?

— Așa și așa. Dar la ce depărtare se află?

— Dacă mai vrei și un alt motiv, e vorba de tatăl dumitale.

— Tata? O clipă Biron uită că tatăl său era mort. Îl văzu cu ochii minții, voinic și plin de viață, dar apoi își aminti adevărul și iarăși simți junghiul acela rece. Dar ce legătură are tata cu toate astea?

— S-a aflat la Curte acum șase luni. Am o vagă idee ce dorea. Am auzit din întâmplare o parte din conversațiile lui cu vărul meu Hinrik.

— Vai, unchiule! zise enervată Artemisia.

— Ce e, draga mea?

— Nu aveai niciun drept să tragi cu urechea la conversațiile particulare ale tatei.

Gillbret dădu din umeri:

— Bineînțeles că nu, dar a fost amuzant, și de asemenea, util. Biron îl întrerupse:

— Ia stai puțin! Zici că acum șase luni tata a fost pe Rhodia? Îl cuprinse o emoție crescândă.

— Da.

— Hai, spune-mi! Cât timp s-a aflat acolo, a avut acces la colecția de documente ale Directorului referitoare la primitivism? Mi-ai spus odată că Directorul avea o bibliotecă imensă, cuprinzând informații referitoare la Pământ.

— Așa cred. Biblioteca este foarte vestită și de obicei este pusă la dispoziția unor oaspeți distinși, dacă-i interesează. De cele mai multe ori nu-i interesează, dar tatăl dumitale a manifestat într-adevăr oarecare interes. Da, da, asta îmi aduc aminte. A petrecut aproape o zi întreagă acolo.

În sfârșit, lucrurile se legau. Cu o jumătate de an în urmă tatăl său îi ceruse prima dată ajutorul. Acum Biron zise:

— Bănuiesc că dumneata cunoști bine biblioteca?

— Firește.

— E în bibliotecă vreun lucru care ar putea sugera existența pe Pământ a unui document de mare valoare militară?

Gillbret făcu o mutră neștiutoare, în mod evident amintirile nu-i spuneau nimic. Biron reluă:

— Cândva, prin ultimele secole ale Pământului preistoric trebuie să fi existat un asemenea document. Nu-ți pot spune decât că tatei i se părea elementul cel mai de preț din întreaga Galaxie și, totodată, cel mai primejdios. Eu trebuia să i-l procur, dar am plecat prea curând de pe Pământ. Și în orice caz (și aici vocea începu să-i tremure), el a murit prea curând.

Gillbret însă tot nu-și amintea nimic.

— Habar n-am despre ce vorbești.

— Dumneata nu înțelegi. Tata mi-a pomenit prima dată de acest document acum șase luni. Probabil aflate despre el în biblioteca de pe Rhodia. Dacă ai parcurs această bibliotecă, nu-mi poți spune ce ar fi putut el afla?

Dar Gillbret nu izbuti decât să clatine din cap. Biron îl îndemnă:

— Ei, atunci continuă-ți povestea. Gillbret o reluă:

— Au vorbit despre Autarhul din Lingane – tatăl dumitale și cu vărul meu. În pofida vorbelor meșteșugite și foarte prudente ale tatălui dumitale, Biron, era evident că Autarhul reprezintă izvorul și creierul acestei conspirații. Și apoi (aici Gillbret șovăi) a fost și o misiune de la Lingane condusă de Autarhul însuși. Eu... eu i-am spus despre lumea revoltată.

— Acum câteva minute ai spus că n-ai dezvăluit nimănui acest secret, îl contrazise Biron.

— Nimănui în afară de Autarh. Trebuia să aflu adevărul.

— Și ce ți-a spus?

— Mai nimic. Pe de altă parte, trebuia să fie și el prudent. Putea avea încredere în mine? Dacă eu lucrăm cumva pentru Tyrannieni? De unde putea el să știe? Dar n-a închis cu totul ușa. E singura pistă pe care o avem.

— Serios? Atunci să mergem la Lingane, spuse Biron. Presupun că e un loc ca oricare altul.

Faptul că se pomenise de tatăl lui îl deprimase și, pentru moment, nimic nu conta prea mult. N-are decât să fie și Lingane.

N-are decât să fie Lingane! Ușor de spus, dar cum să dirijezi nava către un grăunte luminos aflat la o depărtare de treizeci și cinci de ani-lumină? Adică două sute de trilioane de mile. Cifra doi urmată de paisprezece zerouri. Cu viteza de zece mii de kilometri pe oră (viteza de croazieră a navei „Necruțătorul”) le-ar fi trebuit peste două milioane de ani ca să ajungă acolo.

Biron răsfroi cuprins de disperare *Efemeridele Galactice Standard*. Erau înșirate amănunțit zeci de mii de stele cu pozițiile lor redactate prin trei cifre. Erau sute de pagini cu cifre dintr-astea purtând ca simboluri literele grecești Rho, Theta și Phi.

Rho reprezenta distanța de la centrul galactic dată în unitatea de măsură *parsec*; Theta arăta separația unghiulară a planului lentilei galactice cu baza galactică standard (adică linia care lega centrul galactic de soarele planetei Pământ); iar Phi arăta separația unghiulară de linia de bază pe planul perpendicular pe cel al lentilei galactice, ultimele două măsurători fiind exprimate în radiani. Cu aceste cifre se putea localiza cu destulă exactitate orice stea în imensitatea spațiului.

Adică, la o anumită dată. Pe lângă poziția stelei la data standard, pentru care erau calculate toate elementele, mai trebuia să știi și mișcarea proprie a astrului, atât ca direcție

cât și ca viteză. Era o corecție relativ mică, dar necesară. Un milion de kilometri este practic nimic în comparație cu distanțele interstelare, dar pentru o navă era un drum destul de lung.

Mai rămânea bineînțeles și chestiunea poziției în care se afla acum nava lor. Se putea calcula distanța de la Rhodia prin indicația massometrului sau, mai corect, distanța de la soarele Rhodiei, întrucât până la acea depărtare în spațiu, câmpul gravitațional al soarelui îl anihila pe acela al oricărei planete din sistemul său solar. Direcția în care călătoreau, raportată la linia de bază galactică, era mai greu de determinat. Biron trebuia să localizeze două stele cunoscute, altele decât soarele Rhodiei. Din pozițiile lor aparente și distanța cunoscută față de soarele Rhodiei, el le putea determina grafic poziția reală.

O făcu aproximativ, dar avea convingerea că se apropie de cea exactă. Cunoscându-și propria poziție și pe cea a soarelui din Lingane, nu mai trebuia decât să adapteze comenzile și forța de propulsie hiperatomică pentru direcția corespunzătoare.

Biron se simțea singur și încordat, dar nu și speriat! Respingea acest cuvânt, însă încordat era cu siguranță. Calculă cu intensitate elementele Saltului pe care avea să-l facă peste șase ore. Voia să aibă suficient timp pentru a-și verifica cifrele și poate îi mai rămânea și șansa unei ore sau două de somn. Își cărăse așternutul din cabină și acum era pregătit aici.

Probabil că ceilalți doi dormeau în cabină. Își spuse că asta e un lucru foarte bun și că n-are nevoie de nimeni care să-l bată la cap. Și totuși, când auzi sunetul slab al unor piciorușe goale în fața ușii, ridică ochii cu oarecare bucurie:

— Hei, de ce nu dormi? Întrebă el.

În prag stătea Artemisia șovăind. Spuse cu glasul sfios:

— Îmi dai voie să intru? Te deranjez?

— Depinde ce vrei să faci.

— Am să încerc să fac numai ceea ce trebuie.

Ea părea prea sfioasă, gândi Biron cu suspiciune, și cauza acestui lucru apărură deîndată.

— Sunt groaznic de speriată. Dumneata nu ești?

Ar fi vrut să spună că nu, nu e deloc speriat, dar vorbele nu-i ieșiră chiar așa din gură. Zâmbi blând și spuse:

— Așa și așa.

Lucru destul de ciudat, asta o consolă pe Artemisia. Îngenunche pe podea lângă el și se uită la volumul gros deschis în fața lui și la foile imense cu calcule.

— Au avut ei aici toate cărțile astea?

— Bineînțeles, fără ele nu s-ar putea pilota o navă.

— Și dumneata le înțelegi pe toate?

— Ei, nu chiar pe toate. Aș vrea să le pot înțelege. Sper totuși că înțeleg destul. Știi, o să trebuiască să fac un Salt până la Lingane.

— Și e greu de făcut?

— Nu, dacă știi cifrele care sunt toate aici și dacă ai toate comenzile care sunt și ele aici și dacă ai destulă experiență – ceea ce eu n-am. De exemplu, totul ar trebui făcut din mai multe Salturi, dar eu am să încerc să-l realizez dintr-unul singur pentru că sunt mai puține riscuri – chiar dacă e vorba de o risipă de energie.

N-ar fi trebuit să-i spună; n-avea niciun rost să-i spună tocmai ei. Era și o lașitate s-o sperie; iar dacă se înspăimânta cu adevărat, dacă intra în panică, era destul de greu de stăpânit. Biron își tot spuse aceste lucruri și degeaba. Voia neapărat să împărtășească adevărul cuiva. Voia să și-l scoată din minte. Spuse:

— Sunt lucruri pe care ar trebui să le știu dar nu le știu. Lucruri cum ar fi densitatea masei în spațiul de aici și până la Lingane, care afectează traiectoria Saltului, pentru că această densitate a masei determină curbura acestei părți a universului. *Efemeridele* – așa se cheamă cartea asta imensă – menționează corecturile de curbură care trebuie făcute în anumite Salturi standard și din ele se presupune că poți să-ți calculezi corecțiile pentru cazul tău particular. Dar, pe de altă parte, dacă întâmplător ai de a face cu un corp ceresc uriaș la o depărtare de zece ani-lumină, ai încurcat-o rău. Și eu nu sunt chiar așa sigur nici dacă am folosit corect calculatorul.

— Și ce s-ar întâmpla dacă ai greși?

— Am putea să reintrăm în spațiu prea aproape de soarele din Lingane.

Ea medită puțin la vorbele lui și apoi spuse:

— Nici nu-ți poți închipui ce piatră mi-ai luat de pe inimă.

— Cum, după ce ți-am spus toate astea?

— Bineînțeles. În cușeta din cabină mă simțeam pur și simplu neajutorată și pierdută în

vidul acesta care mă înconjoară din toate părțile. Acum știu că mergem undeva și că vidul e în puterea noastră.

Biron se simți încântat. Vai, ce schimbată era!

— Eu nu știu dacă e chiar în puterea noastră. Ea îl opri:

— Ba da, este. *Știi* că ești în stare să conduci nava. Și Biron simți atunci că într-adevăr e în stare.

Artemisia își strânsese sub ea picioarele fără ciorapi și ședea cu fața întoarsă spre el. Nu era acoperită decât de desuurile ei subțiri, dar nu părea să bage în seamă acest lucru, spre deosebire de Biron.

Artemisia reluă:

— Știi, acolo în cușetă mă simțeam foarte ciudat, chiar rău, parcă pluteam prin aer. A fost unul din lucrurile care m-au speriat.

De fiecare dată când mă răsuceam, parcă săream în aer și apoi recădeam pe saltea, ca și cum niște resorturi din aer mă împingeau la loc.

— Dar nu dormeai în cușeta de sus?

— Ba da. Cea de jos mă face să sufăr de claustrofobie pentru că simt cealaltă saltea la nici două palme deasupra capului.

Biron râse:

— Ei, asta e explicația. Forța gravitațională a navei este dirijată către baza ei și scade pe măsură ce ne îndepărtăm de ea. În cușeta de sus cântăreai probabil cu zece sau cincisprezece kilograme mai puțin decât în cea de jos. Ai mai călătorit vreodată cu o navă de pasageri? Vreau să spun una cu adevărat mare?

— O singură dată. Anul trecut, când am vizitat împreună cu tata Tyrannul.

— Ei bine, navele mari de pasageri au gravitația din toate părțile navei dirijată către exterior, așa că axa lungă a navei e întotdeauna „sus”, indiferent unde te afli. Tocmai de aceea motoarele unei astfel de nave sunt întotdeauna montate într-un cilindru care se aliniază cu axa cea lungă. Acolo nu e pic de gravitație.

— Trebuie să fie nevoie de enorm de multă energie pentru a menține gravitația artificială.

— Echivalentul energiei pe care o consumă un orașel.

— Dar nu suntem în primejdie să rămânem fără combustibil, nu?

— Nu-ți face griji în privința asta. Combustibilul folosit de navă este realizat prin convertirea totală a masei în energie. Combustibilul e ultimul lucru care o să ne lipsească. Mai întâi o să se uzeze carcasa exterioară.

Fata îl privea drept în ochi. Biron observă că s-a demachiat și se întreabă cum a făcut-o. Probabil cu o batistă și făcând maximum de economie la apa de băut. Rezultatul nu era deloc rău, căci pielea ei albă și curată era cel mai uimitor contrast cu părul și ochii negri. Lui Biron i se păru că are ochi calzi.

Tăcerea durase cam prea mult. El o întrerupse în grabă:

— Dumneata nu călătorești prea mult, nu? Vreau să spun, ai fost doar o singură dată pe o navă dintr-acestea de pasageri?

Fata dădu din cap:

— O singură dată și mi-a ajuns. Dacă n-aș fi mers la Tyrann nu m-ar fi văzut șambelanul ăla scârbos și... Nici nu mai vreau să vorbesc despre asta.

Biron nu insistă. O întreabă:

— Dar e un lucru obișnuit? Adică vreau să spun, să nu călătorești?

— Mă tem că da. Tata se agită de colo până colo în vizite oficiale, deschide expoziții agricole, inaugurează clădiri și așa mai departe. De obicei ține câte un discurs pe care i-l scrie Aratap. Cât despre noi ceilalți însă, cu cât stăm mai mult în Palat, cu atât suntem mai pe placul Tyrannenilor. Bietul Gillbret! Singura dată când a plecat din Rhodia a fost când s-a dus să asiste la încoronarea Hanului în calitate de reprezentant al tatei. De atunci nu l-au mai lăsat să se urce pe o navă.

Plecă ochii în jos și, cu un aer absent, împături pânza mânecii lui Biron înspre încheietura mâinii. Spuse:

— Biron!

— Da... Arta!

Șovăise el puțin dar până la urmă izbutise să folosească diminutivul.

— Crezi că povestea unchiului Gil ar putea fi adevărată? Sau presupui că ar fi doar imaginația lui? De ani de zile tot visează comploturi împotriva Tyrannenilor și bineînțeles că nicidecum n-a fost în stare să facă ceva, decât doar să pună la punct niște raze spion, ceea ce e

de-a dreptul copilăresc, și el o știe. Poate și-a alcătuit doar un vis cu ochii deschiși și, în decursul anilor, a ajuns treptat-treptat să creadă în el. Vezi, eu îl *cunosc*.

— Se prea poate, dar hai să mergem puțin mai departe pe drumul sugerat de el. Oricum, putem să călătorim până în Lingane.

Acum erau mai aproape unul de celălalt. Biron ar fi putut să întindă mâna și s-o atingă, s-o ia în brațe și s-o sărute. Și asta și făcu.

A fost un gest într-adevăr *non sequitur*[1]. Lui Biron i se păru că nimic nu determinase acest gest. Într-un moment discutau despre Salturi și gravitație și despre Gillbret, iar în momentul următor era moale și mătăsoasă în brațele și pe buzele lui.

Primul lui impuls a fost să spună că-i pare rău, îndeplinind ritualul stupid al scuzelor, dar când se trase la o parte și dădu să vorbească, ea nu făcu nicio încercare de a scăpa de el, ci doar își rezemă capul pe brațul lui stâng. Rămăsese cu ochii închiși.

Așa că nici el nu mai spuse nimic, ci doar o sărută din nou încet și temeinic. Era lucrul cel mai bun pe care l-ar fi putut face și în momentul acela era conștient de asta.

Într-un târziu ea spuse ca prin vis:

— Nu ți-e foame? Am să-ți aduc puțin concentrat și am să ți-l încălzesc. Pe urmă, dacă vrei să dormi, pot să supraveghez eu lucrurile în locul tău. Și... cred că n-ar strica să-mi pun niște haine pe mine.

Când se afla în prag se întoarse:

— Concentratul alimentar are gust destul de bun după ce te deprinzi cu el. Îți mulțumesc că l-ai adus.

Într-un fel *asta*, mai degrabă decât sărutările, reprezenta semnarea tratatului de pace dintre ei.

Câteva ceasuri mai târziu, când Gillbret intră în sala de comenzi, nu manifestă nicio surprindere găsimdu-i pe Biron și Artemisia pierduți într-o conversație stupidă. Și nu făcu nicio remarcă despre faptul că Biron îi ținea nepoata pe după talie.

Întrebă:

— Biron, când efectuăm Saltul?

— Peste o jumătate de oră.

Jumătatea de oră trecuse. Comenzile erau fixate; conversația lăncezi și apoi se stinse cu totul.

La momentul zero Biron trase adânc aer în piept și deplasă o pârghie de la stânga la dreapta, până la capătul arcului ei de cerc.

Lucrurile nu mai erau cum fuseseră pe nava de pasageri. „Necruțătorul” era mai mic și ca atare Saltul n-a fost chiar atât de lin. Biron s-a clătinat pe picioare și o fracțiune de secundă lucrurile s-au învălmășit.

Apoi totul a revenit la normal.

Pe videoplacă se vedeau alte stele. Biron roti nava așa încât câmpul stelar se ridică, fiecare stea mișcându-se într-un arc maiestuos. În cele din urmă apărură o stea cu o strălucire albă, mai mare decât un simplu punct. Era o sferă minusculă, un grăunte de nisip arzător. Biron o fixă, stabili cursul navei înainte să dispară această imagine și întoarse telescopul asupra ei, fixând și dispozitivul spectroscopic.

Reveni la *Efemeride* și verifică o coloană intitulată „Caracteristici spectrale”. Apoi se ridică de pe scaunul de pilotaj și spuse:

— E încă prea departe. Va trebui să mai dau din coate ca să mă apropiu de ea. În orice caz, avem drept în față Lingane.

Era primul Salt pe care-l făcuse vreodată și-l făcuse cu succes.

Autarhul din Lingane chibzui asupra chestiunii, dar gândurile făcură să i se încrețească trăsăturile, altfel calme și ascunzând multă experiență.

— Și dumneata ai așteptat patruzeci și opt de ore până să-mi spui! comentă el.

Rizzett răspunse cu îndrăzneală:

— N-aveam niciun motiv să vă spun mai devreme. Dacă v-am bombarda toată ziua cu fel de fel de fleacuri, viața v-ar deveni o povară. Vă spunem acum pentru că încă nu înțelegem nimic. E foarte ciudat și în situația noastră nu putem îngădui ca vreun lucru să fie ciudat.

— Ia repetă chestiunea, s-o aud încă o dată.

Autarhul își sălta un picior pe pervazul ferestrei înflăcărate și privi gânditor afară. Fereastra în sine reprezenta poate cea mai mare ciudățenie a arhitecturii linganiene. Era de proporții modeste și se afla la capătul unei nișe de un metru și jumătate înălțime, care se îngusta ușurel către ea. Era extrem de clară, foarte groasă și curbata cu multă precizie. Nu era atât fereastră, cât o lentilă concentrând înăuntru lumina din toate direcțiile, așa că, privind afară aveau o panoramă în miniatură. De la orice fereastră din Conacul Autarhului aveau un câmp de vedere care îmbrățișa jumătate din orizont de la Zenit până la Nadir. Spre margini, obiectele erau din ce în ce mai micșorate și mai distorsionate, dar chiar și asta dădea o anumită savoare celor văzute; mișcările ușor deformate ale orașului; orbitele furișate, curbate ale navelor stratosferice în formă de semilună, ridicându-se de pe aeroport. Atât de bine te deprindeai cu asta încât ți s-ar fi părut de-a dreptul nefiresc să se scoată fereastra din balamale ca să îngăduie să pătrundă înăuntru realitatea blândă. Când poziția soarelui făcea ferestrele ca niște lentile să concentreze căldura și lumina în focare insuportabile, ele erau astupate automat, în loc să fie deschise: erau opacizate prin simpla schimbare a polarității sticlei.

Și, fără doar și poate, teoria că arhitectura unei planete reprezintă reflecția locului acestei planete în Galaxie, părea să fie susținută întru totul de Lingane și de ferestrele sale.

Ca și ferestrele, Lingane era o așezare mică dar avea o vedere panoramică. Era un „stat planetă” într-o Galaxie care, în momentul acela, depășise stadiul respectiv de dezvoltare economică și politică. În timp ce majoritatea unităților politice erau conglomerate de sisteme solare, Lingane rămânea ceea ce fusese vreme de secole – o lume locuită separată. Asta nu o împiedica să fie bogată. De fapt, era aproape de neconceput ca Lingane să fie altfel.

E greu de spus dinainte dacă o lume este plasată în așa fel încât s-o poată folosi multe rute de Salt drept un punct intermediar de pivotare; sau chiar, că *trebuie* s-o folosească în vederea unei economii optime. Foarte multe depind de modelul de dezvoltare a acelei regiuni a spațiului. Mai e și chestiunea distribuției planetelor cu condiții propice vieții; ordinea în care sunt colonizate și în care se dezvoltă; tipurile de economie pe care le posedă.

Lingane și-a descoperit destul de devreme propriile valori, ceea ce a constituit marea cotitură a istoriei sale. Pe lângă faptul că avea cu adevărat o poziție strategică, lucrul cel mai important era capacitatea de a o aprecia cum se cuvine și de a o exploata. Lingane trecuse la ocuparea unor mici planetoizi care nu aveau nici resurse, nici capacitatea de a întreține o populație independentă, alegându-i doar pentru că puteau contribui la menținerea monopolului său comercial. Pe stâncile acelea au construit stații de întreținere. Acolo găseai toate lucrurile de care ar fi avut nevoie navele – de la piese de schimb hiperatomice până la întregul inventar de bobine. Stațiile de întreținere s-au dezvoltat, ajungând imense puncte comerciale. Se scurgeau pe acolo blănuri, minerale, grâne, cărnuri, cherestea din toate Regatele Nebulare; din Regatele Înteroare veneau mașinării, instalații, dispozitive tehnice, medicamente; produsele finite de toate tipurile alcătuiau și ele un șuvoi similar.

Așadar, ca și ferestrele sale, planeta Lingane era mică dar avea privirea deschisă spre întreaga Galaxie. Era doar o planetă izolată, dar se descurca bine.

Fără a întoarce capul de la fereastră, Autarhul spuse:

— Să începem cu nava de poștă, Rizzett. În primul rând, spune-mi unde a întâlnit crucișătorul?

— La mai puțin de o sută de mii de kilometri de Lingane. Coordonatele exacte n-au importanță. Au fost urmărite în permanență de atunci încolo. Chestiunea este că – în momentul acela – nava Tyranniană se afla pe o orbită în jurul planetei noastre.

— Ca și cum n-ar fi avut intenția să aterizeze, ci mai degrabă cu aerul că așteaptă ceva?
— Chiar așa.
— Și nu există nicio posibilitate de a stabili de câtă vreme era în așteptare?
— Mă tem că nu. N-a mai fost reperată de altcineva. Am verificat cu atenție.
— Prea bine, zise Autarhul. Pentru moment lăsăm baltă chestiunea asta. Au oprit deci nava de poștă, ceea ce bineînțeles că reprezintă un amestec în treburile poștei și o violare a Tratatului nostru de Asociere cu Tyrann.

— Am îndoieli că erau Tyrannieni. Acțiunile lor nesigure semănau mai mult cu cele ale unor pirați sau ale unor prizonieri aflați în zbor.

— Te referi la oamenii aflați pe nava Tyranniană? S-ar putea, pe de altă parte, ca ei să vrea doar să credem noi lucrul ăsta. În orice caz, singura lor acțiune deschisă a fost să ceară să mi se transmită direct mie un mesaj.

— Adevărat: direct Autarhului.

— Altceva nimic?

— Altceva nimic.

— Și n-au intrat nicio clipă în nava-poștă?

— Toate comunicările s-au făcut prin videoplacă. Capsula pentru corespondență a fost proiectată prin spațiu cale de vreo trei kilometri și a fost prinsă de plasa navei de poștă.

— A fost o comunicare vizuală sau numai sonoră?

— Total vizuală. Tocmai asta e chestia. Mai multe persoane l-au descris pe vorbitor ca fiind un tânăr „cu ținută aristocratică” – ce-o fi însemnând și asta?

Pumnii Autarhului se strânsă involuntar:

— Serios? Și nu i s-a fixat imaginea prin fotoimpresiune? Asta a fost o mare greșeală.

— Din nefericire, căpitulul de poștă n-a avut niciun motiv să prevadă importanța unei asemenea acțiuni. Dacă o fi având vreo importanță! Excelenței Voastre i se pare chiar atât de important?

Autarhul evită să răspundă direct la întrebare, și întrebă la rândul lui:

— Și acești e mesajul?

— Exact. Un impresionant mesaj alcătuit dintr-un singur cuvânt, pe care noi trebuia să vi-l aducem direct dumneavoastră: lucru pe care, firește, nu l-am făcut. De pildă, ar fi putut să fie o capsulă fisionabilă. Au mai fost omorâți și alți oameni în felul ăsta până acum.

— Da, chiar și Autarhi, spuse Autarhul. Doar cuvântul „Gillbret”, un singur cuvânt: „Gillbret”.

Autarhul își păstră cu indiferență calmul, dar în jurul lui simțea o oarecare lipsă de certitudine, și lui nu-i plăcea să aibă de-a face cu niciun fel de incertitudine. Nu-i plăcea niciun lucru care-l făcea să fie conștient de limitele sale. Un Autarh n-ar trebui să cunoască limite și pe Lingane nu existau alte limitări decât cele impuse de legile naturii.

Autarhii nu existau dintotdeauna. La începuturile sale, Lingane fusese condus de dinastii de prinți ai comerțului. Aristocrația statului era alcătuită din familiile care întemeiaseră primele stații de service subplanetare. Nu aveau latifundii și deci nu se puteau lua la întrecere ca poziție socială cu Moșierii și Fermierii din lumile învecinate. Erau însă bogați prin valuta negociabilă pe care o dețineau și deci puteau cumpăra și vinde aceste moșii și ferme cu proprietarii lor cu tot; și, uneori, o și făceau.

Iar Lingane a împărtășit soarta obișnuită a unei planete conduse (mai mult rău decât bine) în asemenea împrejurări. Balanța puterii oscila de la o familie la alta. Diferitele grupuri se exilau pe rând. Întrigile și revoluțiile de palat erau cronice, așa că dacă Directoratul din Rhodia era primul exemplu de stabilitate și dezvoltare ordonată din întregul Sector, Lingane era exemplul de tulburare și dezordine: „Nestatornic ca Lingane”, ziceau oamenii.

La o analiză retrospectivă, rezultatul fusese inevitabil. Pe măsură ce statele-planete învecinate s-au consolidat în state-grup și au ajuns puternice, luptele civile de pe Lingane au devenit tot mai costisitoare și mai periculoase pentru planetă. În final, populația era gata să dea orice în schimbul liniștii generale. Așadar, a schimbat plutocrația pe autocrație și n-a pierdut decât foarte puțin din libertatea ei. Puterea mai multor oameni se concentra în mâinile unuia singur, dar de multe ori acela se arăta cu bună știință prietenos față de oamenii de rând, pe care încerca să-i folosească pentru a contrabalansa veșnicele nemulțumiri ale negustorilor.

Sub Autarhie, Lingane și-a sporit bogăția și puterea. Până și Tyrannienii, care au atacat planeta cu treizeci de ani în urmă, când erau în culmea puterii lor, fuseseră ținuți în șah. Nu

fuseseră înfrânți, dar fuseseră opriți. Șocul, chiar și al acestui rezultat, se resimțise; din anul când atacaseră Lingane, Tyrannienii nu mai izbutiseră să cucerească nicio planetă.

Alte planete ale Regatelor Nebulare erau pur și simplu vasele Tyrannienilor. Lingane, în schimb, era Stat Asociat, teoretic „aliatul” egal al Tyrannului, cu drepturi garantate prin Tratatul de Asociere.

Dar Autarhul nu se lăsa păcălit de aceste aparențe. Șovinii de pe planetă își puteau îngădui luxul de a se socoti liberi, dar Autarhul știa că, de o generație încoace, primejdia Tyranniană fusese ținută cu greu la distanță. Dar numai cât lungimea unui braț. Nu mai mult.

Și acum cine știe dacă nu cumva Tyrannienii se apropiau în mare grabă pentru ultima, de mult așteptată îmbrățișare – a ursului. Firește, el personal le oferise prilejul pe care-l așteptau.

Organizația pe care o făurise, deși ineficace, reprezenta totuși un motiv suficient pentru o acțiune de pedepsire de orice tip care le-ar fi convenit Tyrannienilor. Din punct de vedere legal, Lingane era în culpă.

Nu cumva această navă militară reprezenta o primă tentativă de întindere a brațelor către îmbrățișarea finală a ursului? Autarhul întreabă:

— Ați pus nava sub observație?

— Am spus că sunt supravegheați. Două dintre navele noastre *comerciale* (și un zâmbet îi înflori în colțul gurii) se mențin în raza de acțiune a massometrelor.

— Ei, și ce părere ai?

— Nu prea știu. Singurul Gillbret pe care-l cunosc și al cărui nume în sine ar însemna cât de cât ceva, este Gillbret oth Hinriad din Rhodia. Ați avut de-a face cu el?

Autarhul răspunde:

— L-am văzut cu ocazia ultimei mele vizite în Rhodia.

— Și bineînțeles că nu i-ați spus nimic.

— Bineînțeles. Rizzett își miji ochii:

— Am crezut că s-ar fi putut manifesta o oarecare imprudență din partea dumneavoastră; că Tyrannienii au profitat la rândul lor de aceeași lipsă de prudență din partea acestui Gillbret – în zilele noastre descendenții Hinriazilor sunt niște influențabili notorii – și că acum e vorba de o capcană care să vă facă să vă trădați singur.

— Am mari îndoieli. Povestea asta intervine într-un moment foarte ciudat. Am lipsit mai bine de un an din Lingane. Am sosit săptămâna trecută și peste câteva zile voi pleca din nou. Un mesaj ca ăsta îmi parvine tocmai într-un moment când pot fi contactat.

— Deci nu vi se pare că ar fi o coincidență?

— Eu nu prea cred în coincidențe. Și există un singur mod de a dovedi că toate acestea nu sunt o coincidență. Deci voi vizita nava aceea. Singur.

— Excelență, dar e imposibil!

Rizzett era extrem de surprins. Mica cicatrice de pe tâmpla dreaptă i se înroși brusc.

— Adică vrei să spui că-mi interzici? Întrebă sec Autarhul.

Dar la urma urmei, era Autarh, drept care Rizzett cedă și zise:

— Precum doriți, Excelență.

Pe bordul navei „Necruțătorul”, așteptarea se dovedea tot mai neplăcută. De două zile nu se mișcaseră de pe orbita lor.

Gillbret urmărea comenzile cu o concentrare neabătută. Glasul începuse să i se asprească:

— Nu ți se pare că se mișcă?

Biron ridică puțin capul. Tocmai se bărbieriera și mânuia cu o grijă minuțioasă spray-ul eroziv al Tyrannienilor.

— Nu, zise el, nu se mișcă nimeni. De ce s-ar mișca? Ne supraveghează și o să ne supravegheze tot timpul.

Se concentră asupra zonei mai dificile de deasupra buzei și se încruntă enervat când simți gustul acrișor al spray-ului pe limbă. Un Tyrannian știa să mânuiască spray-ul cu o grație aproape poetică. Era neîndoielnic cea mai rapidă și mai eficace metodă de ras nepermanent existentă pe lume cu condiția să fie aplicată de un expert. În esență era vorba de un abraziv extrem de fin care, suflat cu putere, rețeza firele de păr fără să dăuneze pielii. Bineînțeles că pielea nu simțea nimic altceva decât presiunea blândă a ceea ce părea să fie un șuvoi de aer.

Și totuși, lui Biron îi dădea o senzație neplăcută. Circula bine-cunoscuta legendă – sau poveste, sau poate chiar realitate cine știe – că incidența cancerului feței este mai mare în rândurile Tyrannienilor decât în alte grupuri etnice și erau oameni care atribuiau această situație tocmai sprayului Tyrannian de bărbierit. Biron își puse pentru prima dată problema

dacă n-ar fi fost mai bine să-și depileze complet fața. De fapt, procedul se practica în unele părți ale Galaxiei. Răspinse însă ideea. Depilarea era o chestiune permanentă. Cine știe dacă n-o să vină din nou moda mustăților ori a perciunilor?

Biron își cerceta fața în oglindă, întrebându-se cum i-ar sta cu favoriți până la partea de jos a maxilarului, când Artemisia îi spuse din prag:

— Credeam că dormi.

— Păi chiar am dormit. Apoi m-am trezit. O privi drept în față și-i zâmbi.

Fata îi bătu ușurel obrazul, apoi i-l mângâie gingaș cu degetele:

— Vai, dar ce neted e! Parcă ai avea optsprezece ani. El îi duse mâna la buze:

— Nu te lăsa păcălită de chestia asta.

— Tot ne mai supraveghează?

— Da. Nu-i așa că e supărător să ai răgazarile astea plicticoase care-ți dau timp să cazi pe gânduri și să te îngrijorezi?

— Nu mi se pare plicticos acest răgaz.

— Acum vorbești de alte aspecte ale lui, Arta.

— Dar de ce nu le tăiem calea ca să aterizăm pe Lingane?

— M-am gândit și eu la asta. Dar mă tem că nu suntem pregătiți pentru a ne asuma un astfel de risc. Ne mai dă mâna să așteptăm un pic, cât ne permite rezerva de apă.

Gillbret interveni cu glas tare:

— Ascultă-mă pe mine, *au început* să se miște.

Biron veni spre panoul de comandă și cercetă massometrele. Se uită la Gillbret și spuse:

— Se prea poate să ai dreptate.

Apăsă câteva taste ale calculatorului și apoi citi cifrele de pe ecran.

— Nu, cele două nave nu s-au mișcat în raport cu noi, Gillbret. Ceea ce a modificat massometrul e faptul că li s-a alăturat o a treia navă. Cu oarecare aproximație, e la vreo opt mii de kilometri depărtare, cam 46 grade Rho și 192 grade Phi de direcția navei-planetă, dacă am interpretat corect convențiile dextrogire și levogire. Dacă nu, atunci cifrele sunt 314 și respectiv 168 de grade.

Făcu o pauză ca să mai citească o dată indicațiile instrumentelor:

— Cred că se apropie. E o navă mică. Gillbret, crezi că ai putea intra în contact cu ei?

— Pot încerca, oricum.

— E-n regulă. Fără imagine vizuală. Să rămânem la nivelul sonor, până când înțelegem mai bine ce se apropie de noi.

Era de-a dreptul uluitor să-l urmărești pe Gillbret lucrând la butoanele de comandă ale radioului eteric. În mod evident, avea un talent înăscut. La urma urmei, contactarea unui punct izolat cu o rază radio limitată, rămâne o sarcină la care informațiile de pe panoul de instrumente al navei sunt de puțin folos. Avea idei despre distanța la care se afla nava – cu o aproximație de vreo sută sau două de kilometri în plus sau în minus. Avea două unghiuri, din care unul sau chiar amândouă puteau să aibă o eroare de 5 ori 6 grade în orice direcție.

Asta însemna un volum de circa 10 milioane de kilometri cubi în care s-ar fi putut afla nava. Restul rămânea pe seama operatorului uman și a unei radio, care reprezenta un mijloc de sondare cu o secțiune transversală de mai puțin de un kilometru în punctul cel mai larg al domeniului său de receptare. Se spunea că un operator priceput își poate da seama după senzația pe care i-o dau comenzile cât de departe sau de aproape de țintă a trecut fasciculul de unde. Din punct de vedere științific, firește că teoria asta era un nonsens, dar de multe ori se pare că nu există nicio altă explicație posibilă.

În mai puțin de zece minute instrumentul de măsură al activității radio începu să crească vertiginos și „Necruțătorul” emitea și recepționa deopotrivă.

Peste încă zece minute, Biron putu să se lase pe speteaza scaunului și să spună:

— Au de gând să trimită un om la bordul navei noastre.

— Dar e bine să le permitem asta? întrebă Artemisia.

— De ce nu? Un singur om? Doar suntem înarmați.

— Dar dacă le lăsăm nava să se apropie prea mult?

— Arta dragă, suntem totuși un crucișător Tyrannian. Forța noastră este de trei până la cinci ori mai mare decât a lor, chiar dacă ar fi cea mai bună navă de luptă pe care o are Lingane. Acel grozav Tratat de Asociere al lor nu le îngăduie prea mult. Și pe urmă, să nu uităm că noi avem cinci blastere de mare calibru.

Artemisia întrebă:

— Dar știi să folosești blasterele Tyrannienilor? Nu credeam că te pricepi și la asta.

Biron n-ar fi vrut să-i reviziteze acest acces de admirație, dar n-avu încotro și spuse:

— Din nefericire nu știu. Sau cel puțin deocamdată. Dar pe de altă parte o să vezi, nava linganiană n-o să dea ocazia la una ca asta.

O jumătate de oră mai târziu prin videoplacă se putea vedea cu ochiul liber o navă. Era mică și butucănoasă, prevăzută cu două seturi de câte patru stabilizatoare, de parcă ar fi fost obligată adeseori să-și dubleze viteza pentru zborul stratosferic.

La prima sa apariție pe ecranul telescopului, Gillbret strigă încântat:

— E nava Autarhului! Fața i se încreți într-un rânjel: E nava lui personală. Sunt sigur. Ți-am spus eu că cea mai bună cale de a-i atrage atenția este să-i pomenim pur și simplu numele meu.

Urmă perioada de decelerație și de adaptare a vitezei din partea navei linganiene, până când ajunse să apară nemișcată pe placa video.

În receptor se auzi un glas subțire:

— Gata pentru cuplare?

— Gata! replică scurt Biron. O singură persoană.

— O persoană, sună răspunsul.

Operația se desfășura ca descolăcirea unui șarpe. Cablul cu pânza metalică țâșni înainte din nava linganiană, de parcă s-ar fi aruncat un harpon. Grosimea lui apărură expandată pe videoplacă, iar cilindrul magnetizat de la capătul lui se apropie și se văzu tot mai mare. Pe măsură ce distanța se reducea, el se îndrepta spre marginea conului vizibil, apoi viră cu totul într-o parte.

Se auzi sunetul sec al contactului, urmat de reverberații. Greutatea magnetizată produse ancorarea, iar cablul era un fir de păianjen care nu se lăsa în jos într-o curbă normală de greutate, ci își păstra buclele pe care le avusese în momentul contactului, acestea înaintând încet ca niște unități separate sub influența inerției.

Ușor și cu multă atenție, vasul linganian se trase într-o parte și cablul se întinse. Rămase apoi atârnat astfel, întins și subțire, din ce în ce mai mic în depărtare până devenea aproape invizibil, strălucind incredibil de micuț și de fragil în lumina soarelui din Lingane.

Biron puse în funcțiune cuplajul telescopic, care umflă monstruos nava în câmpul de vizibilitate, încât se vedea originea cablului de legătură lung de aproape un kilometru și se putea desluși mica siluetă omenească ce începea să străbată lungimea lui înaintând cu ajutorul mâinilor.

Asta nu era forma obișnuită de abordare. De obicei, două nave manevrau până aproape să intre în contact în așa fel încât ecluzele extensibile să se poată întâlni și uni sub presiunea unor intense câmpuri magnetice, făcând joncțiunea. Un tunel prin spațiu lega navele și omul putea trece din una în alta fără alte precauții decât echipamentul de protecție purtat pe navă. Firește însă că pentru o asemenea formă de cuplare era nevoie de încredere reciprocă.

Pentru folosirea cablului spațial, trebuia să recurgi la costumul cosmic. Linganianul care se apropia părea umflat într-un asemenea costum, o adevărată minge alcătuită dintr-o țesătură metalică gonflată, ale cărei îmbinări solicitau mari eforturi musculare. Chiar și de la depărtarea la care se afla, Biron vedea cum linganianul îndoia cu greutate brațele pentru a înainta.

Viteza relativă a celor două nave trebuia adaptată reciproc cu multă grijă: o accelerație necorespunzătoare la una din ele ar fi rupt cablul și l-ar fi aruncat pe călător de-a berbeleacul prin spațiu, lăsându-l pradă atracției ușoare a Soarelui îndepărtat, precum și impulsului inițial al rupei cablului – fără a se mai bucura de nicio protecție împotriva fricțiunii, fără nicio obstrucție în căderea lui în eternitate.

Linganianul se apropia cu încredere și cu destulă repeziciune. Când ajunse mai aproape se putu vedea că nu era vorba de simpla punere a unei mâini înaintea celeilalte. De fiecare dată când mâna din față se îndoia, trăgându-l, el se desprindea și plutea preț de câțiva metri până când întindea înaintea cealaltă mână ca să apuce din nou cablul.

Cosmonautul arăta ca o maimuță de metal strălucitor, care înainta prin spațiu ajutându-se când cu o mână când cu cealaltă.

Artemisia întrebă:

— Și dacă-i scapă mâna?

— Pare prea priceput și antrenat ca să i se întâmple una ca asta, dar, chiar și în cel mai rău caz, Soarele l-ar face să strălucească destul de tare ca să-l putem recupera noi, îi răspunse Biron.

Acum Linganianul era la doi pași. Ieșise din câmpul vizual al videoplăcii. Peste cinci-șase secunde se auzi tropăitul lui pe carcasa navei.

Biron ridică mânerul care aprinse semnalele luminoase din jurul ecluzei de aer a navei. O clipă mai târziu, ca răspuns la câteva bătăi imperative, se deschise ușa exterioară. Se auzi o bufnitură dincolo de partea goală a peretelui sălii de pilotaj. Ușa exterioară se închise, secțiunea respectivă din perete glisă lateral și înăuntru pătrunse un bărbat.

Imediat costumul i se jivă în întregime, albindu-i sticla groasă a căștii și prefăcându-l într-un om de zăpadă. Din el radia frigul. Biron ridică nivelul încălzitoarelor și pe noul-venit îl învăluia un jet de aer cald și uscat. Jivrajul de pe costumul lui mai rezistă o vreme, apoi se subție și se prefăcu în rouă.

Degetele greoaie de metal ale linganianului se străduiau să desfacă încuietorile căștii, de parcă l-ar fi cuprins deodată nerăbdarea din pricina zăpezii care-l orbea. Casca se ridică singură și stratul izolator gros și moale îi răvăși părul.

Gillbret strigă:

— Excelența Voastră! Și adăugă bucuros și triumfător: Biron, este Autarhul în persoană!

Iar Biron, cu o voce în care se citea stupearea, nu putu să articuleze decât un singur cuvânt:

— Jonti!

13. Autarhul rămâne

Autarhul își îndepărtă ușurel costumul și puse stăpânire pe cel mai mare dintre fotoliile capitate. Spuse:

— De o vreme încoace n-am mai avut parte de asemenea eforturi sportive. Dar lumea zice că odată ce ai învățat acest sport, nu-l mai uiți. S-ar părea că așa a fost și în cazul meu. Bună, Farrill! Respectele mele, Lord Gillbret, și, dacă nu mă înșeală memoria, domnișoara aceasta trebuie să fie fiica Directorului, Lady Artemisia!

Cu multă grijă își așează o țigară lungă între buze și inspiră adânc. Tutunul parfumat umplu aerul cu mirosul lui plăcut:

— Farrill, nu mă așteptam să te revăd atât de curând.

— Sau poate credeai că n-o să mă mai vezi deloc? Întrebă acru Biron.

— Nu se știe niciodată, se învoi Autarhul. Bineînțeles, primind un mesaj care nu cuprindea decât cuvântul Gillbret și știind că Gillbret nu poate pilota o navă spațială și mai știind și că eu personal trimiseseam în Rhodia un tânăr capabil să piloteze o asemenea navă, ba chiar în stare să fure un crucișător Tyrannian într-un efort disperat de a evada; și mai căpătând și informația că una dintre persoanele de pe crucișător este, după relatările celor care l-au văzut, un tânăr cu ținută aristocratică, concluzia era evidentă. Deci, nu mă mir că te văd.

— Ba eu cred că te miri, zise Biron. Cred că ești al dracului de surprins că mă vezi. În calitate de asasin, ar trebui să fii. Adică ce-ți închipui, că mă pricep mai puțin ca tine la deducții?

— Părerea mea despre tine este foarte bună, Farrill. Autarhul era absolut netulburat, iar Biron se simți stânjenit, ridicol, în resentimentele lui. Se întoarse furios către ceilalți:

— Individul acesta este Sander Jonti – Sander Jonti de care v-am vorbit. Se prea poate să fie în plus și Autarhul din Lingane, se poate să fie și cincizeci de Autarhi luați la un loc. Pentru mine n-are nicio importanță. Pentru mine rămâne Sander Jonti.

Artemisia interveni:

— El este omul care...

Gillbret își duse la frunte mâna subțire și tremurătoare:

— Stăpânește-te, Biron. Ce, ai înnebunit?

— Acesta este omul. Nu sunt nebun! strigă Biron. Făcu un mare efort ca să se stăpânească. E-n regulă. Presupun că n-are rost să zbir. Dă-te jos de pe nava mea, Jonti! Cred că ți-am vorbit destul de calm: coboară de pe nava mea!

— Dragul meu Farrill, dar ce motiv aș avea s-o fac?

Gillbret scoase niște sunete bolborosite, dar Biron îl dădu destul de brutal la o parte și-l înfruntă pe Autarh, care stătea jos:

— Ai făcut o greșală, Jonti, una singură. N-ai prevăzut că atunci când am să plec din camera mea din căminul studențesc de pe Pământ o să-mi las ceasul în cameră. Din întâmplare, curelușa mea de la ceas are un indicator de radiații.

Autarhul scoase un rotocol de fum și zâmbi agreabil. Biron reluă:

— Și curelușa nu s-a albăstrit niciodată, Jonti. N-a fost nicio bombă în camera mea în noaptea aceea. A fost doar o bombă falsă plasată intenționat. Dacă negi asta, Jonti, sau Autarh, sau ce ești, ești un mare mincinos. Mai mult decât atât, tu ai plantat bomba falsă. Tu m-ai năucit stropindu-mă cu hypnit și ai înscenat toată comedia din noaptea aia. Să știi că lucrurile se leagă și sunt evidente. Dacă aș fi fost lăsat, aș fi dormit până dimineată și nici măcar n-aș fi știut că ceva nu e în regulă. Drept pentru care cine m-a sunat prin videofon ca să se asigure că m-a trezit, m-a trezit ca să descopăr bomba care fusese plasată intenționat în apropierea unui contor de radiații, ca nu cumva să n-o găsesc. Și cine mi-a spart ușa ca să părăsesc camera înainte de a descoperi că la urma urmei bomba era doar o jucărie? Grozav trebuie să te fi distrat în seara aia, Jonti.

Biron așteptă efectul spuselor sale, dar Autarhul nu făcu decât să încuviințeze din cap manifestând un interes politicos. Biron simți cum i se urcă sângele la cap. Parcă ar fi boxat cu niște perne, parcă ar fi biciuit apa sau ar fi dat cu piciorul în aer. Reluă cu asprime:

— Tatăl meu urma să fie executat, aș fi aflat destul de curând lucrul ăsta. M-aș fi dus la Nephelos, sau poate nu m-aș fi dus. Aș fi ascultat doar glasul propriei mele înțelepciuni în chestiunea asta. I-aș fi înfruntat deschis pe Tyrannieni, sau nu i-aș fi înfruntat, după cum

hotărăm singur. Mi-aș fi cunoscut bine șansele. Aș fi fost pregătit pentru orice eventualitate. Dar tu voiai să mă duc în Rhodia să-l văd pe Hinrik. În mod normal, nu te-ai fi putut aștepta să fac ceea ce voiai tu. Era prea puțin probabil să-ți cer tocmai ție sfatul. În afară de cazul în care înscenai o situație corespunzătoare – ceea ce ai și făcut! Am crezut că sunt victima unui atentat cu bombe și nu găseam niciun motiv pentru asta. Dar tu aveai un motiv. Aveai aerul că mi-ai salvat viața. Îmi dădeai impresia că știi totul. De pildă, știai care ar fi trebuit să fie pasul meu următor. Eu eram descumpănit, zăpăcit. Drept care ți-am ascultat sfatul.

Biron se opri să-și tragă puțin sufletul și așteptă un răspuns, dar nu primi niciunul. Începu să strige:

— Nu mi-ai explicat că nava pe care am părăsit Pământul era rhodiană și că te-ai îngrijit de căpitan să fie informat asupra adevăratei mele identități. N-ai explicat că aveai intenția să cad în mâinile Tyrannienilor din clipa în care aterizam pe Rhodia. Poți să negi asta?

Urmă o pauză lungă. Jonti își stinse țigara. Gillbret își frecă mâinile una de alta.

— Biron, ești ridicol. Autarhul nu ar...

— Ba Autarhul ar..., spuse liniștit Jonti ridicând ochii. Recunosc toate acestea. Ai perfectă dreptate, Biron, și te felicit pentru perspicacitate. Într-adevăr, bomba era falsă și eu am plasat-o și te-am trimis în Rhodia cu intenția de a te vedea arestat de către Tyrannieni.

Lui Biron i se limpeză fața. O parte din zădărnicia vieții dispărea. Zise:

— Ascultă, Jonti, într-o bună zi am să închei și socoteala asta. Dar în momentul de față s-ar părea că ești Autarhul din Lingane și că ai trei nave care te așteaptă acolo în depărtare. Asta mă încurcă ceva mai mult decât aș vrea. Și totuși, „Necruțătorul” este nava mea. Eu o pilotez. Pune-ți costumul și ieși de aici! Cablul acela spațial e încă la locul lui.

— Nu e nava ta. Ești mai degrabă pirat decât pilot.

— Pe aici legea supremă este proprietatea. Ai cinci minute ca să-ți pui costumul.

— Vai, dar te rog, hai să evităm scenele teatrale. Avem nevoie unul de altul și n-am nici cea mai mică intenție să plec.

— Eu n-am nevoie de tine. N-aș avea nevoie de tine nici dacă m-ar înghesui acum flota Tyranniană și tu ai fi singurul care m-ar putea salva aruncând-o în aer.

— Farrill, spuse Jonti, vorbești și te porți ca un adolescent. Te-am lăsat să spui ce ai avut de spus. Am voie să fac și eu la fel?

— Nu, nu văd niciun motiv ca să te ascult.

— Nici acum nu vezi?

Artemisia scoase un țipăt. Biron făcu o mișcare dar apoi se opri. Îmbujorându-se la față de dezamăgire, rămase încordat dar neajutorat. Jonti îi spuse:

— Mde, îmi iau și eu unele precauții. Îmi pare rău să manifest atâta cruzime încât să folosesc o armă drept amenințare. Dar îmi închipui că asta te va sili să mă ascuți.

Arma pe care o avea în mână era un blaster de buzunar. Nu era menit să producă durere ori să năucească. Pur și simplu ucidă!

Apoi reluă:

— De ani de zile îi tot organizez pe cei din Lingane împotriva Tyrannienilor. Știi ce înseamnă asta? N-a fost deloc ușor. A fost aproape imposibil. Regatele Înteroare nu vor să ofere niciun fel de ajutor. Asta o știm noi dintr-o experiență îndelungată. Nu există nicio salvare pentru Regatele Nebulare decât ceea ce realizează singure. Dar a-i convinge de acest lucru pe conducătorii noștri băștinași nu e deloc o joacă între prieteni. Tatăl tău s-a străduit mult în această privință și a fost ucis. Nu e deloc o partidă amicală. Să nu uiți acest lucru! Iar capturarea tatălui tău a fost o adevărată criză pentru noi! Însemna viața dar și moartea oribilă. El se afla în cerul nostru interior, iar Tyrannienii, fără doar și poate, nu se aflau prea departe. Trebuia să-i derutăm. Pentru a o face nu mai puteam să acționăm onorabil și integru. Nici ei nu se jucau. Era imposibil să vin la tine și să-ți spun „Farrill, trebuie să-i punem pe Tyrannieni pe o pistă falsă. Tu ești fiul Marelui Fermier și deci prezinți oarecare suspiciune. Du-te acolo și împrietenește-te cu Hinrik din Rhodia ca să abatem atenția Tyrannienilor într-o direcție greșită. Să-i ducem cât mai departe de Lingane. S-ar putea ca acest joc să fie primejdios. Ți-ai putea pierde viața, dar idealurile pentru care a luptat tatăl tău se situează pe primul plan.” Poate că ai fi făcut-o, dar nu-mi puteam îngădui riscul de a face experiențe. Te-am manevrat în așa fel încât s-o faci fără să știi. N-a fost deloc ușor, recunosc. Și totuși, n-am avut încotro. M-am temut că poate n-ai să supraviețuiești. Ți-o spun asta sincer. Dar mă puteam dispensa de tine și asta iarăși ți-o spun sincer. Dar așa cum s-au desfășurat lucrurile, până la urmă ai supraviețuit și îmi pare bine. Și mai era un lucru, o chestiune cu un

document...

— Ce document? sări Biron.

— Te aprinzi prea repede. Ți-am spus că tatăl tău lucra pentru mine, deci știu ce știa el. Tu urma să obții documentul acela și la început ai fost bine ales pentru misiunea asta. Te aflai în mod justificat pe Pământ. Erai tânăr și era puțin probabil să fii suspectat. Dar, repet, *la început!* Apoi însă, când a fost arestat tatăl tău, ai devenit primejdios. Urma să forzezi obiectul principalelor suspiciuni ale Tyrannienilor. Și noi nu ne puteam îngădui ca documentul să intre în posesia ta. Întrucât în mod aproape inevitabil aveai să cazi apoi în mâinile lor. Trebuia să te scoatem de pe Pământ înainte de a-ți putea îndeplini misiunea.

— Așa că vezi, lucrurile se leagă foarte strâns.

— Și înseamnă că tu ai documentul acum? întrebă Biron.

— Nu, nu-l am, răspunse Autarhul. Un document care se prea poate să fie cel căutat lipsește de ani de zile de pe Pământ. Dacă *este* cel adevărat, nu știu cine îl are. Pot să pun în buzunar blasterul? E destul de greu.

— Da, pune-l de-o parte, spuse Biron. Autarhul se conformă și apoi întrebă:

— Ce ți-a spus tatăl tău despre document?

— Niciun lucru pe care să nu-l știi și tu de vreme ce lucra pentru tine.

Autarhul zâmbi:

— Așa este! Dar zâmbetul lui nu era deloc amuzat.

— Ei, acum ai terminat cu explicația?

— Da.

— Bine, atunci cară-te de pe nava mea, zise Biron.

Gillbret interveni:

— Stai puțin, Biron. Aici trebuie să ținem seama și de alte lucruri, nu numai de răca personală. Mai e vorba și de Artemisia și de mine, îți dai seama. Avem și noi *un cuvânt* de spus. În ce mă privește, ceea ce spune Autarhul are sens. Țin să-ți amintesc că pe Rhodia ți-am salvat viața, așa că ar trebui să ții seama și de părerea mea.

— E-n regulă, mi-ai salvat viața, strigă Biron. Arată cu degetul spre ecluza de aer: Atunci du-te cu el. Ai vrut să-l găsești pe Autarh. Poftim, l-ai găsit. Am fost de acord să te pilotez până la el, așa că misiunea mea s-a încheiat. Nu încerca să-mi spui mie ce trebuie să fac.

Clocotind încă de furie se întoarse către Artemisia:

— Și cu tine cum rămâne? Și tu mi-ai salvat viața. Toată lumea aici mi-a salvat viața. Vrei să pleci și tu cu el?

Artemisia răspunse calm:

— Biron, nu încerca să-mi pui în gură vorbele gândite de tine. Dacă aș vrea să plec cu el, aș spune-o.

— Nu trebuie să te simți obligată în niciun fel. Poți să pleci oricând.

Fata păru jignită și el bătu în retragere. Ca de obicei, o latură mai calmă a firii lui Biron îi șopti că se comportă copilărește. Jonti îl făcuse să fie ridicol și acum era neputincios în fața resentimentelor care-l copleșeau. Pe urmă, de ce ar fi trebuit să primească ei toți atât de calmi teza că e absolut corect să-l arunce pe Biron Farrill pe mâna Tyrannienilor, cum ai arunca un os la câini, doar pentru a-i salva capul lui Jonti? Naiba să-i ia. Ce părere aveau ei despre el?

Gândul la bomba aceea falsă, la nava rhodiană, la Tyrannieni în noaptea aceea de spaimă de pe Rhodia, toate acestea îl făceau să cadă pradă autocompătimirii.

— Ei Farrill? îl întrebă Autarhul.

— Ei, Biron? îl întrebă Gillbret, la rândul lui. Biron se întoarse către Artemisia:

— Tu ce părere ai?

Artemisia răspunse calm:

— Cred că el mai are încă trei nave și în plus e și Autarh de Lingane. Am impresia că nu prea ai de ales.

Autarhul se uită la ea și dădu din cap admirativ:

— Sunteți o fată inteligentă, milady. E minunat când la o înfățișare atât de plăcută se adaugă și o asemenea minte.

Ochii lui stăruiră destul de lung asupra ei:

— Care-i târgul? întrebă Biron.

— Dă-mi voie să mă slujesc de numele și de capacitatea voastră și să vă duc, deci, în ceea ce Lord Gillbret numește lumea revoltată.

Biron spuse cu acreală:

— Chiar crezi că *există* așa ceva? Iar Gillbret vorbi în același timp:

— Atunci înseamnă că e a ta. Autarhul zâmbi:

— Cred că există o lume așa cum a descris-o Lordul Gillbret, dar nu este a mea.

— Nu e a ta? Întrebă disperat Gillbret.

— Mai contează din moment ce o pot găsi?

— Dar cum? Întrebă Biron.

— Nu e chiar așa de greu cum îți închipui, începu Autarhul. Dacă acceptăm povestea așa cum ni s-a spus, trebuie să credem că există o lume în revoltă împotriva Tyrannienilor. Trebuie să credem că ea se află undeva în Sectorul Nebular și că vreme de douăzeci de ani a rămas nedescoperită de către Tyrannieni. O asemenea planetă nu poate exista decât într-un singur loc din Sector.

— Și unde anume?

— Nu ți se pare inevitabil ca această lume să poată exista doar în Nebuloasă?

— În interiorul Nebuloasei! Gillbret spuse:

— Bineînțeles! În marea Galaxie.

Și într-adevăr, în momentul acela soluția părea evidentă și inevitabilă.

Artemisia spuse sfioasă:

— Dar oamenii pot locui pe niște lumi din interiorul Nebuloasei?

— De ce nu? Întrebă Autarhul. Să nu faceți o confuzie în legătură cu Nebuloasa. Este într-adevăr o ceață întunecată în spațiu, dar nu este un gaz otrăvitor. Este o masă de praf incredibil de atenuat care absoarbe și întunecă lumina stelelor dinăuntru ei și bineînțeles și pe aceea a stelelor de pe partea direct opusă observatorilor. Altfel, însă, este inofensivă, și în vecinătatea directă a unei stele este virtualmente imposibil de detectat. Vă rog să mă iertați dacă par pedant, dar mi-am petrecut ultimele luni la universitatea pământeană strângând date astronomice asupra Nebuloasei.

— Și de ce acolo? Întrebă Biron. Nu contează prea mult, dar acolo te-am întâlnit și sunt foarte curios.

— Nu e niciun mister în legătură cu asta. Inițial am plecat de la Lingane pentru propriile mele treburi. Natura lor exactă n-are prea mare importanță. Acum vreo șase luni am vizitat Rhodia. Agentul meu, Widedos – tatăl tău, Biron – n-avusese succes în negocierile sale cu Directorul, pe care sperasem să-l atragem de partea noastră. Am încercat să îmbunătățesc lucrurile, dar am dat greș, întrucât Hinrik – și o rog pe doamna să mă scuze – nu are stofă pentru genul nostru de muncă.

— Da, asta cam așa e! mormăi Biron. Autarhul continuă:

— Dar l-am întâlnit pe Lord Gillbret, după cum poate ți-a spus. Așadar, m-am dus pe Pământ pentru că Pământul este totuși leagănul umanității. De pe Pământ au pornit cele mai multe dintre misiunile originale de explorare a Galaxiei. Pe Pământ există majoritatea cronicilor și înregistrările respective. Nebuloasa Cap de Cal a fost explorată de câteva ori destul de amănunțit. N-a fost colonizată întrucât dificultățile călătoriei printr-un volum de spațiu unde nu se puteau face observații stelare erau prea mari. Explorările în sine erau însă lucrul care îmi trebuia mie. Acum ascultați cu atenție. Nava Tyranniană pe care rămăsese părăsit Lordul Gillbret a fost lovită de un meteorit după primul său Salt. Să considerăm că acea călătorie din Tyrann până la Rhodia s-a desfășurat pe ruta comercială obișnuită – și nu aveam niciun motiv să presupunem că lucrurile au stat altfel. Punctul din spațiu la care nava s-a abătut de la ruta ei este ușor de stabilit. Nu putea să fi călătorit mai mult de jumătate de milion de kilometri prin spațiul obișnuit între primele două Salturi. Putem deci considera o asemenea distanță ca un punct de reper. Dar se mai pot face și alte presupuneri. Stricând panourile de bord e foarte posibil ca meteoritul să fi modificat direcția Salturilor, întrucât aceasta nu necesita decât o mică modificare a mișcării giroscopului navei. Lucrul era dificil, dar nu imposibil. În schimb, pentru a schimba *energia* impulsurilor hiperatomice ar fi fost nevoie de o zdrobire totală a motoarelor, ceea ce bineînțeles nu s-a întâmplat pentru că ele nu au fost atinse de meteorit. După o pauză Jonti continuă:

— Rămânând neschimbată această forță de împingere, lungimile celor patru Salturi care mai erau de făcut n-aveau nici ele să se schimbe și, pe de altă parte, nici direcția lor relativă. Era un lucru asemănător cu o sârmă lungă și strâmbă, curbată într-un singur punct, într-o direcție și un unghi necunoscute. Poziția finală a navei ar fi undeva pe suprafața unei sfere imaginare al cărei centru avea să fie acel punct în spațiu unde a izbit-o meteoritul, iar raza ei ar fi să fie suma vectorilor Salturilor rămase. Ei bine, am reprodus grafic o asemenea sferă și acea suprafață intersectează o mare parte din Nebuloasa Cap de Cal. Cam șase mii de grade pătrate din suprafața sferei, un sfert din suprafața totală, se află în Nebuloasă. Rămâne,

așadar, doar să descoperim o stea care se află în interiorul Nebulei, așa, la mai puțin de un milion de kilometri de suprafața imaginară de care discutăm. Vă rog să nu uitați că atunci când nava lui Gillbret s-a oprit, era în apropierea imediată a unei stele, și câte stele din Nebula credeți că am putea găsi atât de aproape de suprafața sferei? Nu uitați că sunt o sută de miliarde de asemenea stele care emit radiații în Galaxie.

Biron se trezi absorbit aproape contra voinței lui în această chestiune.

— Câteva sute, presupun.

— Cinci! replică Autarhul. Doar cinci. Nu te lăsa înșelat de cifra aceea de o sută de miliarde. Galaxia are un volum de circa șapte trilioane de ani-lumină cubici, așa că în medie există șaptezeci de ani-lumină cubici pentru fiecare stea. E păcat că nu știu care dintre acestea cinci are planete locuibile. Am putea reduce numărul posibilităților la una. Din nefericire, primii exploratori n-au avut timp să facă observații amănunțite. Ei au reprezentat doar grafic pozițiile stelelor, mișcările corespunzătoare și tipurile de spectru.

— Așadar în unul din aceste cinci sisteme stelare se află lumea revoltată? Întrebă Biron.

— Doar o asemenea concluzie s-ar putea potrivi cu faptele pe care le știm.

— Asta în cazul când se poate accepta povestea lui Gillbret.

— Ei bine, eu pornesc de la această prezumție.

— Povestea mea e adevărată, întrerupse Gillbret cu multă pasiune. Jur!

— Sunt pe punctul de a porni să cercetez fiecare din aceste lumi, spuse Autarhul. Motivele care mă îndeamnă sunt evidente. În calitate de Autarh la Lingane nu pot decât să particip în mod egal la eforturile lor.

— Iar cu doi Hinriazi și un Widemos de partea voastră, pretenția ta la o parte egală și probabil la o poziție puternică și sigură în lumile noi și libere ale viitorului ar fi cu atât mai justificată, îi spuse Biron.

— Cinismul tău nu mă sperie, Farrill. Răspunsul este în mod evident afirmativ. Dacă urmează să se producă o revoltă care să izbândească, este evident că ar fi de dorit să te afli de partea câștigătorului.

— Altfel cine știe ce pirat sau căpitan rebel ar putea fi răsplătit cu postul de Autarh la Lingane.

— Sau cu cel de Fermier la Widemos. Exact.

— Și dacă revolta dă greș?

— O să avem timp berechet să cântărim această situație când găsim ceea ce căutăm.

Biron spuse încet:

— Merg cu tine.

— Bine! Atunci să presupunem că facem aranjamentele pentru transferarea voastră de pe nava aceasta.

— De ce?

— Ar fi mai bine pentru voi. Nava asta e o jucărie.

— E o navă militară, tyranniană. Ar fi o greșeală s-o abandonăm.

— În calitate de navă tyranniană ar fi prea ușor de distins, lucru primejdios.

— Nu în Nebuloasă. Îmi pare rău, Jonti. Mă alătur ție în această încercare. Dar asta nu înseamnă că nu trebuie să fii sincer. Vreau să descopăr lumea revoltată. Dar între noi nu e vorba de niciun fel de prietenie. Rămân la conducerea navei mele.

— Biron, interveni cu blândețe Artemisia, nava e prea mică pentru noi trei.

— Da, ai dreptate în momentul de față. Dar îi putem atașa o remorcă. Jonti știe la fel de bine ca și mine lucrul ăsta. Atunci am dispune de tot spațiul de care avem nevoie și am rămâne stăpâni la manșele noastre de comandă. Și, pe de altă parte, asta ar și masca în mod foarte eficace proveniența navei.

Autarhul stătu pe gânduri:

— Dacă n-o să fie între noi nici prietenie, nici încredere, Farrill, trebuie să mă apăr. N-ai decât să-ți comanzi propria ta navă, și încă și o remorcă pe deasupra, echipată întocmai cum dorești. Dar eu trebuie să am o garanție pentru comportarea ta corespunzătoare. Cel puțin Lady Artemisia trebuie să vină cu mine.

— Nu! spuse Biron. Autarhul ridică din sprâncene:

— Nu? Să vorbească doamna. Se întoarse către Artemisia și narile îi fremătară puțin. Doamnă, presupun că situația o să ți se pară destul de confortabilă.

— Dumneata, în schimb, n-o s-o găsești *deloc* confortabilă, domnule, de asta poți să fii sigur, îi replică ea. Aș prefera să te scutec de neplăceri și așa rămâne aici.

— Cred că ți-ai putea reconsidera atitudinea dacă... Începu Autarhul, și două crețuri de pe

nasul lui îi tulburară expresia senină.

— Eu cred că nu, întrerupse Biron. Lady Artemisia a ales deja.

— Deci tu, Farrill, îi susții alegerea? Autarhul zâmbea din nou.

— Pe deplin! Vom rămâne tustrei pe „Necruțătorul”. În privința asta nu poate să existe niciun compromis.

— Îți alegi destul de ciudat tovărășia.

— Serios?

— Cred că da. Autarhul părea să-și privească foarte atent la unghiile de la degete. Ai aerul că te superi pe mine pentru că te-am păcălit și ți-am expus viața la primejdii. Păi, ești destul de ciudat, nu? Să fii în termeni atât de prietenoși cu fiica unui om ca Hinrik, care este cu siguranță un maestru mult mai mare ca mine în păcăleli.

— Îl cunosc pe Hinrik. Părerile tale despre el nu schimbă cu nimic situația.

— Știi totul despre Hinrik?

— Știu destule.

— Știi că ți-a ucis tatăl? Și Autarhul îndreptă un deget acuzator către Artemisia. Știi că fata de care ești atât de profund preocupat s-o păstrezi sub ocrotirea ta este fiica ucigașului tatălui tău?

14. Autarhul pleacă

Scena aceasta dramatică rămase o clipă în nemișcare. Autarhul își aprinse o nouă țigară. Se simțea pe deplin destins și fața lui nu manifesta niciun semn de tulburare. Gillbret se ghemuise pe scaunul pilotului, cu fața atât de încordată de parcă ar fi fost gata să izbucnească în lacrimi. Curelele de siguranță ale scaunului de pilotaj, menite să absoarbă șocurile, atârnavu de jur împrejurul lui și sporeau efectul lugubru.

Biron, alb ca hârtia la față, cu pumnii strânși, îl înfrunta pe Autarh. Artemisia, cu nările palpitânde, stătea cu ochii ațintiți nu asupra Autarhului, ci numai și numai asupra lui Biron.

Se auzi un semnal radio, apoi niște clinchete care produsese răsunetul unor mici talgere în strâmta cabină de pilotaj.

Cu o mișcare bruscă Gillbret își îndreptă spinarea și apoi se răsuci pe scaun.

Autarhul spuse alene:

— Mă tem că am fost mai vorbăreț decât am anticipat. I-am spus lui Rizzett să vină să mă ia dacă nu mă întorc până într-un ceas.

Acum ecranul video arăta capul cărunt al lui Rizzett. Apoi Gillbret îi spuse Autarhului:

— Ar vrea să-ți vorbească.

Și-i făcu loc lângă el. Autarhul se ridică de pe scaun și înaintă până când capul lui se află în zona transmisiei vizuale. Spuse:

— Sunt în perfectă siguranță, Rizzett. Se auzi clar întrebarea acestuia:

— Stăpâne, cine sunt membrii echipajului de pe cruciător? Și deodată Biron se arătă în picioare stând lângă Autarh:

— Sunt Fermierul de Widemos, spuse el trufaș.

Rizzett zâmbi fericit, cu gura până la urechi. Pe ecran se văzu o mână ridicată în chip de salut:

— Primiți salutul meu, domnule. Autarhul îl întrerupse:

— Mă voi întoarce curând cu o domnișoară. Pregătește manevrele pentru contactul cu ecluzele de aer.

Apoi întrerupse legătura video între cele două nave și se întoarse către Biron:

— Îi asigurasesc că tu te afli la bordul navei. Altfel aveau obiecții împotriva ideii de a veni aici singur. Tatăl tău se bucura de multă simpatie în rândul oamenilor mei.

— Tocmai de aceea te poți sluji de numele meu. Autarhul dădu din umeri.

— De altceva nu te poți sluji, spuse Biron. Ultima declarație pe care ai făcut-o ofițerului tău nu a fost exactă.

— În ce privință?

— Artemisia oth Hinriad rămâne cu mine.

— Totuși? După tot ce ți-am spus?

Biron replică aspru:

— Nu mi-ai spus nimic. Ai făcut o simplă declarație, dar nu sunt eu acela care să-ți accept cuvântul dacă nu e susținut de dovezi. Îți spun aceste lucruri fără să încerc să dovedesc mai mult tact.

— Presupun că înțelegi destul de bine.

— Îl cunoști pe Hinrik atât de bine încât afirmația mea să nu ți pară plauzibilă?

Biron fu zdruncinat vizibil și aparent remarca lovise în plin. Nu dădu niciun răspuns. Într-o clipă Artemisia:

— Eu îți spun că nu e așa. Tu ai vreo dovadă?

— Bineînțeles că nu am nicio dovadă directă. Doar nu am fost de față la nicio discuție dintre tatăl dumitale și Tyrannieni. Dar pot prezenta anumite fapte cunoscute și vă pot oferi posibilitatea să trageți propriile voastre concluzii. În primul rând, bătrânul Fermier de Widemos l-a vizitat pe Hinrik acum șase luni. Asta v-am mai spus-o. Aș putea adăuga aici că a fost prea entuziasat în eforturile lui sau poate că s-a bazat prea mult pe discreția și înțelepciunea lui Hinrik. În orice caz, a vorbit mai mult decât trebuia. Lordul Gillbret poate întări toate acestea.

Gillbret încuviință, strivit de tristețe. Se întoarse către Artemisia, care îl fulgera acum cu ochi furioși și umezi.

— Îmi pare rău, Artemisia, dar e adevărat. Ți-am mai spus. De la Widemos am aflat despre

Autarh.

Aceasta spuse:

— A fost un adevărat noroc pentru mine că Lordul Gillbret își făurise urechi mecanice atât de lungi, cu care să-și satisfacă acea curiozitate puternică în privința întâlnirilor oficiale ale Directorului. Cu totul întâmplător, am fost avertizat de această primejdie, chiar de Gillbret, când m-a abordat prima dată. Am plecat cât am putut de repede, dar bineînțeles că răul se făcuse deja. Acum, după câte știm, aceasta era singura indiscreție a lui Widemos și, fără doar și poate, Hinrik n-avea o reputație de om curajos și independent. Tatăl tău, Farrill, a fost arestat la mai puțin de jumătate de an după aceea. Dacă nu prin intermediul lui Hinrik, deci al tatălui acestei fete, atunci cum?

— Și tu nu l-ai avertizat? Întrebă Biron.

— În afacerile astea ale noastre trebuie să mai și riscăm uneori, Farrill. Dar el a fost avertizat. După aceea n-a mai stabilit niciun contact, nici măcar indirect, cu vreunul dintre noi și a distrus toate dovezile pe care le avea asupra legăturilor cu noi. Mulți dintre noi au crezut că Widemos ar trebui să părăsească Sectorul sau cel puțin să se ascundă. Dar el a refuzat s-o facă și cred că știu și de ce. Dacă-și schimba modul de viață, asta ar fi dovedit adevărul lucrurilor pe care Tyrannienii trebuie să le fi aflat, și deci ar fi primejduit întreaga mișcare. Ca atare, el s-a hotărât să riște doar viața lui și a rămas la lumină fără să se ascundă. Aproape jumătate de an Tyrannienii au așteptat un gest care să-l trădeze. Sunt răbdători Tyrannienii ăștia. Dar nu s-a produs nimic, așa că atunci când n-au mai putut să aștepte, nu l-au mai găsit în plasa lor decât pe el.

— Asta e o minciună, strigă Artemisia. Toate sunt minciuni. E o poveste ipocrită și mincinoasă, care nu conține niciun grăunte de adevăr. Dacă tot ce-ai spus ar fi adevărat, atunci ei te-ar supraveghea și pe dumneata. Ai fi și dumneata în primejdie. N-ai mai sta aici zâmbitor și irosindu-ți timpul.

— Doamnă, eu nu-mi irotesc timpul. Am încercat deja să fac tot ce am putut pentru a-l discreditat pe tatăl dumitale ca sursă de informații. Cred că am și izbutit, într-o oarecare măsură. Tyrannienii se vor întreba dacă ar trebui să-l mai asculte pe un om a cărui fată și al cărui văr sunt niște trădători dovediți. Și pe urmă, dacă mai sunt dispuși să-l creadă, mă rog, eu sunt pe punctul de a dispărea în Nebuloasă, unde ei n-o să mă găsească. Cred că acțiunile mele pot mai degrabă să dovedească adevărul poveștii mele decât s-o infirme.

Biron trase adânc aer în piept și spuse:

— Ei, Jonti, să considerăm întrevederea încheiată. Am căzut de acord în măsura în care am stabilit că te vom însoți și că tu ne vei da proviziile de care avem nevoie. Asta e de ajuns. Acceptând că tot ce-ai spus adineaură este adevărat, asta n-are nicio importanță. Crimele Directorului din Rhodia nu sunt moștenite de fiica lui. Artemisia oth Hinriad rămâne aici cu mine, dacă vrea și ea.

— Vreau, spuse Artemisia.

— Bine. Cred că așa am acoperit tot evantaiul de probleme. Dar apropo, Jonti, vreau să te avertizez. Ești înarmat, și eu la fel. Navele tale sunt toate de luptă; a mea este un crucișător tyrannian.

— Nu te prosti, Farrill. Întențiile mele sunt absolut prietenoase. Vrei s-o păstrezi aici pe fată? N-ai decât. Pot să plec prin ecluza de contact?

Biron încuviință.

— Îți vom acorda încredere în această privință.

Cele două nave făcuseră manevra de apropiere până când extensiile flexibile ale ecluzelor de aer se apropiară. Încet și cu grijă ele tatonau terenul încercând să obțină o unire perfectă. Gillbret era mereu la postul de radio.

— Vor încerca să obțină din nou contactul peste două minute, spuse el.

Câmpul magnetic fusese declanșat de trei ori și de fiecare dată tuburile se întinseseră unul către celălalt și se întâlniseră descentrat, lăsând un fel de semiluni de spațiu între ele.

— Două minute, repetă Biron, și așteptă cu încordare. Secundarul ceasului se mișcă și câmpul magnetic își manifesta a patra oară existența, luminile scăzând pe măsură ce motoarele se ajustau la scurgerea bruscă a energiei. Din nou extensiile ecluzelor se întinseseră una către alta, ezitară puțin în pragul instabilității, iar apoi – aproape fără zgomot, dar producând o vibrație care se transmisese până în cabina de pilotaj – se instalară cum trebuie la locul lor și niște cârlige fixară automat poziția. Se formase în felul acesta o joncțiune etanșă. Biron își șterse încet fruntea cu dosul mâinii și scăpă de o parte din încordarea trupului.

— Ei, asta e, spuse el.

Autarhul își ridică de jos costumul de cosmonaut. Sub el se mai afla încă un strat de umezeală.

— Mulțumesc, spuse el agreabil. Curând va veni la voi un ofițer de-al meu. Veți aranja cu el amănuntele referitoare la aprovizionare.

Autarhul plecă. Biron spuse:

— Gil, dacă nu te superi, ai grijă o vreme de ofițerul lui Jonti. Când vine aici, întrerupe contactul ecluzei de aer. Pentru asta nu e nevoie decât să înlături câmpul magnetic. Țasta e butonul fonic pe care trebuie să-l apeși.

Se întoarse și părăsi cabina de pilotaj. Pentru moment avea nevoie de puțin răgaz ca să chibzuiască și trebuia să rămână singur.

Dar îndărătul lui se auziră pași grăbiți și un glas dulce. Se opri.

— Biron, spuse Artemisia, vreau să-ți vorbesc. Se întoarse cu fața către ea.

— Dacă nu te superi, Arta, puțin mai târziu. Artemisia îl privea însă cu ardoare și spuse:

— Nu, acum!

Brațele ei se întinseră în aer de parcă ar fi vrut să-l îmbrățișeze, dar nu era sigură cum o să primească el gestul acesta. Îi spuse:

— Nu cumva ai crezut ce-a spus Jonti despre tatăl meu?

— Sunt simple afirmații nesustținute de fapte, spuse Biron.

— Biron, începu ea, și apoi se opri, fiindcă nu-i venea ușor să vorbească. Mai făcu o încercare: Biron, știu că o parte din ceea ce s-a întâmplat între noi se datorează faptului că am fost singuri și împreună și în aceeași primejdie dar...

Iarăși se opri, iar Biron spuse:

— Dacă vrei să spui că ești o hinriadă, Arta, e inutil, o știu. Nu ești obligată să-ți ții promisiunea.

— Nu! A, nu! Îl apucă de braț și-și lipi obrazul de umărul lui puternic. N-are importanță ce e Hinriad și ce e Widemos. Te... te iubesc, Biron. Și ochii i se înălțară întâlnindu-i pe-ai lui: Cred că și tu mă iubești. Și sunt convinsă că ai recunoaște-o dacă ai putea să uiți o clipă că sunt din neamul Hinriad. Poate o vei face acum, dacă am spus-o eu mai întâi. I-ai spus Autarhului că n-o să-mi arunci mie în față faptele tale. Te rog, nu-mi arunca în față nici rangul lui.

Acum îl cuprinse de-a binelea cu brațele pe după gât. Biron îi simțea sânii moi lipiți de pieptul lui și căldura respirației pe buze. Încet mâinile i se ridicară și-i apucară cu blândețe antebrațele. La fel de blând îi dădu mâinile la o parte și tot cu blândețe făcu un pas înapoi. Spuse:

— Milady, încă nu mi-am încheiat socotelile cu hinriazii. Ea tresări:

— Bine, dar i-ai spus Auta... El întoarse capul într-o parte:

— Îmi pare rău, Arta, nu te lua după ceea ce i-am spus Autarhului.

Fetei îi veni să strige că nu e adevărat, că tatăl ei n-a făcut acest lucru, că în orice caz...

Dar el intră în cabina pasagerilor și o lăsă pe coridor cu ochii înecați de rușine și jignire.

Teodor Rizzett se întoarce când Biron reveni în sala de pilotaj. Avea părul cărunt, dar trupul era încă viguros și fața lată, roșie și zămbitoare.

Acoperi dintr-un singur pas distanța dintre el și Biron și strânse cu căldură mâna tânărului.
— Jur pe toate stelele, spuse el, că n-aș avea nevoie de niciun cuvânt din partea dumitale ca să-mi spună că ești fiul tatălui dumitale. Parcă-l văd din nou viu pe bătrânul Fermier.

— Ce n-aș da să fie adevărat, spuse sumbru Biron. Lui Rizzett îi pieri surâsul:

— Și noi toți spunem la fel. Apropo, eu sunt Ted Rizzett, colonel în armata regulată linganiană, dar în micul nostru joc nu ne folosim de titlurile pe care le avem. Noi îi spunem „domnule” până și Autarhului. Să nu uit! Înfrățirea lui deveni gravă: Pe Lingane n-avem Lorzi, Lady și nici măcar Mari Fermieri. Sper că nu vă voi ofensa dacă uneori am să mai uit să folosesc titlurile corespunzătoare.

Biron dădu din umeri:

— După cum spunei, nu e nevoie de titluri în micul nostru joc. Dar cum rămâne cu remorca? Presupun că trebuie să facem anumite aranjamente cu dumneata.

O clipă își aruncă privirea de-a curmezișul încăperii. Gillbret stătea pe scaun și asculta liniștit. Artemisia stătea cu spatele la el. Degetele ei subțiri și palide alcătuiau un tipar abstract pe fotocontactele computerului. Glasul lui Rizzett îl trezi din nou.

Linganianul aruncase și el o privire cuprinzând întreaga încăpere:

— E prima dată când văd pe dinăuntru un vas Tyrannian. Nu-mi place cine știe ce. Sper că acolo la pupa aveți ecluză de urgență pentru cazuri neprevăzute, nu? Mi s-a părut că rachetele propulsoare înconjoară ca o centură secțiunea mediană.

— Așa este.

— Bine, atunci n-o să avem niciun fel de necazuri. Unele dintre navele de model vechi aveau rachetele de propulsie chiar la pupa și de aceea remorcile trebuiau fixate lateral. Asta îngreunează adaptarea la gravitație și reduce la zero capacitatea de manevrabilitate în atmosferă.

— De cât timp e nevoie pentru asta, Rizzett?

— Nu cine știe ce. Cât de mare vreți să fie remorca?

— Cam cât de mare ar putea fi?

— Să fie de mare capacitate? Sigur, dacă Autarhul e de acord, n-o să existe o prioritate superioară acesteia. Putem găsi una care este practic o navă spațială în sine. Ba chiar ar putea să aibă și motoare auxiliare.

— Presupun oricum că ar avea cabine de locuit.

— Pentru domnișoara Hinriad? Cred că o să fie mult mai bine decât ceea ce aveți aici... Dar se opri brusc.

În momentul în care i se pomenise numele, Artemisia se ridicase și părăsise cabina de pilotaj. Biron o urmări din ochi. Rizzett spuse:

— Presupun că n-ar fi trebuit să zic domnișoara Hinriad.

— Nu, nu, n-are importanță. Nu-i da atenție. Ce spunei?

— A, da, în legătură cu camerele. Cel puțin două camere de dimensiuni destul de mari și cu un duș între ele. Are și cămaruța obișnuită și instalațiile sanitare de pe vasele mari de pasageri. O să fie foarte comod pentru domnișoara.

— Bun. O să avem nevoie de mâncare și de apă.

— Sigur. Rezervorul de apă cuprinde o provizie suficientă pentru două luni. Ceva mai puțin dacă vreți să aranjați pe navă și o piscină. Și o să aveți mâncare complet înghețată. Deocamdată mâncați numai concentrate Tyranniene, nu?

Biron încuviință din cap și Rizzett se strâmbă: Cred că au gust de rumeguș, nu? Și altceva?

— Niște haine pentru doamna, spuse Biron. Rizzett își încreți fruntea:

— Da, bineînțeles, mă rog. Asta o să fie treaba ei.

— Nu, domnule, nu așa stau lucrurile. O să-ți dăm toate măsurile necesare și dumneata ne aduci ceea ce-ți cerem, indiferent de stilurile sau modelele curente.

Rizzett răsă scurt și clătină din cap:

— Domnule Fermier, asta n-o să-i placă. N-o să fie mulțumită de nicio haină pe care nu și-o alege ea singură. Chiar dacă ar fi obiecte identice, tot ar vrea să i se ofere șansa de a face

singură alegerea. Nu e vorba de a merge pe ghicite. Am experiență cu ființele astea.

Biron spuse:

— Bine, Rizzett, cred că ai perfectă dreptate. Dar aici vreau să meargă lucrurile așa cum am spus eu.

— Mă rog, dar v-am avertizat. O să ți se facă voia. Altceva?

— Câteva mărunțișuri. De pildă, niște detergenți. A, da, și cosmetice, parfumuri... Lucruri de care au nevoie femeile. O să facem la timp toate aranjamentele. Hai să pornim treaba cu remorca.

Acum Gillbret ieșea fără să scoată un cuvânt. Biron îl urmări și pe el cu privirea și simți cum i se încleștează fălcile. Hinriazi, ăștia erau Hinriazii! N-avea ce să le facă. Erau Hinriazi și rămăneau ceea ce erau! Gillbret făcea parte din această familie. Și ea la fel.

— Și bineînțeles, adăugă Biron, trebuie haine pentru domnul Gillbret și pentru mine. Dar asta n-o să aibă prea mare importanță.

— E-n regulă. Pot să folosesc radioul dumitale? Cred că ar fi mai bine să rămân pe nava asta până se fac toate aranjamentele.

Biron așteptă până când se emisera ordinele inițiale. Apoi Rizzett se răsuci pe scaun și spuse:

— Pur și simplu nu mă pot deprinde să te văd aici, mișcându-te, vorbind, mă rog, viu. Semeni atât de tare cu el. Fermierul vorbea uneori despre dumneata. Ai făcut școala pe Pământ, nu?

— Da. Ar fi trebuit să-mi iau diploma acum vreo săptămână și ceva dacă n-aș fi fost întrerupt.

Rizzett îl privi stânjenit:

— Uite ce vreau să-ți spun în legătură cu trimiterea dumitale la Rhodia, în felul în care s-a petrecut. Nu trebuie să ne ții de rău pentru asta. Nu ne-a făcut nici nouă plăcere. Adică, vreau să spun, rămâne strict între noi, dar unora dintre băieți nu le-a plăcut deloc. Autarhul nu ne-a consultat, bineînțeles. Nici nu era firesc s-o facă. Sincer vorbind, era un risc pentru el. Mulți dintre noi – și nu vreau să pomenesc nume – s-au întrebat dacă n-ar trebui să oprim nava de pasageri pe care te aflii și să te scoatem de acolo. Firește, ăsta ar fi fost cel mai rău lucru pe care-l puteam face. Și așa era să și procedăm, numai că în ultima analiză știam că Autarhul știe mai bine decât noi ce face.

— E plăcut să poți să inspire genul ăsta de încredere.

— Îl cunoaștem bine. Nu încapă nicio îndoială în privința asta. Are tot ce-i trebuie aici (și-și bătu fruntea cu degetul). Uneori nimeni nu știe exact ce-l face să adopte o anumită cale de acțiune. Dar întotdeauna se dovedește a fi calea cea mai bună. Sau cel puțin, deocamdată a reușit să se dovedească mai deștept decât Tyrannienii, pe când alții n-au făcut-o.

— De pildă, tatăl meu.

— Nu mă gândeam chiar la el, dar într-un fel, ai dreptate. Până și Marele Fermier a căzut în capcană. Dar, pe de altă parte, el era alt gen de om. Gândea lucrurile foarte direct. Nu accepta nimic strâmb, nimic întortocheat. Întotdeauna subestima ticăloșia omului de alături. Dar trebuie să spun din nou, într-un fel, asta e ceea ce ne plăcea cel mai mult la el. Era același cu toată lumea, înțelegi? Sunt un om de rând, chiar dacă am ajuns colonel. Știi, tatăl meu a fost muncitor metalurgist. Pentru el asta nu conta. Și nici faptul că eram eu colonel. Dacă întâlnea un ucenic pe coridor îl trăgea la o parte și-i spunea o vorbă agreabilă și în tot cursul zilei aceleia ucenicul se simțea ca și cum ar fi fost maistru. Așa era felul lui de a fi. Nu că ar fi fost prea moale de felul lui. Dacă era nevoie să-ți dea o pedeapsă, apoi ți-o dădea, dar nu mai mult decât meritai. Ceea ce căpăta era ceea ce ți se cuvenea și o știai din capul locului. Și când termina cu toate, chiar că termina. Nu stătea câte o săptămână sau chiar mai mult să ți-o coacă și să ți-o servească mereu. Așa era Fermierul. În schimb, Autarhul e altfel. El e tot numai creier. Îndiferent cine ai fi, pe el nu-l poți duce. Să-ți dau un exemplu. El nu prea are umor. Nu-i poți vorbi lui așa cum îți vorbesc acum dumitale. Acum, vorbesc pur și simplu. Mă simt destins. E aproape un fel de asociere liberă. Cu el nu poți să spui decât ceea ce gândești, fără niciun fel de vorbă de prisos. Și în plus, trebuie să folosești clișeele oficiale pentru că altfel te critică spunând că te-ai delăsat. Ei, dar la urma urmelor, Autarhul e Autarh, și asta este. Biron spuse:

— Mă văd silit să fiu de acord cu dumneata în ceea ce privește creierul Autarhului. Ai știut că el a dedus prezența mea pe bordul acestei nave înainte de a ajunge aici?

— Serios? Nu. Noi nu ne-am dat seama de asta. Ei, poftim, asta e ceea ce voiam să spun. Voia să urce singur la bordul crucișătorului Tyrannian. Nouă ni se părea că e sinucidere

curată. Nu ne-a plăcut ideea, dar am presupus cu toții că știe ce face. Și chiar așa s-a și întâmplat. Ar fi putut să ne spună și nouă că probabil te afli dumneata la bordul navei. Cu siguranță că a știut că ar fi fost o veste mare să se afle că fiul Fermierului a scăpat cu viață. Dar chestia e tipică pentru el. N-a vrut să spună nimic.

Artemisia se așează pe una din cușetele de jos din cabină. Trebuia să stea aplecată într-o poziție incomodă pentru a nu se lovi de cealaltă cușetă, dar în momentul acela era o chestiune minoră. Aproape automat își tot pipăia rochia cu mâinile. O simțea mototolită, se simțea murdară și tare obosită.

Obosise să-și tot ștergă mâinile și fața cu șervețele umede. Se săturase să poarte aceleași și aceleași haine două săptămâni. Nu mai putea suporta senzația aceea neplăcută pe care i-o dădea părul nespălat și jilav.

Dar pe urmă se ridică în picioare, gata să se întoarcă brusc. Nu voia să-l vadă. N-avea nici măcar să se uite la el.

Dar era doar Gillbret. Se lăsă iarăși moale:

— Bună, unchiule Gil.

Gillbret se așează dinaintea ei. O clipă fața lui suptă păru îngrijorată, apoi începu să se încrețească dând naștere unui zâmbet.

— Cred că o săptămână pe această navă e o lipsă totală de amuzament. Speram ca măcar tu să mă mai înveselești puțin.

Dar ea răspunse:

— Ei, unchiule Gil, te rog să nu începi să-ți folosești asupra mea metodele psihologice. Dacă-ți închipui că ai să mă poți păcăli ca să mă faci să mă simt răspunzătoare pentru tine, să știi că te înșeli. Mai degrabă am chef să te pocnesc.

— Dacă tu crezi că asta te va face să te simți mai bine...

— Te avertizez din nou. Dacă întinzi mâna ca să-ți o lovesc, am s-o fac. Dacă-mi spui „Cred că asta te face să te simți mai bine”, am să repet gestul.

— În orice caz, este evident că te-ai certat cu Biron. Din ce cauză?

— Nu prea vād de ce e nevoie să discutăm asta. Lasă-mă pur și simplu în pace. Apoi, după o pauză, adăugă: El crede că tata a făcut ceea ce a spus Autarhul că ar fi făcut. Pentru asta îl urăsc.

— Pe tatăl tău?

— Nu! Pe prostul ăsta zăpăcit, copilăros și afectat!

— Presupun că e vorba de Biron. Bine. Îl urăști. Dar nu prea poți să desparți genul de ură care te face să șezi aici îmbufnată de un sentiment care pentru mintea mea de celibatar bătrân nu e altceva decât un exces cam ridicol de iubire.

— Unchiule Gil, chiar crezi că a putut s-o facă?

— Cine, Biron? Ce să facă?

— Nu! Tata. E posibil ca tata să fi făcut toate acestea? Ar fi putut el să-l toarne pe Fermier?

Gillbret păru cufundat în gânduri și foarte grav.

— Nu prea știu. O privi cu coada ochiului: Știi, adevărul este că pe Biron el l-a predat Tyrannienilor.

— Pentru că știa că e o capcană! zise ea cu vehemență. Și chiar asta era. Autarhul ăla scârbos așa concepuse lucrurile. A și spus-o. Tyrannienii știau cine e Biron și l-au trimis anume la tata. Tata a făcut singurul lucru pe care-l putea face. Asta ar trebui să fie evident pentru toată lumea.

— Chiar dacă acceptăm acest lucru (și iarăși îi aruncă privirea aceea piezișă), a încercat să te convingă să accepți un fel de căsătorie nu prea amuzantă. Dacă Hinrik s-a putut preta să facă acest lucru...

— N-avea altă cale de scăpare, îl întrerupse Artemisia.

— Draga mea, dacă ai de gând să scuzi orice act de supunere oarbă față de Tyrannieni ca fiind un lucru pe care era obligat să-l facă, păi atunci de unde mai știi că nu a fost silit și să le sugereze Tyrannienilor ceva în privința Fermierului?

— Pentru că sunt sigură că n-ar fi făcut-o. Nu-l cunoști pe tata cum îl cunosc eu. Nu-i poate suferi. Zău, nu-i poate suferi. O știu foarte bine. Nu s-ar deranja câtuși de puțin ca să-i slujească. Recunosc că se teme de ei și că n-are curajul să-i înfrunte pe față, dar dacă ar fi putut să-i evite într-un fel sau altul, nu i-ar fi ajutat niciodată.

— Dar de unde știi că a putut să-i evite în cazul Fermierului? Însă fata clătina cu atâta

vehemență din cap încât părul îi cădea peste frunte și-i acoperea ochii. De fapt, îi ascundea lacrimile.

Gillbret o mai privi o clipă, apoi întinse neputincios brațele într-o parte și o părăsi.

Remorca fu cuplată cu „Necruțătorul” printr-un coridor ca o talie de viespe, legat de ecluza de siguranță de la pupa navei. Această remorcă era de zece ori mai mare din punct de vedere al capacității decât vasul Tyrannian, aproape caraghios de disproportionat.

Autarhul veni împreună cu Biron într-o ultimă inspecție. Îl întrebă:

— Ți se pare că mai lipsește ceva?

— Nu, cred că o să ne simțim destul de confortabil în ea, îi confirmă Biron.

— Bine. Apropo, Rizzett mi-a spus că Lady Artemisia nu se simte bine sau cel puțin că nu arată prea bine. Dacă are nevoie de îngrijiri medicale poate că ar fi prudent s-o trimiți pe vasul meu.

— Nu, se simte destul de bine, răspunse Biron sec.

— Mă rog, dacă zici dumneata... O să fiți gata să plecați în douăsprezece ore?

— Chiar și în două ore, dacă dorești.

Biron trecu prin coridorul de legătură (fiind silit să se aplece puțin) și intră în nava „Necruțătorul” propriu-zisă. Vorbi pe un ton egal, dar cu multă grijă:

— Artemisia, ai în remorcă un apartament particular numai pentru tine. N-am să te deranjez cu nimic. Eu am să rămân cea mai mare parte a timpului aici.

Dar ea răspunse cu răceală:

— Nu mă deranjezi câtuși de puțin, Domnule Fermier. Pentru mine nu contează unde te afli.

Și apoi navele porniră în trombă, și după un singur Salt se aflară la marginea Nebuloasei. Așteptară câteva ore până se făcură pe nava lui Jonti calculele finale. Înăuntrul Nebuloasei navigația avea să fie aproape oarbă.

Biron se uita sumbru la videoplacă. Nimic nu se vedea pe ea! Toată jumătatea aceea de sferă celestă era acoperită de un văl negru, neluminat nici măcar de o licărire. Pentru prima dată Biron își dădu seama cât de calde și de prietenoase erau stelele, cum umpleau ele spațiul cu prezența lor.

— Parcă am cădea într-o gaură neagră, mormăi el adresându-se lui Gillbret.

Și apoi făcură un nou Salt în Nebuloasă.

Aproape simultan Simok Aratap, comisarul Marelui Han, aflat la comanda a zece crucișătoare înarmate, asculta raportul navigatorului și apoi spuse:

— Nu contează. Urmărește-i în orice caz.

Și, la mai puțin de un an-lumină de punctul în care intră „Necruțătorul” în Nebuloasă, zece vase Tyranniene făcură același lucru.

16. Copoii

Simok Aratap se simțea puțin cam stânjenit în uniformă. Uniformele Tyranniene erau făcute din material destul de aspru și nu erau frumos ajustate pe corp. Nu se cuvenea ca un militar să se plângă de asemenea inconveniente. De fapt, făcea parte integrantă din tradiția militară Tyranniană ca puțină lipsă de confort să intre în obiceiurile soldatului, socotindu-se ca un lucru bun pentru disciplină.

Și totuși, Aratap se revolta împotriva acestei tradiții până acolo încât să spună cu regret:

— Gulerul ăsta strâmt îmi irită gâtul.

Maiorul Andros, care avea un guler la fel de strâmt și pe care nimeni nu-și amintea să-l fi văzut altfel decât în uniformă militară, îi răspunse:

— Când ești singur, regulamentul îți permite să te deschei la gât. Dar în fața ofițerilor sau soldaților orice abatere de la ținuta regulamentară ar constitui o influență dăunătoare.

Aratap pufăi. Era a doua schimbare determinată de natura aproape militară a expediției. Pe lângă că era silit să poarte uniformă, mai trebuia și să asculte de un aghiotant militar din ce în ce mai înfumurat. Asta începuse încă dinaintea de a fi plecat din Rhodia.

Andros îi explicase fără menajamente aceste lucruri. Îi spusese:

— Domnule Comisar, o să ne trebuiască zece nave.

Aratap ridicase ochii vădit enervat. În momentul acela se pregătea să-l urmărească pe tânărul Widemos cu o singură navă. Pusese de o parte capsulele în care își pregătea raportul pentru Biroul Colonial al Hanului, ce urma să fie trimis în cazul nefericit în care el nu s-ar mai fi întors din expediție.

— Zece nave, Domnule Maior?

— Da, domnule. Mai puțin nu se poate.

— De ce nu?

— Am de gând să mențin o marjă rezonabilă de securitate. Tânărul ăsta se duce undeva. Dumneata spui că există o conspirație deja coaptă. Presupun că lucrurile se leagă.

— Și?

— Trebuie să fim pregătiți să facem față la o eventuală conspirație de mari proporții care să poată face față ușor la o singură navă.

— Sau la zece, sau la o sută. Care sunt limitele securității?

— Trebuie să luăm o decizie. În cazuri de acțiune militară răspunderea îmi aparține. Eu sugerez să fie zece.

Lentilele de contact ale lui Aratap străluciră nefiresc în lumina aceea din perete când ridică din sprâncene. Militarii au autoritate. Teoretic, în vremuri de pace civilii iau hotărâri, dar și aici tradiția militară era un lucru greu de înlăturat.

Spuse cu prudență:

— Bine, voi chibzui asupra acestei chestiuni.

— Vă mulțumesc. Dacă nu vreți să-mi acceptați recomandările care au fost făcute doar ca o simplă sugestie, vă asigur (Maiorul pocni aspru din călcâie, dar respectul ceremonios era cam fără suport și Aratap o știa prea bine), este privilegiul dumneavoastră, însă nu mi-ați lăsa altă posibilitate de alegere decât să-mi dau demisia.

Acum Aratap trebuia să salveze ce se mai putea din această situație. Drept care răspunse:

— Am câtuși de puțin intenția să-ți stânjenesc în niciun fel hotărârea pe care o iei într-o chestiune pur militară, domnule!

— Maior. Mă întreb dacă te-ai supune și dumneata hotărârilor mele în chestiuni de importanță pur politică.

— Și care anume sunt aceste chestiuni?

— Există, de pildă, problema lui Hinrik. Ieri te-ai împotrivit sugestiei mele ca el să ne însoțească.

Maiorul răspunse sec:

— Mi se pare inutil. Având forțele noastre desfășurate în acțiune, prezența unor străini ar fi dăunătoare moralului trupelor.

Aratap scoase un ușor oftat abia auzit, dar Andros era în felul lui un om foarte competent. N-avea rost să se enerveze cu el, sau în orice caz, nu pe față. Spuse:

— Din nou sunt de acord cu dumneata. Te rog doar să iei în considerație și aspectele

politice ale situației. După cum știi, execuția bătrânului Fermier din Widemos a fost destul de neplăcută pe plan politic. A stârmit în mod inutil toate Regatele. Oricât de necesară ar fi fost execuția, ea ne cere să ne ferim ca moartea fiului să ni se pună în cârcă tot nouă. Așa cum știi oamenii de pe Rhodia, tânărul Widemos a răpit-o pe fata Directorului și, întâmplător, domnișoara este o reprezentantă a familiei Hinriazilor, care se bucură de multă popularitate și publicitate. Ar fi, deci, foarte potrivit și întru totul de înțeles ca Directorul să conducă expediția de pedepsire. Ar fi o acțiune foarte dramatică și foarte mulțumitoare, care ar gădila mult patriotismul rhodienilor. În mod firesc, el ar cere ajutorul Tyrannienilor și l-ar primi, dar acest lucru l-am putea minimaliza. Ar fi ușor, și chiar necesar, să fixăm în mintea oamenilor ideea că expediția este rhodiană. Dacă se dezvăluie firele mai ascunse ale conspirației, atunci va fi vorba de descoperirea rhodienilor. Dacă tânărul Widemos este executat, să fie o execuție făcută de rhodieni. Cel puțin, așa vor vedea lucrurile celelalte Regate.

Maiorul răspunse:

— Ar fi un precedent greșit dacă le-am permite vaselor rhodiene să însoțească o expediție militară Tyranniană. În cazul unei lupte n-ar face decât să ne stânjenească. În felul acesta, chestiunea devine o problemă militară.

— Dragul meu Maior, eu n-am spus că Hinrik ar urma să comande o navă. Îl cunosc destul de bine ca să nu-l cred capabil să comande și nici măcar să dorească s-o facă. El o să rămână cu noi. N-o să mai fie niciun alt rhodian la bordul navei.

— Bine, în cazul acesta renunț la obiecții, domnule Comisar, spuse Maiorul.

Flota Tyranniană își menținuse poziția la doi ani-lumină de Lingane aproape o săptămână și situația devenea din ce în ce mai încordată.

Maiorul Andros susținea o debarcare imediată pe Lingane.

— Autarhul din Lingane, spunea el, s-a dat peste cap să ne facă să-l credem prieten cu Hanul, dar eu n-am nicio încredere în oamenii care călătoresc în străinătate. Ei își bagă în cap tot felul de idei tulburătoare. Este ciudat că, de cum s-a întors, tânărul Widemos a și pornit în călătorie pentru a-i ieși în întâmpinare.

— Bine, Domnule Maior, dar n-a încercat să-și ascundă nici călătoria, și nici întoarcerea. Și nu știa că Widemos se duce să-l întâmpine. El se menține pe orbită în jurul linganienilor. De ce nu aterizează?

— Bine, dar de ce se menține pe orbită? Să ne întrebăm mai bine ce face și nu ceea ce nu face.

— Ți-aș putea sugera un lucru care ar putea să se potrivească.

— Aș fi bucuros să-l aud.

Aratap își băgă un deget în guler și încercă inutil să și-l lărgească. Apoi vorbi:

— Întrucât tânărul stă în expectativă, putem presupune că el e în așteptarea unui lucru sau a unei persoane. Ar fi ridicol să credem că ducându-se până la Lingane pe o rută atât de directă și de rapidă – de fapt un singur Salt – așteaptă acolo pur și simplu pentru că nu poate lua o hotărâre. Deci, presupun că el așteaptă să-l ajungă acolo un prieten sau niște prieteni. Cu asemenea întâriri va purcede în altă parte. Faptul că nu aterizează direct pe Lingane ar arăta că nu consideră lipsită de primejdii o asemenea acțiune. Asta ar fi o indicație în sensul că Lingane în general – și Autarhul în special – nu este implicat în această conspirație, deși s-ar putea ca unii linganieni să fie.

— Nu știu dacă ne putem bizui întotdeauna pe soluția cea mai evidentă ca fiind și cea mai corectă.

— Dragul meu Maior, nu e vorba numai de o soluție evidentă, e vorba de o soluție logică și se potrivește cum nu se poate mai bine.

— Se prea poate să fie așa, dar oricum, dacă în douăzeci și patru de ore nu se produce clarificarea, nu voi avea de ales și voi porunci o înaintare către Lingane.

Aratap rămase privind încruntat către ușa pe care ieșise Maiorul. Era neplăcut să trebuiască să stăpânească deopotrivă și revolta celor cucerțiți și pe cuceritorii miopi. Douăzeci și patru de ore. Ceva s-ar putea întâmpla între timp. Altfel ar trebui să inventeze un mijloc de a-l opri pe Andros.

Se auzi semnalul de la ușă și Aratap ridică ochii enervat. Spera din tot sufletul să nu fie tot Andros. Nu era. În cadrul ușii se ivi trupul înalt și puțin încovoiat al lui Hinrik din Rhodia și în urma lui se zări gardianul care-l însoțea pretutindeni pe navă. Teoretic, Hinrik se bucura de

o libertate totală de mișcare. Probabil el însuși credea acest lucru, sau cel puțin nu dădea nicio atenție gorilei care-l păzea.

Hinrik zâmbi vag:

— Vă deranjez, domnule Comisar?

— Cătuși de puțin. Vă rog, luați loc, domnule Director. Aratap rămase în picioare. Hinrik păru că nu bagă în seamă acest amănunt și spuse:

— Am de discutat cu dumneata o chestiune deosebit de importantă. Făcu o pauză și privirea sa își pierdu din intensitate. Adăugă pe un ton complet schimbat: Vai, ce navă mare și frumoasă e asta!

— Mulțumesc foarte mult, domnule Director, zâmbi încordat Aratap.

Celelalte nouă nave care o însoțeau pe asta erau, firește, de proporții mărunte, dar Nava Amiral pe care se aflau ei era un model foarte mare, adaptat după planurile defunctei flote rhodiene. Era, poate, primul semn al îmblânzirii treptate a spiritului militar Tyrannian în această manifestare a adăugării unor asemenea nave la flota lor. Unitatea de luptă era încă acel crucișător tipic, cu un echipaj de două sau trei persoane, dar ștabii găseau din ce în ce mai multe motive pentru a cere drept cartier general nave foarte mari.

Asta nu-l supăra pe Aratap. Unii dintre militarii mai vârstnici vedeau într-o asemenea moliciune o adevărată degenerare. Lui, în schimb, i se părea o sporire a civilizației. Până la urmă, poate în decursul secolelor, s-ar fi putut întâmpla chiar ca Tyrannienii să se topească în calitate de popor unindu-se cu actualele societăți cucerite din Regatele Nebulare – și poate chiar ar fi fost bine să se întâmple așa.

Firește, n-a exprimat cu glas tare o asemenea opinie.

— Am venit să-ți spun ceva, zise Hinrik. Mai stătu o vreme în cumpănă apoi adăugă: Azi am trimis un mesaj acasă, poporului meu. I-am spus că sunt bine, criminalul va fi în curând prins și fiica mea se va întoarce acasă în siguranță.

— Bine, zise Aratap.

Nu era nicio noutate pentru el. Mesajul fusese scris chiar de el, deși nu era imposibil ca între timp Hinrik să se fi autosugestionat că el e autorul sau chiar că s-ar afla în fruntea expediției. Pe Aratap îl cuprinsese mila. Omul se dezintegra evident.

Hinrik reluă:

— Cred că poporul meu este tulburat de acest raid îndrăzneț făcut de bandiți! ăștia bine organizați împotriva Palatului. Cred că poporul meu va fi mândru de Directorul său acum, că am pornit la această acțiune rapidă de represalii. Ce zici, Comisare? Poporul meu o să vadă în felul acesta că Hinriazii nu și-au pierdut forța.

Părea copleșit de un triumf jalnic.

— Da, așa cred că o să se întâmple, confirmă Aratap.

— Suntem deja în preajma inamicului?

— Nu, domnule Director, inamicul rămâne unde era. Puțin mai departe de Lingane.

— Tot acolo? Mi-am amintit ce am venit să-ți spun. Începu să se agite, așa că vorbele i se rostogoliră năvalnic din gură: E ceva foarte, foarte important, Domnule Comisar. Am să-ți spun ceva. La bordul navei sunt semne de trădare. Am descoperit-o. Trebuie să luăm repede măsuri. Trădare...

Își coborî glasul aproape la o șoaptă.

Aratap își pierdu răbdarea. Firește că trebuia să-i facă pe plac bietului idiot, dar asta începea să se dovedească o mare risipă de timp. În ritmul acesta avea să devină în mod atât de evident nebul, încât nu mai rămânea util nici măcar ca marionetă – ceea ce ar fi fost păcat. Îi spuse:

— Nu e vorba de niciun fel de trădare, domnule Director. Oamenii noștri sunt cinstiți și credincioși. V-a indus cineva în eroare. Sunteți obosit.

— Nu, nu. Hinrik îndepărtă brațul lui Aratap de pe umărul lui. Unde ne aflăm?

— Păi, aici.

— Adică, vreau să spun, nava unde e? M-am uitat atent prin videoplacă. Nu ne aflăm în preajma niciunei stele. Suntem în adâncul spațiului cosmic. Ai știut asta?

— Bineînțeles că am știut.

— Nu se vede în apropiere Lingane, ai știut asta?

— E la o depărtare de doi ani-lumină.

— Ah, ah, ah, Domnule Comisar, nu ne ascultă nimeni? Ești sigur? Se aplecă mai aproape de el și Aratap îl lăsă să-i vorbească la ureche: Atunci de unde știm că dușmanul este aproape de Lingane? E prea departe ca să poată fi detectat. Suntem dezinformați și asta înseamnă

trădare.

Mă rog, o fi fost individul nebun, dar ideea pe care o exprima nu era chiar greșită. Drept care Aratap îi răspunse:

— Asta e o chestiune de resortul tehnicienilor, Domnule Director, și nu trebuie ca oamenii de rang înalt ca dumneavoastră să se preocupe de ea. Nici eu nu știu prea bine.

— Bine, dar în calitatea mea de cap al expediției ar trebui să știu! Doar eu sunt capul expediției, nu?

Se uită în jur:

— De fapt, am sentimentul că Maiorul Andros nu-mi îndeplinește totdeauna ordinele. E om de încredere? Bineînțeles, dau foarte rar ordine. Însă ar părea cam ciudat să dau porunci unui ofițer Tyrannian. Dar, pe de altă parte, trebuie să-mi găsesc fiica. Pe fiica mea o cheamă Artemisia, mi-a fost luată și acum am pornit cu toată flota asta s-o regăsesc. Așa că, ei bine, trebuie să știu și eu, adică vreau să spun, trebuie să știu de unde se știe că dușmanul se află la Lingane. Acolo trebuie să fie și fiica mea. O cunoști pe fiica mea? O cheamă Artemisia.

Ridică ochii rugători către Comisarul Tyrannian. Apoi și-i acoperi cu palma și mormăi ceva care părea să fie o scuză.

Aratap simți cum i se încăleștează fălcile. Îi era foarte greu să admită că omul din fața lui era un tată în suferință și că până și cretinul de Director din Rhodia ar putea să aibă sentimente de tată. Dar nu-l putea lăsa pe omul ăsta să sufere. Drept care îi spuse cu blândețe:

— Am să încerc să vă explic. Știți că există pe bord un instrument numit massometru, care detectează navele în spațiu.

— Da, da.

— Este sensibil la efectele gravitaționale. Înțelegeți ce vreau să spun?

— A, da. Totul e supus gravitației.

Acum Hinrik se aplecă spre Aratap și-și strângea nervos mâinile una într-alta.

— Prea bine. Bun. Acum, firește că massometrul nu poate fi folosit decât când o navă se află în apropiere. Asta o știți. La mai puțin de un milion de kilometri, sau cam așa ceva. De asemenea, trebuie să se afle la o distanță destul de mare de orice planetă, altfel, nu poți detecta altceva decât planeta, care este mult mai mare.

— Și are o gravitație superioară.

— Exact, spuse Aratap și Hinrik se arătă încântat. Aratap continuă:

— Noi, Tyrannienii, avem un alt dispozitiv. E vorba de un transmițător care radiază în toate direcțiile prin hiperspațiu și radiațiile acestea constituie un tip deosebit de deformare a structurii spațiale care nu e de natură electromagnetică. Cu alte cuvinte, nu este ca lumina sau ca radioul și nici măcar ca radioul subteric, înțelegeți?

Hinrik nu răspunse. Părea zăpăcit complet. Aratap reluă și mai repede:

— Ei bine, lucrurile sunt altfel. N-are importanță cum. Noi putem detecta faptul că un lucru este iradiat, așa că putem ști totdeauna unde se află orice vas Tyrannian, chiar dacă e la jumătatea Galaxiei sau de cealaltă parte a unei stele.

Hinrik încuviință din cap cu un aer solemn.

— Ei bine, continuă Aratap, dacă tânărul Widemos ar fi evadat pe o navă obișnuită, ar fi fost foarte greu să-i descoperim poziția. Așa cum stau lucrurile însă, întrucât a plecat pe un crucișător tyrannian, știm în orice moment unde se află, chiar dacă el nu-și dă seama de acest lucru. De aceea știm că e aproape de Lingane. Înțelegeți? Și mai mult decât atât, el nu poate scăpa de acolo, așa că fără doar și poate vă vom salva fiica.

Hinrik zâmbi:

— Bravo! Îmi pare foarte bine! Vă felicit, domnule Comisar. O șmecherie foarte isteată.

Aratap nu se amăgea singur. Hinrik înțelegea foarte puțin din ceea ce spusese el, dar asta nu conta, oricum conversația luase sfârșit cu asigurarea salvării fiicei lui și, undeva, în acea înțelegere încetoșată a lui, trebuie să fi existat și ideea că într-un fel sau altul acest lucru devenise posibil datorită Tyrannienilor.

Își spuse că nu și-a dat toată această osteneală numai pentru că rhodianul îi stârnea sentimente patetice. Trebuia să-l oprească pe individul ăsta de la o descompunere totală, și asta din motive politice evidente. Poate că întoarcerea fiicei lui avea să îmbunătățească lucrurile, sau cel puțin așa spera el.

Se auzi din nou semnalul de la ușă și de data asta intră Maiorul Andros. Mâna lui Hinrik înțepeni pe brațul fotoliului și fața lui căpătă o expresie timidă. Se ridică și începu:

— Domnule Maior Andros...

Dar Andros dăduse deja drumul la un șuvoi de vorbe, fără să țină seama de prezența

rhodianului.

— Domnule Comisar, spuse el, „Necruțătorul” și-a schimbat poziția.

— Sper că n-a aterizat pe Lingane, spuse aspru Aratap.

— Nu, spuse Maiorul. A făcut un Salt, îndepărtându-se mult de Lingane.

— A, foarte bine. Probabil că s-a alăturat unei alte nave.

— Poate chiar mai multor nave. Dar cum știți prea bine, nu-l putem detecta decât pe-al lui.

— În orice caz, îl ținem din nou sub urmărire.

— S-au dat deja ordine în consecință. Aș dori doar să subliniez că acest Salt l-a dus la marginea Nebuloasei Cap de Cal.

— Cum?

— În direcția indicată nu există niciun sistem planetar major. Nu se poate trage decât o singură concluzie logică.

Aratap strânse din buze și, urmat de Maior, se repezi în sala de pilotaj.

Hinrik rămase în picioare în mijlocul camerei, uitându-se preț de vreun minut la ușă. Apoi, dând ușor din umeri, se reaseză. Nu i se putea citi nimic pe față. O vreme îndelungată nu făcu decât să șadă.

Navigatorul spuse:

— S-au verificat coordonatele spațiale ale „Necruțătorului”.

Este limpede că se află în interiorul Nebuloasei.

— Asta nu contează, spuse Aratap. Continuați urmărirea. Se întoarse către Maiorul Andros: Deci, vezi și dumneata avantajele așteptării. Acum lucrurile sunt mai mult decât evidente. Unde ar putea fi sediul conspiratorilor dacă nu în Nebuloasă? Unde în altă parte am fi putut da greș în localizarea lor? Iată un plan logic foarte bun.

Și escadra pătrunse în Nebuloasă.

Aratap se uită mecanic, pentru a douăzecea oară, la videoplacă. De fapt, aceste priviri erau inutile, întrucât ecranul rămânea absolut negru. Nu era vizibilă nicio stea.

Andros spuse:

— Asta e a treia lor oprire fără aterizare. Ce scop or fi urmărind? Ce caută ei? Fiecare escală pe care o fac durează câteva zile, totuși nu aterizează.

Vizibilitatea e inexistentă.

— Așa credeți?

— Nu. Salturile lor sunt prea bune. De fiecare dată ajung foarte aproape de o stea. N-ar fi putut face această acțiune atât de bine doar pe baza datelor furnizate de massometre, dacă n-ar ști dinainte poziția fiecărei stele.

— Atunci de ce nu aterizează?

— Cred, spuse Aratap, că sunt în căutarea unor planete locuibile. Poate că nici ei nu cunosc exact centrul conspirației. Cel puțin nu în întregime. Zâmbi: Nu trebuie decât să-i urmărim.

Navigatorul pocni din călcâie:

— Domnule Comisar!

— Da, ce e? întrebă Aratap ridicând ochii.

— Înamicul a aterizat pe o planetă. Aratap făcu semn să vină Maiorul Andros.

— Andros, îi spuse Aratap când acesta intră, ți s-a spus?

— Da. Am ordonat o coborâre și o urmărire.

— Mai așteaptă puțin. S-ar putea să iei iarăși o măsură prematură, ca atunci când ai vrut să te năpustești către Lingane. Eu cred că n-ar trebui să plece decât nava asta.

— Dar ce motive aveți?

— Dacă avem nevoie de întăriri, te vei afla acolo la comanda crucișătoarelor. Dacă e vorba într-adevăr de un centru puternic de revoltă, ei ar putea să creadă că o singură navă a dat din întâmplare peste ei. Am să-ți trimit vorbă într-un fel sau altul și atunci te poți retrage la Tyrann.

— Retrage?

— Da, ca să te întorci cu o flotă întreagă. Andros chibzui puțin și apoi răspunse:

— Prea bine. În orice caz, acesta este vasul nostru cel mai puțin util. E prea mare.

În timp ce coborau în spirale, planeta umplea ecranul videoplăcii.

— Suprafața pare să fie absolut stearpă, domnule Comisar, spuse navigatorul.

— Ai stabilit locul unde se află „Necruțătorul”?

— Da, domnule Comandant.

— Atunci aterizează cât mai aproape de el, fără să fii observat. Acum intrau în atmosferă.

Cerul căpăta o nuanță violetă din ce în ce mai luminoasă, pe măsură ce se revărsa ziua asupra unei jumătăți din planetă. Aratap observa cu atenție suprafața de care se apropiau. Lunga goană de urmărire era pe punctul de a se termina.

17. Vânătoarea!

Pentru cei care n-au fost efectiv în spațiul cosmic, cercetarea în sistemul stelar și căutarea planetelor locuibile poate părea un lucru destul de palpitant, sau cel puțin interesant. Pentru cosmonaut însă, este una din treburile cele mai plicticoase.

Localizarea unei stele, care reprezintă o masă strălucitoare de hidrogen în curs de fuziune pentru a se preface în heliu, e un lucru mult prea ușor. De altfel, se vede de la sine, parcă și-ar face singură reclamă luminoasă. Chiar și în spațiul întunecat din Nebuloasă; e doar o chestie de distanță. Dacă te apropii la mai puțin de 5 miliarde de kilometri, deja reclama luminoasă se vede.

Dar o planetă, o masă relativ mică de rocă strălucind doar prin reflectarea luminii, e cu totul altă chestiune. Poți să treci de o sută de mii de ori printr-un sistem solar la tot felul de unghiuri diferite, fără să ajungi destul de aproape de o planetă ca s-o vezi așa cum e într-adevăr, în afară de cazul unei coincidențe extraordinare. Mai degrabă este bine să adopți o metodă de căutare. Îți iei o poziție în spațiu față de steaua pe care o investighezi, la o distanță de vreo zece mii de ori mai mare decât diametrul stelei. Din statisticile galactice se știe că, nicio dată din cincizeci de mii de cazuri, o planetă nu se află la o distanță mai mare de soarele său. Mai mult decât atât, practic niciodată nu este localizată o planetă *locuibilă* mai departe de steaua ei de origine decât la circa o mie de ori diametrul soarelui ei.

Asta înseamnă că, din poziția în spațiu adoptată de navă, orice planetă locuibilă trebuie să se afle pe o rază de șase grade față de stea. Asta reprezintă o zonă de numai 1/3.600 din întregul cer. Zona poate să fie studiată în detaliu cu relativ puține observații.

Mișcarea telecamerei poate fi adaptată în așa fel încât să reacționeze la mișcarea navei pe orbita ei. În aceste condiții, o expunere îndelungată poate fixa constelațiile din vecinătatea stelei; aceasta, firește, cu condiția ca strălucirea Soarelui în sine să fie blocată, ceea ce se realizează destul de ușor. Totuși, planetele vor avea mișcări perceptibile corespunzătoare și, deci, vor apărea pe film ca niște mici dungulițe.

Când nu apare niciun fel de dungulițe, rămâne totuși posibilitatea ca planetele să se afle ascunse îndărătul stelei-mamă. Manevra se repetă, deci, din altă poziție în spațiu și, de obicei, dintr-un punct mai apropiat de stea.

E o procedură într-adevăr foarte plicticoasă și, după ce s-a repetat de trei ori pentru trei stele diferite, de fiecare dată cu rezultate total negative, în mod firesc intervine o oarecare deprimare.

De pildă, moralul lui Gillbret suferea de mai multă vreme o asemenea cădere. Treceau intervale din ce în ce mai lungi între momentele când mai găsea ceva „amuzant”. Se pregăteau pentru Saltul către cea de-a patra stea de pe lista Autarhului și Biron spuse:

— În orice caz, de fiecare dată ajungem la o stea. Cel puțin cifrele furnizate de Jonti sunt corecte.

Gillbret spuse:

— Statisticile arată că din trei stele, cel puțin una are un sistem planetar al ei.

Biron încuviință. Era o statistică bine cunoscută. Orice elev de școală învăța asta la primele lecții de galactografie. Gillbret continuă:

— Asta înseamnă că șansele de a găsi trei stele la rând fără o singură planetă – fără nicio planetă – sunt foarte, foarte rare, două treimi la puterea a treia înseamnă 8 împărțit la 27, adică mai puțin de 1 la 3.

— Deci?

— Și noi n-am găsit niciuna. Trebuie să fie o greșeală la mijloc.

— Bine, dar ai văzut și dumneata filmele! Și, la urma urmei, ce mare valoare mai au și statisticile? După câte știm, condițiile sunt diferite înăuntrul unei Nebuloase. Poate că particulele de ceață împiedică formarea planetelor sau poate că ceața însăși este rezultatul imposibilității planetelor de a intra în procesul de fuzionare.

— Vorbești serios? Întrebă speriat Gillbret.

— Ai dreptate, vorbesc doar așa ca să nu tac. Nu mă pricep absolut deloc la cosmogonie. De fapt, de ce naiba se mai formează planetele? N-am auzit până acum de vreuna care să nu aibă tot soiul de necazuri.

Biron arăta și el destul de vlăguit. Tot tipărea și lipea mici etichete pe instrumentele de

bord. Reluă:

— Oricum, avem puse la punct blisterele și detectoarele de distanță și pârghiile de control ale energiei, toate chestiile astea.

Era foarte greu să eviți să te uiți la videoplacă. Curând aveau să efectueze un nou Salt prin întunericul acesta ca cerneala. Biron spuse cu un aer absent:

— Gillbret, știi de ce i se spune Nebuloasa Cap de Cal?

— Cred că denumirea îi vine de la numele celui care a descoperit-o. Nu cumva o să mă contrazici?

— Se prea poate să fie cum spui dumneata, dar pe Pământ se dă o altă explicație.

— Și anume?

— Pământenii susțin că se numește așa pentru că într-adevăr are forma unui cap de cal.

— Dar ce e un cal?

— Un animal de pe Pământ.

— Ce chestie amuzantă. Dar mie, Biron, Nebuloasa nu mi se pare deloc că ar semăna cu un animal.

— Depinde de unghiul din care o privești. De pe Nephelos arată ca un braț de om cu trei degete, dar am privit-o odată din Observatorul de la Universitatea de pe Pământ. Arată într-adevăr ca un cap de cal. Poate că totuși de aici i-a venit numele. Poate că acel individ cu nume asemănător nici n-a existat. Cine știe?

Pe Biron începea deja să-l plictisească toată povestea. Vorbea doar așa ca să nu tacă.

Interveni o pauză, o pauză care dură prea mult, pentru că-i dădu lui Gillbret șansa de a aduce pe tapet un subiect pe care Biron nu dorea să-l discute și pe care nu izbutea să și-l alunge din minte.

Gillbret întrebă:

— Unde e Artemisia?

Biron îi aruncă o privire și spuse:

— Undeva în remorcă. Nu m-am ținut după fustele ei.

— Lasă că se ține Autarhul. Parcă ar locui aici.

— Ce noroc pe ea!

Fața lui Gillbret se zbârci mai tare și trăsăturile lui mărunte parcă se încrețiră:

— Haide-haide, Biron, nu fi prost! Artemisia face parte din familia Hinriad. Nu se poate mulțumi cu ceea ce i-ai oferit tu.

— Las-o baltă!

— Nu vreau. Și așa mi-am călcat pe inimă ca să-ți spun aceste lucruri. De ce te porți așa cu ea? Pentru că se prea poate ca Hinrik să fi fost răspunzător pentru moartea tatălui tău? Hinrik e și vărul meu. Și totuși, față de mine nu ți-ai schimbat comportarea.

— Bine, bine, nu mi-am schimbat comportarea față de dumneata. Îți vorbesc așa cum ți-am vorbit întotdeauna. Dar îi vorbesc și Artemisiei.

— Chiar așa cum i-ai vorbit întotdeauna?

Biron tăcu. Gillbret reluă:

— O arunci pur și simplu în brațele Autarhului.

— Alegerea îi aparține ei.

— Nu e adevărat. Alegerea îți aparține ție. Ascultă-mă bine, Biron! Gillbret adoptă un ton confidențial și-i puse lui Biron mâna pe genunchi. Acesta nu e un lucru în care să-mi facă plăcere să mă amestec, te rog să mă înțelegi. Numai că Artemisia este tot ce a rămas astăzi bun în familia Hinriad. Te-ar amuza dacă ți-aș spune că o iubesc? Personal n-am copii.

— Nu pun la îndoială dragostea dumitale.

— Atunci îți dau sfaturi pentru binele ei: oprește-l pe Autarh, Biron.

— Gil, dar credeam că ai încredere în el.

— Ca Autarh, da. În calitate de conducător anti-Tyrann, da. În schimb, ca bărbat pentru o femeie, ca bărbat pentru Artemisia, nu.

— De ce nu-i spui și ei?

— N-a vrut să mă asculte.

— Și ai impresia că m-ar asculta pe mine dacă i-aș spune?

— Dacă i-ai spune-o așa cum trebuie.

O clipă Biron păru să șovăie, și-și umezi buzele. Apoi se întoarse într-o parte și zise cu asprime:

— Nu mai vreau să abordez acest subiect. Gillbret îi spuse cu tristețe:

— O să-ți pară rău.

Biron nu răspunde. Oare de ce nu-l lăsa Gillbret în pace? Îi venise și lui în minte că s-ar putea să regrete într-o bună zi. Nu era deloc ușor. Dar ce ar putea face? Nu exista o cale sigură de a da înapoi.

Înspiră adânc, încercând să scape într-un fel de senzația de sufocare.

Lucrurile se prezentau complet diferit după următorul Salt. Biron potrivise comenzile după instrucțiunile primite de la pilotul Autarhului și lăsase comenzile manuale pe seama lui Gillbret. De data asta avea să doarmă în timpul Saltului. Și pe urmă simți mâna lui Gillbret scuturându-l de umăr.

— Biron! Biron! Biron se răsuca din cușeta lui, aterizând pe vine cu pumnii strânși.

— Ce s-a întâmplat?

Gillbret se dădu repede înapoi.

— Stai, stai, ia-o încet! De data asta avem un F-2.

Încercă să înțeleagă. Trase adânc aer în piept și se relaxă:

— Gillbret dragă, te rog să nu mă mai scoli niciodată în felul ăsta. Un F-2 spui? Presupun că te referi la steaua cea nouă.

— Bineînțeles. Mi se pare foarte amuzantă, cel puțin mie.

Într-un fel așa și era. Aproximativ nouăzeci și cinci la sută dintre planetele locuibile din Galaxie se roteau în jurul unor stele de tipurile spectrale F sau G cu diametrul de 750 până la 1.500 de mii de kilometri și cu temperatura de suprafață de 5 până la 10.000 de grade Celsius. Soarele Pământului era G-10, Soarele Rhodie era F-8, Soarele Linganei era G-2, ca și cel al Nephelos-ului; F-2 era puțin caldă, dar nu prea caldă. Primele trei stele la care se oprișeră erau de tipul spectral K, fiind destul de mici și de roșietice. Planetele lor n-ar fi fost, probabil, corespunzătoare chiar dacă ar fi existat.

O stea bună e o stea bună! În prima zi de fotografiere au localizat cinci planete, cea mai apropiată aflându-se la o sută cincizeci de milioane de mile de steaua-mamă.

Teodor Rizzett aduse personal vestea. Vizita nava „Necruțătorul” la fel de des ca și Autarhul și lumina întregul echipaj cu entuziasmul lui. De data asta, însă, găfăia și pufăia, din pricina efortului pe care-l făcuse venind pe cablul metalic. Când intră spuse:

— Nu știu pur și simplu cum izbutește Autarhul, dar lui nici nu pare să-i pese. Probabil că toate provin din faptul că este mai tânăr. Și apoi adăugă brusc: Cinci planete!

— La steaua asta? Ești sigur? Întrebă Gillbret.

— E precis. Dar patru din ele sunt de tipul J.

— Și a cincea?

— S-ar putea ca a cincea să fie ceea ce ne trebuie. Oricum, are oxigen în atmosferă.

Gillbret scoase un fel de chiot, dar Biron spuse:

— Patru sunt de tipul J. Ei, mă rog, n-avem nevoie decât de una.

Își dădea seama că era o distribuție rezonabilă. Marea majoritate a planetelor de oarecare dimensiuni din Galaxie aveau o atmosferă hidrogenată. La urma urmei, stelele sunt alcătuite mai ales din hidrogen și constituie surse de materiale pentru blocurile de construcții planetare. Planetele de tipul J aveau o atmosferă alcătuită din metan și amoniac, la care se adăuga uneori și hidrogen molecular, dar și o cantitate mare de heliu. Asemenea atmosfere erau, de obicei, adânci și extrem de dense. Planetele în sine, erau aproape invariabil, de diametrul de treizeci de mii de kilometri sau mai mult, cu o temperatură medie care rar atingea peste cincizeci de grade Celsius sub zero. Erau, deci, absolut nelocuibile.

Pe Pământ i se spusese că aceste planete se numesc de tipul J, de la Jupiter, planeta din sistemul solar din care făcea parte și Pământul care reprezenta cel mai bun exemplu al acestui tip. Poate că aveau dreptate. Cu siguranță că cealaltă clasificare a planetelor era de tipul T, dar T reprezenta Terra. De tipul T erau de obicei planetele relativ mici, a căror gravitație mai slabă nu poate reține hidrogenul sau gazul cu conținut de hidrogen, fiindcă, de regulă, se află mai aproape de Soare și sunt mai calde. Atmosferele lor erau subțiri și, dacă erau compatibile cu viața, conțineau oxigen și azot de obicei, uneori și un amestec de clor, care ar fi fost însă dăunător.

— Ceva clor? Întrebă Biron. Ce au aflat despre atmosferă? Rizzett dădu din umeri:

— De aici, de afară, din spațiul cosmic, nu putem judeca decât straturile superioare. Dacă ar fi ceva clor, s-ar concentra către sol. O să vedem. Își puse mâna pe umărul lat al lui Biron: Ei băiete, ce zici, nu mă inviți la o băutură în cabina ta?

Gillbret îi supraveghea cam neliniștit. Cu Autarhul care o curta pe Artemisia și cu mâna lui dreaptă devenind tovarăș de băutură al lui Biron, „Necruțătorul” devenea cam linganian. Se

întrebă dacă Biron își dă bine seama ce face și apoi se gândește la noua planetă și lăsa restul lucrurilor în voia soartei.

Artemisia se afla în cabina de pilotaj când pătrunseră în atmosferă. Avea un zâmbet ușor pe față și părea foarte mulțumită. Biron îi arunca din când în când câte o privire. Îi spusese „Bună ziua, Artemisia” când intrase (ea venea extrem de rar în cabină, de data asta îi făcuse o surpriză lui Biron), dar nu-i răspunsese. Se mulțumi să zică pe un ton foarte degajat:

— Unchiule Gil, e adevărat că aterizăm? Iar Gillbret își freca mâinile răspunzând:

— Așa s-ar părea, draguța mea. Cred că peste câteva ceasuri o să coborâm de pe navă și o să pășim pe o suprafață solidă. Nu ți se pare destul de amuzant gândul ăsta?

— Sper să fie planeta căutată. Dacă nu e, n-o să fie chiar atât de amuzant.

— Mai e încă o stea, spuse Gillbret, dar fruntea i se brăzda și se contractă când rosti aceste vorbe.

Apoi Artemisia se întoarse către Biron și-l întrebă cu răceală:

— Ați spus ceva, domnule Farrill?

Luat din nou prin surprindere, Biron tresări și spuse:

— Nu, nu mare lucru.

— Atunci vă rog să mă scuzați, mi s-a părut că ați vorbit. Trecu pe lângă el atât de aproape încât plasticul rochiei se frecă de genunchiul lui și parfumul ei îl învălui o clipă. Mușchii feței i se contractară.

Rizzett mai era încă la ei. Unul din avantajele remorcii era că putea să găzduiască peste noapte și un oaspete.

Rizzett spuse:

— Acum băieții obțin detalii despre atmosferă. S-ar părea că e oxigen berechet, aproape treizeci la sută, și azot și gaze inerte. E absolut normală. Nu e niciun pic de clor. Apoi, după o pauză, făcu „hm”.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Gillbret.

— Nu e deloc bioxid de carbon. Asta nu e chiar atât de bine.

— De ce nu? întrebă Artemisia din locul ei de observație aflat lângă videoplacă, de unde supraveghea suprafața îndepărtată și nedeslușită a planetei ce trecea pe lângă ei cu viteza de 3.600 km pe oră.

Biron spuse sec:

— Dacă nu e bioxid de carbon înseamnă că nu este viață vegetală.

— A, da? Fata se uită la el și-i aruncă un zâmbet cald.

Împotriva voinței lui, Biron îi răspunse și el cu un zâmbet și într-un fel sau altul, fără vreo schimbare vizibilă pe fața ei, văzu că totuși îi zâmbește sau că zâmbește înspre el ca și cum n-ar fi fost prea conștientă de existența lui. Iar el rămase acolo scăldat în zâmbetul acela prostesc. Apoi zâmbetul i se stinse.

Era mai bine când o evita. Cu siguranță că ori de câte ori era în preajma ei, nu reușea să se mențină la nivelul cerut. Când o vedea cu adevărat, voința lui nu-i mai slujea de anestezic, începuse să-l cam doară.

Gillbret era trist. Acum se făceau manevrele de aterizare. Prin straturile inferioare ale atmosferei, „Necruțătorul” – cu adaosul indezirabil din punct de vedere aerodinamic al unei remorci – era destul de greu de manevrat. Biron se lupta cu îndârjire cu manșele de comandă. Deodată exclamă:

— Veselește-te, Gil!

Dar el nu se simțea prea bucuros. Deocamdată semnalele radio nu-i aduseseră niciun răspuns și dacă asta nu era lumea răsculată, n-avea niciun rost să mai aștepte. Linia lui de acțiune era deja hotărâtă!

— Nu mi se pare a fi lumea revoltată, zise Gillbret. Este stâncoasă și moartă, și nu prea văd nici destulă apă. Apoi se întoarse către Rizzett și-l întrebă: Au mai verificat o dată dacă există bioxid de carbon?

Fața roșie a lui Rizzett se cam lungi:

— Da, au găsit niște urme. Cam o miime la sută sau așa ceva.

— Nu poți să fii sigur, comentă Biron. S-ar putea să fi ales o lume ca asta pur și simplu pentru că arată atât de dezolant.

— Bine, dar am văzut niște ferme, spuse Gillbret.

— E-n regulă. Cât presupui că putem vedea dintr-o planetă de mărimea asta rotindu-ne doar de câteva ori în jurul ei? Știi prea bine, Gillbret, că indiferent cine ar fi nu poate să aibă destui oameni ca să umple o întreagă planetă. Poate că și-au ales vreo vale pe undeva, unde bioxidul de carbon din aer a fost alcătuit, să zicem, printr-o acțiune vulcanică și unde există în preajmă suficientă apă. Putem să trecem vâjâind la 30-40 km de ei fără să știm. Firește, n-ar răspunde la semnale radio fără investigații prealabile.

— Bine, dar o concentrație de bioxid de carbon nu se alcătuiește chiar așa de ușor, mormăi Gillbret, și rămase cu ochii ațintiți la videoplacă.

Biron speră deodată că nu asta era lumea pe care o căutau. Se hotărî să nu mai aștepte. Problema trebuia rezolvată acum!

Era un sentiment destul de ciudat.

Luminile artificiale fuseseră stinse și prin hublouri intra nestânjenită lumina soarelui. De fapt, era metoda cea mai puțin eficace de luminare a navei, dar ea aducea o noutate pe care simțiră brusc că o doreau. De fapt, ferestrele erau deschise și puteai să respiri atmosfera locală.

Rizzett fusese împotriva acestei idei pe motiv că lipsa de bioxid de carbon o să tulbure reglarea respirației din organism, dar Biron consideră că, pentru scurt timp, lucrul ar putea fi suportabil.

Gillbret li se alăturase, și-și lipiră capetele unul de altul. Ridică ochii în sus și se depărtară unul de altul. Gillbret râse. Apoi privind prin ferestra deschisă oftă și zise:

— Stânci!

Biron spuse cu blândețe:

— O să înălțăm un emițător radio în vârful dealului aceluia. În felul acesta o să căpătăm o rază mai mare de acțiune. În orice caz, ar trebui să putem să intrăm în contact cu toată emisfera aceasta și, dacă rezultatele sunt negative, putem încerca cealaltă parte a planetei.

— Asta discutați cu Rizzett?

— Exact. Autarhul și cu mine vom face treaba. Este sugestia lui, ceea ce constituie un mare noroc, pentru că altfel ar fi trebuit să fac eu aceeași propunere. În timp ce vorbea, Biron se uită în trecut la Rizzett, dar fața acestuia era lipsită de orice expresie. Biron se ridică:

— Cred că ar fi mai bine dacă aș desface fermoarul de la căptușeala costumului de cosmonaut și aș purta-o numai pe aceasta.

Rizzett fu de acord. Pe planeta asta bătea din plin soarele. Erau puțini vapori de apă în aer și nici nori nu erau, dar frigul era destul de înviorător.

Autarhul se afla la intrarea principală a „Necruțătorului”. Avea un palton dintr-un material spumos subțire care cântărea doar câteva grame, dar realiza perfect izolarea termică. La piept avea atașată o mică butelie cu bioxid de carbon, permițând o ușoară scurgere care să mențină în imediata lui vecinătate o tensiune perceptibilă a vaporilor de bioxid de carbon. Spuse:

— Farrill, ai avea chef să mă percheziționezi? Ridică mâinile și așteptă, cu fața slabă, plină de un amuzament calm.

— Nu, spuse Biron. Dar tu vrei să mă percheziționezi să vezi dacă n-am armă?

— Nici prin cap nu mi-ar trece una ca asta.

Schimbul acesta de politețuri era la fel de rece ca și vremea de afară.

Biron păși în soarele puternic și apucă mânerul valizei în care era depozitat echipamentul radio. Autarhul apucă celălalt mâner.

— Nu e prea greu, spuse Biron.

Întorcându-se o văzu pe Artemisia stând tăcută înăuntrul navei, la un pas de ieșire.

Avea o rochie netedă, fără talie, albă, care flutura frumos în bătaia vântului. Mânele semitransparente îi arătau brațele parcă ar fi fost de argint.

O clipă, Biron simți că se înduioșează într-un mod de-a dreptul primejdios. Voia să se întoarcă repede, să alerge, s-o apuce atât de strâns încât degetele lui să-i lase urme pe umeri, să-i întâlnească buzele...

Dar în loc de asta, dădu doar ușor din cap și zâmbetul pe care-l văzu pe fața ei și ușoara fluturare a degetelor erau destinate Autarhului.

Cinci minute mai târziu întoarse capul și revăzu acea strălucire de alb în pragul ușii, apoi movila de pământ îi tăie vederea înspre navă. La orizont nu se vedea altceva decât un morman de stânci sfărâmate și goale.

Biron se gândi la ce-l aștepta și se întrebă dacă o s-o mai vadă vreodată pe Artemisia – iar, în cazul când el nu s-ar mai întoarce, dacă ei i-ar păsa ori nu.

Artemisia îi urmări cu privirea până ajunseră doar niște siluete mici care mergeau pe granitul gol și apoi coborâră și se pierdură de tot din vedere. O clipă, puțin înainte de a dispărea, unul dintre ei se întoarse. Nu era sigură care dintre ei și o clipă inima i se împietri.

El nu-i spusese nicio vorbă la despărțire. Nici măcar un cuvânt. Artemisia se întoarse de la soare și stânci către interiorul închis de metal al navei. Se simțea singură, teribil de însingurată. Niciodată în viața ei nu se simțise mai singură.

Poate că tocmai asta o făcuse să se înfioare, dar ar fi fost o mărturisire insuportabilă de slăbiciune dacă ar fi recunoscut că e altceva decât frigul.

I se adresa țâfnoasă lui Gillbret:

— Unchiule Gil, de ce nu închizi hublourile? Poate să moară omul de frig aici.

Cadranul termometrului arăta 7 grade plus, cu sistemul de încălzire de pe navă la maximum.

— Draga mea Arta, spuse cu blândețe Gillbret, dacă te încăpățânezi în obiceiul ăsta ridicol al tău de a nu purta decât rochițe așa de subțiri, cum ar putea să nu-ți fie frig?

Totuși atinse unele contacte și, cu un zgomot slab, capacele de aer se închiseră, hublourile se lăsară înăuntru și se lipiră perfect de exteriorul carcasei netede și strălucitoare. Imediat după aceea, sticla groasă se polariză și încetă să mai fie transparentă. Luminile de pe navă se aprinseră și umbrele dispărură.

Artemisia se așeză pe fotoliul bine capitonat al pilotului și-i pipăi la întâmplare brațele. Măinile lui se odihniseră deseori pe aceste brațe de fotoliu și acea căldură care o cuprinsese când se gândi la asta (cel puțin așa își spuse ei însăși) nu era decât rezultatul radiatoarelor pe care le simțea acum mai bine, după ce vântul din exterior fusese îndepărtat.

Trecură minute îndelungate și nu-i mai era deloc ușor să rămână liniștită. Ar fi trebuit să plece cu el! Dar își corectă imediat gândul rebel, schimbând singularul „cu el” prin pluralul „cu ei”.

Vorbi din nou:

— Unchiule Gil, de ce trebuie neapărat să instaleze un emițător radio?

Gillbret ridică ochii de la videoplaca pe care o manipula cu mișcări delicate și întrebă:

— Poftim?

— Am tot încercat să intrăm în contact cu ei din spațiul cosmic, spuse ea, și n-am găsit pe nimeni. Ce avantaje deosebite ar putea aduce un emițător pe suprafața planetei?

Gillbret era tulburat:

— Păi, trebuie să continuăm să încercăm, draga mea. Trebuie să găsim lumea revoltată. Și adăugă pentru sine printre dinți: Trebuie neapărat! După o clipă mai adăugă: Nu-i pot găsi.

— Pe cine?

— Pe Biron și pe Autarh. Creasta aceea de deal îmi taie legătura cu ei, indiferent cum aranjez oglinzile exterioare. Vezi?

Ea nu vedea nimic decât strălucirea stâncii însoțite. Apoi Gillbret lăsa în pace micile butoane și spuse:

— Oricum, mai e și nava Autarhului.

Artemisia aruncă o privire scurtă. Nava se afla în adâncul văii, la mai puțin de doi kilometri. Strălucirea orbitor în soare. În momentul acela i se păru că acesta ar fi inamicul adevărat. Acesta nu era Tyrannienii. Deodată îi păru rău, chiar foarte rău, că au plecat la Lingane. Dacă ar fi rămas în spațiu doar ei trei, ar fi fost mult mai bine. Acelea fuseseră niște zile foarte nostime chiar așa lipsite de confort, totuși pline de căldură într-un fel. Iar acum nu putea decât să încerce să-l jignească. Ceva o îndemna să-l jignească deși ar fi preferat...

Gillbret spuse:

— Dar ce o mai fi vrând și ăsta?

Artemisia se uită la el și-l văzu ca prin ceață, așa că trebui să clipească des din ochi ca să-și regăsească claritatea vederii.

— Cine?

— Rizzett. Cel puțin cred că e Rizzett. Dar cu siguranță că nu vine încoace.

Artemisia se uită și ea prin videoplacă:

— Mărește puțin imaginea, îi porunci ea.

— La distanța asta atât de mică? obiectă Gillbret. N-ai să mai vezi nimic. O să fie imposibil să focalizez imaginea.

— Mărește-o, unchiule Gil.

Bombănind, el conectă dispozitivul telescopic și cercetă cioturile acelea de stâncă ce umplură ecranul. De cum atingeai butonul îți săreau în ochi prea repede ca să le mai poți urmări cu privirea. O clipă trecu fulgerător pe ecran Rizzett, o siluetă mare, dar neclară, și în clipa aceea i se văzu bine identitatea. Gillbret căută să-l prindă din nou în raza aparatului, izbuti, focaliză imaginea și Artemisia spuse:

— E înarmat. Ai văzut?

— Nu.

— Are la el un blaster cu bătaie lungă, ascultă-mă pe mine. Se ridică imediat în picioare și începu să tragă de zăvoarele dulapului.

— Arta! Ce faci?

Ea se apucase să desfacă fermoarul căptușelii de la un alt costum de cosmonaut.

— Mă duc acolo. Rizzett îi urmărește. Tu nu înțelegi? Autarhul n-a plecat ca să instaleze o stație radio. I-a întins doar o cursă lui Biron.

Gâfâind, se străduia să intre în căptușeala aceea groasă și aspră.

— Oprește-te! Ce naiba ți se năzare?

Dar ea se holba la Gillbret fără să-l vadă, cu fața albă și încordată. Trebuia să-și dea seama de la început după felul cum îl lingusea Rizzett pe fraierul ăsta supus emoțiilor! Rizzett îl lăudase pe tatăl lui, îi spusese ce om mare fusese Fermierul de Widemos și Biron se topise într-o clipă. Toate acțiunile lui erau dictate doar de gândul la tatăl său. Cum putea un om să se lase condus astfel de o idee fixă? Vorbi:

— Nu știu să manipulez capacul de aer. Deschide-l!

— Arta, nu-ți dau voie să părăsești nava. Nici nu știi unde sunt ei.

— Lasă că-i găsesc eu. Deschide-mi capacul! Gillbret clătină din cap.

Dar costumul spațial pe care-l scosese avea un toc de armă. Artemisia strigă:

— Unchiule Gil, să știi că o să folosesc arma asta. Jur c-o folosesc.

Și Gillbret se trezi că are dinaintea lui vârful amenințător al unei cravașe neuronice. Se strădui să zâmbească.

— Te rog, nu face una ca asta.

— Deschide capacul! strigă ea gâtuită de emoție.

Gillbret se supuse și fata ieși alergând prin vântul tăios, strecurându-se de-a lungul stâncilor și urcând creasta. Sângele îi bubuia în urechi. Fusese și ea la fel de rea ca și el, stărnindu-i gelozia cu Autarhul fără să aibă alt motiv decât mândria ei prostească. Acum cel puțin i se părea prostească, și personalitatea Autarhului căpătă un contur mai clar în mintea ei – un om de o răceală atât de bine chibzuită, anost și lipsit de viață. O cuprinseseră fiori de repulsie.

Ajunse pe creasta dealului și în fața ei nu se afla nimic. Merse cu încăpățănare înainte, strângând în mână cravașa neuronală.

Biron și Autarhul nu schimbaseră nicio vorbă pe drum și acum, când ajunseră pe un teren mai neted, făcură o haltă. Rocile erau fisurate de acțiunea soarelui și a vântului în decursul mileniilor.

În fața lor era o veche falie, buza ei mai îndepărtată se prăbușise alcătuind o prăpastie de vreo treizeci de metri.

Biron se apropie cu multă grijă și privi în gol. Puțin mai încolo era o pantă și pământul era acoperit de tot felul de bolovani colțuroși care, datorită timpului și a lipsei ploilor, se împrăștiaseră cât vedeai cu ochii.

— Pare o lume a deznădejzii, Jonti.

Autarhul nu manifestă cătuși de puțin curiozitatea lui Biron față de împrejurimi. Nu se apropie de marginea abisului. Spuse:

— E locul pe care l-am găsit înainte de aterizare. Este ideal pentru scopurile noastre.

„Cel puțin pentru scopurile tale”, gândi Biron. Se îndepărtă de marginea prăpastiei și se așeză. Ascultă șuieratul slab al rezervorului de dioxid de carbon și așteaptă o clipă.

Apoi spuse destul de liniștit.

— Ce-o să le spui când te vei întoarce pe nava ta, Jonti? Sau mă lași pe mine să ghicesc?

Autarhul se opri din operația de deschidere a geamantanului cu două mâner pe care-l căraseră. Își îndreptă spinarea și întrebă:

— Ce tot spui?

Biron simți cum vântul îi îngheață fața și-și frecă nasul cu mânușa. Apoi descheie căptușeala pufoaicei în care era înfășurat, lăsând-o să fâlfâie în bătaia vântului.

— Vorbeam de scopul pe care l-ai urmărit când ai venit aici.

— Aș prefera să instalez radioul, decât să pierd vremea discutând această chestiune, Farrill.

— N-ai să instalezi radioul. De ce ai face-o? Am încercat să-i contactăm din spațiul cosmic, fără niciun răspuns. N-are niciun rost să așteptăm mai multe de la un emițător instalat pe suprafața planetei. Nu e vorba nici de straturile ionizate și opace ale undelor radio din atmosfera superioară, pentru că am încercat și în zona subterică și tot degeaba. Și nici nu suntem noi marii specialiști în radio din echipa noastră. Așa că spune-mi, te rog, de fapt de ce-ai venit aici, Jonti?

Autarhul stătea în fața lui Biron și mâna lui netezea alene geamantanul.

— Dacă te tulbură aceste îndoieli, tu de ce-ai venit?

— Pentru a descoperi adevărul. Omul tău, Rizzett, mi-a spus că ai pus la cale această acțiune și m-a sfătuit să vin cu tine. Cred că instrucțiunile pe care i le-ai dat erau să-mi spună că, venind cu tine, m-aș putea asigura că n-o să-mi rămână necunoscute mesajele pe care le primești. Chestiunea era destul de rațională, numai că eu nu cred că vei primi vreun mesaj. Oricum, m-am lăsat convins și am venit cu tine.

— Ca să descoperi adevărul? Întrebă batjocoritor Jonti.

— Exact. Și deja pot să ghicesc adevărul.

— Atunci spune-mi-l și *mie*, ca să descopăr și eu adevărul.

— Ai venit ca să mă uci. Sunt aici singur cu tine și în fața noastră se află o faleză de pe care, dacă aş cădea, ar fi o moarte sigură. N-ar exista nici urme de violență intenționată. N-ar fi nicio mână sau vreun picior lovit de blaster și nici vreun alt semn de folosire a unei arme. Ar fi doar o poveste frumoasă și tristă pe care s-o duci înapoi pe nava ta. Am alunecat și am căzut. Ai putea aduce și o echipă care să-mi adune osemintele și să mă îngroape cum se cuvine. Totul ar fi teribil de înduioșător și eu aş fi înlăturat din calea ta.

— Deci crezi toate acestea, și totuși ai venit?

— Mă aștept la așa ceva, deci nu mă vei putea lua prin surprindere. Suntem neînarmați și mă îndoiesc că m-ai putea arunca dincolo prin simpla forță a mușchilor.

O clipă, lui Biron îi fremătară nărilor. Își îndoi încet brațul drept, gata de luptă. Dar Jonti răsă:

— Atunci să ne ocupăm de emițătorul nostru radio, din moment ce moartea ta e acum imposibilă.

— Încă nu. N-am terminat. Vreau să recunoști că aveai de gând să mă uci.

— A, da? Deci insiști să-mi joc rolul potrivit în această piesă pe care ai improvizat-o? Și acum ai vrea să mă silești s-o fac? Ai de gând să mă bați până mărturisesc ceva? Te rog să înțelegi, Farrill, că ești tânăr și aș fi gata să te scuz din acest motiv și datorită numelui și rangului tău. Totuși, trebuie să recunosc că până acum mi-ai dat mai multă bătaie de cap decât ajutor.

— Așa este. Mai ales pentru că am rămas în viață în pofida dorinței tale.

— Dacă te referi la riscurile prin care ai trecut pe Rhodia, le-am explicat și nu mai spun încă o dată același lucru.

Biron se ridică:

— Explicația ta n-a fost exactă. Are în ea o lipsă care a fost evidentă de la început.

— Serios?

— Serios! Ridică-te și ascultă-mă, că altfel te ridic eu cu de-a sila.

În timp ce se ridica, ochii Autarhului se micșorară de tot.

— Tinere, te-aș sfătui să nu recurgi la violență.

— Ascultă-mă! Biron vorbea tare și costumul îi fâlfâia în vânt, dar el nu-l băgă în seamă: Ai spus că m-ai trimis pe Rhodia să înfrunt riscurile morții doar pentru a-l implica pe Director într-un complot anti-tyrannian.

— Asta rămâne un adevăr.

— Asta rămâne o minciună. Principalul tău țel a fost să mă trimiți la moarte. L-ai informat din capul locului pe căpitanul navei rhodiene despre identitatea mea. N-aveai niciun motiv adevărat să crezi că o să mi se permită vreodată să intru în contact cu Hinrik.

— Farrill, dacă aș fi vrut să te omor puteam să-ți instalez o adevărată bombă cu radiații în cameră.

— Da. Însă în mod evident îți convenea mai mult să-i manipulezi pe Tyrannieni ca să comită omorul în locul tău.

— Te-aș fi putut ucide în spațiul cosmic când m-am urcat mai întâi pe „Necruțătorul”.

— Adevărat. Ai venit înarmat cu un blaster și la un moment dat chiar l-ai îndreptat împotriva mea. Te așteptai să mă aflu la bord, dar nu spusesesi echipajului tău acest lucru. Când a venit Rizzett să mă vadă nu mai era posibil să mă distrugi. Atunci ai făcut o greșeală. Mi-ai spus *că-i anunțasei* pe oamenii tăi că mă aflu probabil la bord și puțin mai târziu Rizzett mi-a spus că n-ai făcut-o. Ia spune, Jonti, tu nu-ți instruiesti oamenii în privința minciunilor pe care le spui? Așa, ca să fie la curent și să nu te dea de gol?

Fața lui Jonti fusese albă din pricina frigului, dar acum parcă se albi și mai rău.

— Firește că acum ar trebui să teucid pentru că m-ai făcut mincinos. Dar ce crezi că mi-a reținut degetul să nu apăs pe trăgaci înainte ca Rizzett să ajungă la videoplacă și să te vadă?

— Politica, Jonti. Pe bord se afla Artemisia oth Hinriad și pentru moment ea era un țel mai important decât mine. Te admir pentru că ți-ai schimbat repede planurile. Să mă fi ucis în prezența ei ți-ar fi stricat o pradă mult mai mare.

— Deci crezi că m-am îndrăgostit atât de repede de ea?

— Dragoste! Când fata cu pricina este o Hinriadă, de ce nu? Nu ți-ai irosit timpul de pomană. Ai încercat mai întâi s-o transferi pe navă și, când n-ai izbutit acest lucru, mi-ai spus „Hinrik l-a trădat pe tatăl tău”. Farrill tăcu o vreme apoi reluă: Așa că am pierdut-o și ți-am lăsat mână liberă. Dar acum presupun că ea nu mai e un factor important. Se află ferm angajată de partea ta și poți să-ți duci mai departe planul de a mă ucide, fără nicio teamă că făcând acest lucru ți-ai pierde șansa la succesiunea Hinriazilor.

Jonti oftă și spuse:

— Farrill, e frig și se face și mai frig. Cred că soarele a început să apună. Ești îngrozitor de prost și mă obosești. Până se termină bălciul ăsta de prostii, nu vrei să-mi spui de ce m-ar interesa cât de cât să teucid? Asta în cazul în care paranoia ta evidentă mai are nevoie de vreun motiv.

— Același motiv care te-a făcut să-l ucizi pe tatăl meu.

— *Care anume?*

— Adică-ți închipui că te-am crezut măcar o clipă când ai spus că Hinrik a fost trădătorul? Ar fi putut să fie dacă reputația de slăbănog nenorocit n-ar fi atât de bine stabilită. Adică presupui că tatăl meu a fost chiar atât de prost? Ar fi putut să-l ia pe Hinrik drept altceva decât este? Chiar dacă nu i-ar fi cunoscut dinainte reputația, cinci minute în prezența lui nu i-ar fi dezvăluit în întregime valoarea de marionetă iremediabilă? Crezi că tatăl meu i-ar fi trăncănit prostește lui Hinrik despre ceva care ar fi putut fi folosit în sprijinul acuzației de trădare împotriva lui? Nu, Jonti. Omul care l-a trădat pe tatăl meu trebuie să fi fost un om în care el avea încredere.

Jonti făcu un pas înapoi și dădu cu piciorul în geamantan. Își luă o poziție de apărare împotriva unui eventual atac și spuse:

— Acum văd care e insinuaerea ta infectă. Singura explicație pe care o găsesc este că ești nebulă de legat.

Biron tremura, dar nu de frig:

— Tatăl meu se bucura de popularitate printre oamenii tăi, Jonti. Chiar de prea mare popularitate. Un Autarh nu-și poate îngădui niciun rival în chestiunea guvernării. Ți-ai dat seama și ai avut grijă să nu rămână un concurent periculos. Și următoarea ta treabă a fost să ai grijă să nu rămân nici eu în viață, nici pentru a-l înlocui, nici pentru a-l răzbuna. Glasul lui Farrill creștea ajungând un adevărat strigăt care străbătea aerul înghețat: Nu-i adevărat?

— Nu.

Jonti se aplecă asupra geamantanului:

— Îți pot dovedi că greșești. Și deschise geamantanul. Uite echipamentul radio. N-ai decât să-l inspecțezi. Cercetează-l cu multă atenție. Și aruncă diversele obiecte la picioarele lui Biron. Biron se uită lung la ele:

— Și ce dovedesc toate chestiile astea?

— Nu dovedesc nimic, spuse Jonti, ridicându-se, dar uită-te bine la asta.

Avea acum în mână un blaster și încheieturile degetelor i se albiră de strânsoare. Glasul lui își pierduse calmul. Îi spuse:

— M-am plictisit de tine. Dar n-o să mă mai las plictisit multă vreme.

Biron spuse pe un ton fără expresie:

— Deci ai ascuns în geamantan și un blaster împreună cu echipamentul radio?

— Dar ce-ți închipuiai, că n-am s-o fac? Tu ai venit aici crezând sincer că o să te arunc de pe faleză și te așteptai să încerc s-o fac cu mâinile mele, ca și cum aș fi fost hamal sau miner? Sunt totuși Autarhul din Lingane (fața i se strâmbă și mâna lui făcu un gest categoric) și m-am plictisit de toată vorbăria asta ipocrită și de idealismul stupid al Fermierilor de Widemos. Apoi reluă în șoaptă: Mișcă-te! Du-te spre faleză.

Și făcu un pas înainte. Cu mâinile ridicate, cu ochii la blaster, Biron făcu câțiva pași înapoi:

— Deci tu l-ai ucis pe tata.

— L-am ucis pe tatăl tău! spuse Autarhul. Ți-am spus aceste lucruri ca să știi în ultimele clipe ale vieții tale că același om care a avut grijă ca tatăl tău să fie făcut fărâme într-o cameră de dezintegrare o să aibă grijă ca tu să-l urmezi – și după aceea s-o păstreze pentru el pe fata Hinriazilor împreună cu tot ceea ce poate aduce ea. Ia gândește-te la asta! Îți mai dau un minut în plus ca să te gândești la asta! Dar nu-ți mișca mâinile pentru că altfel te distrug și sunt gata să risc orice întrebări pe care mi le-ar putea pune oamenii mei.

Părea că stratul subțire de calm rece în care se învelise a crăpat și a dezvăluit o patimă înflăcărată.

— Ai mai încercat să mă ucizi și altădată, după cum spuneam.

— Așa este. Toate ipotezele pe care le-ai emis au fost corecte. Asta te ajută cu ceva? Întoarce-te!

— Nu, spuse Biron. Lăsa mâinile în jos și spuse: Dacă ai de gând să tragi, fă-o!

Autarhul zise:

— Crezi că n-am să îndrăznesc?

— Te-am rugat să tragi.

— Și așa voi face.

Autarhul ținți cu premeditare capul lui Biron și, de la o distanță de un metru și jumătate, puse contactul la blaster.

19. Înfrângere!

Teodor Rizzett se învățea cu multă prudență în jurul micului platou neted. Nu era încă momentul să se lase văzut, dar nu era nici prea ușor să rămână ascuns în lumea asta alcătuită doar din stânci goale. Printre bolovanii aceia cristalini, răsturnați, se simțea mai în siguranță. Își croi drum printre ei. Din când în când făcea câte o pauză ca să-și ștergă fața transpirată cu dosul moale al mânușii de burete. Frigul acela uscat era cam înșelător.

Acum îi văzu printre doi monoliți de granit care se întâlneau alcătuiind un V. Își lăsă blasterul în jos. Avea soarele în spate. Îi simțea căldura cum îi trece prin hainele umede și era mulțumit. Dacă întâmplător se uitau înspre el avea să le bată soarele în ochi și ar fi mult mai puțin vizibil.

Le auzi glasurile răsunându-i în urechi. Funcționa comunicarea radio și asta îl făcu să zâmbească. Deocamdată lucrurile se desfășurau conform planului. Bineînțeles, propria lui prezență nu fusese planificată, dar era mai bine că se întâmplase așa. Planul era puțin cam prea optimist și victima nu era chiar un fraier, la urma urmei. Propriul lui blaster putea chiar să fie necesar pentru a decide soarta bătăliei.

Așteptă, îl privi calm pe Autarh cum ridică blasterul și pe Biron care stătea acolo fără să se clikească.

Artemisia nu văzu cum se ridică blasterul. Nu vedea cele două siluete de pe suprafața plată a stâncii. Cu cinci minute mai devreme zărise o clipă silueta lui Rizzett profilându-se pe cer și de atunci îl tot urmărise.

Totuși el se deplasa prea repede pentru puterile ei. Lucrurile se cam estompară, începură să-i joace dinaintea ochilor și de două ori se trezi întinsă la pământ. De fapt nu-și amintea cum căzuse. A două oară se ridică cu greu în picioare. Îi sângera încheietura mâinii unde se zgâriase într-o creastă ascuțită.

Rizzett câștigase iar teren așa că ea trebui să alerge după el clatinându-se. Când îl văzu că dispăre în pădurea aceea de bolovani strălucitori începu să suspine disperată. Istovită, se sprijini de o stâncă. Era o stâncă frumoasă, de un roz plăcut ca obrazul unei femei și la fel de netedă și strălucitoare. Dar ignora faptul că reprezenta un memento al erei vulcanice primitive.

Nu putea decât să încerce să combată senzația de sufocare ce o copleșea.

Apoi îl văzu, micșorat lângă formația aceea stâncoasă în formă de V. Era cu spatele la ea. Ea ținea cravașa neuronală în față în timp ce alerga cu greutate pe terenul aspru și neregulat. El ținti atent, pregătindu-se să tragă.

Artemisia nu mai avea să-l ajungă la timp. Trebuia să-i distragă atenția. Îl strigă:

— Rizzett! Rizzett, nu trage!

Se împiedică din nou. Soarele cobora sub orizont, dar cunoștința îi mai rămase un timp trează. Îi rămase destulă vreme ca să simtă cum terenul o rănește în cădere, destul ca să apese cu degetul pe contactul cravașei neuronice. Și destul ca să știe că se află totuși în afara razei de acțiune chiar dacă țintise bine, ceea ce nu era deloc sigur. Mai bine zis, era chiar greu de presupus.

Simți că o înconjoară niște brațe care o ridică de jos. Încercă să vadă cine e, dar nu i se deschiseră pleoapele.

— Biron? șopti ea slab.

Răspunsul fu o bolboroseală aspră, dar desluși glasul lui Rizzett. Încercă să vorbească din nou apoi renunță. Deci dăduse greș!

Nu mai fu conștientă de nimic.

Autarhul rămase nemișcat cam atât cât i-ar trebui unui om ca să numere încet până la zece. Biron îl înfrunta tot nemișcat, cu ochii ațintiți la țeava blasterului care tocmai trăsese în el. Țeava coborî încetișor în timp ce o privea.

— Parcă nu-ți merge blasterul, spuse Biron. Ia uită-te bine la el. Cu fața lividă, Autarhul se uita când la Biron, când la armă.

Trăsese de la o distanță de un metru și ceva. Ar fi trebuit ca totul să se fi sfârșit. Întrerupse

brusc uimirea aceea glacială căreia îi căzuse pradă și cu o mișcare rapidă demontă blasterul.

Capsula energetică lipsea. Acolo unde ar fi trebuit să se afle nu era decât o cavitate inutilă. Autarhul gemu de furie în timp ce aruncă într-o parte bucata de metal inutil. Arma se rostogoli de mai multe ori, o pată neagră pe fața soarelui și se izbi de stâncă scoțând un sunet surd.

— Ei, acum lupta om la om! zise Biron, cu nerăbdare, dar și cu un tremur în glas.

Autarhul se dădu un pas înapoi și nu scoase un cuvânt. Biron făcu un pas încet înainte.

— Sunt mai multe moduri în care te-aș putea ucide, dar nu toate ar fi mulțumitoare. Dacă te-aș distruge cu blasterul ar însemna că viața ta ar fi separată de moarte doar prin a milioana parte dintr-o secundă. N-ai avea deloc conștiința morții. Asta ar fi foarte rău. Eu cred că în loc de asta aș avea mult mai mare satisfacție folosind metoda ceva mai înceată a efortului mușchilor omului.

I se încordară mușchii de la coapse, dar saltul pe care-l pregătea nu se efectua. Strigătul care-l întrerupsese era subțire și acut, plin de panică:

— Rizzett! se auzi. Rizzett, nu trage!

Biron se răsuși tocmai la timp ca să vadă mișcarea dintre stânci la o depărtare de o sută de metri și licărirea metalului pe care căzuse o rază de soare. Apoi simți greutatea unui trup aterizând direct în spinarea lui. Se aplecă sub ea și se lăsă în genunchi.

Autarhul aterizase perfect, cu genunchii prinzând tare pieptul celuiilalt și pumnul pocnind în ceafa lui Biron. Respirația lui Biron era mai mult un grohăit.

Biron se luptă destul de mult cu întunericul care-i acoperea ochii până să izbutească să se elibereze. Autarhul sări în picioare și-și luă o oarecare distanță în timp ce Biron se întinse pe spate.

Abia avu timp să-și strângă picioarele când Autarhul se năpusti din nou asupra lui. Autarhul se trezi respins într-o parte. De data asta erau amândoi în picioare, unul lângă altul, și transpirația le înghețase pe obraji. Se învârtiră încet în cerc. Biron își aruncă de-o parte butelia cu bioxid de carbon. Autarhul și-o scoase și el pe a lui, o ținu o clipă suspendată de furtunul de metal elastic, apoi făcu repede un pas înainte și-o învârti prin aer. Biron căzu auzind-o și simțind-o deasupra capului.

Se ridică din nou în picioare sărind asupra Autarhului înainte ca acesta să-și poată recăpăta echilibrul. Cu unul din pumnii lui mari îi strângea încheietura, pe când al doilea pumn explodă în fața Autarhului. Îl lăsă mai întâi să se prăbușească și pe urmă se dădu un pas înapoi. Îi spuse:

— Ridică-te! Te aștept ca să-ți mai dau câteva. Nu sunt deloc grăbit.

Autarhul își duse mâna înmănușată la obraz și se uită cu oroare la sângele care o pătase. Gura i se strâmbă și mâna i se întinse după butelia de metal pe care o lăsase să cadă. Dar Biron călcă apăsat pe ea și Autarhul începu să urle chinut.

Biron îi spuse:

— Jonti, ești prea aproape de marginea prăpastiei. Nu te întinde în direcția aceea. Ridică-te, am să te arunc acum în partea cealaltă.

Dar glasul lui Rizzett răsună puternic:

— Stai!

Autarhul țipă:

— Rizzett, împușcă-l pe individul ăsta. Împușcă-l acum. Împușcă-i întâi brațele, apoi picioarele și pe urmă îl părăsim.

Rizzett își ridică încet arma la umăr. Biron spuse:

— Jonti, cine a avut grijă să-ți descarce blasterul?

— Cum?

Ochii Autarhului erau goi.

— Nu eu am avut acces la blasterul tău, Jonti. Cine a avut? Cine îndreaptă chiar acum un blaster către tine, Jonti? Nu către mine, Jonti, ci spre *tine*.

Autarhul se întoarse către Rizzett și țipă:

— Trădătorule!

Rizzett spuse cu glasul scăzut:

— Nu eu, stăpâne. Trădător este acela care l-a dat pe credinciosul Fermier din Widemos în ghearele morții.

— Nu eu sunt acela! strigă Autarhul. Dacă el ți-a spus că așa am făcut, minte.

— Ba mi-ai spus-o chiar dumneata. Nu numai că ți-am descărcat arma, dar ți-am scurtcircuitat și contactul comunicatorului, așa că fiecare vorbă pe care ai spus-o astăzi a fost

recepționată și de mine și de către fiecare membru al echipajului. Acum te cunoaștem cu toții prea bine.

— Sunt Autarhul vostru.

— Și cel mai mare trădător aflat în viață.

O clipă Autarhul nu spuse nimic, dar se uită cu disperare de la unul la celălalt. Îl priveau cu fețe sumbre și furioase. Apoi se ridică cu greutate în picioare, își adună ceea ce păreau să fie ultimele rămășițe de autocontrol și se stăpâni printr-un puternic efort de voință. Avea glasul aproape calm când spuse:

— Și dacă ar fi totul adevărat, ce-ar conta? Nu aveți altă cale decât să lăsați lucrurile așa cum sunt. Mai rămâne de vizitat o ultimă planetă. Acea *trebuie* să fie lumea răzvrătită și numai eu îi cunosc coordonatele.

Izbuti într-un fel sau altul să-și păstreze demnitatea. Din încheietura sfărâmată, o mână îi atârna flască. Buza de sus i se umflase ridicol, sângele i se închegase pe obraz și totuși iradia grandoarea trufașă a unui om născut pentru a fi conducător.

— Ai să ni le spui, zise Biron.

— Să nu cumva să te amăgești cu gândul că o voi face indiferent de împrejurări. Ți-am spus deja că e o medie de șaptezeci de ani-lumină cubici pe stea. Dacă lucrezi fără mine, prin metoda încercărilor succesive ai șanse extrem de reduse de a ajunge măcar la un miliard de mile de orice stea. De *orice* stea!

În mintea lui Biron se produse o iluminare. Îi spuse lui Rizzett:

— Du-l înapoi pe „Necruțătorul”!

Rizzett spuse cu glas scăzut:

— Lady Artem...

Dar Biron îl întrerupse:

— A, deci ea era. Unde e acum?

— E-n siguranță. E bine. A ieșit fără butelia de bioxid de carbon. Firește, pe măsură ce bioxidul de carbon i se scurgea din fluxul sanguin, mecanismul automat al respirației își încetinea acțiunea. Încerca să fugă și n-avea înțelepciunea să tragă în mod forțat aer adânc în piept, așa că a leșinat.

Biron se încruntă:

— Dar de ce încerca să te împiedice? Voia să fie sigură că nu va fi rănit prietenul ei?

Rizzett spuse:

— Da, da! Numai că ea se temea că sunt omul Autarhului și că am să te împușc pe *dumneata*. Acum am să-l iau înapoi pe șobolanul ăsta și te rog, Biron...

— Da?

— Întoarce-te cât poți de curând. El este încă Autarh și s-ar putea să fie nevoie să vorbești cu echipajul. E greu să schimbi o deprindere de supunere care a durat o viață... Fata e îndărătul stâncii aceleia. Du-te la ea până nu îngheață de tot, dacă nu te superi. N-o să plece de acolo.

Artemisia era cu fața aproape îngropată în gluga care-i acoperea capul și trupul ei își pierduse orice formă, înfășurat fiind în faldurile acelei căptușeli a costumului de cosmonaut. Când se apropie de ea, grăbi pasul. O întrebă:

— Cum te simți? Ea răspunse:

— Mai bine, mulțumesc. Îmi pare rău că ți-am dat bătaie de cap. Se uită unul la altul și conversația păru să se fi consumat în câteva vorbe. Apoi Biron zise:

— Știi că nu putem întoarce timpul înapoi, nu putem desface lucrurile care s-au făcut, nu putem retrage vorbele care s-au spus. Dar aș vrea să te fac să înțelegi ceva.

— De ce pui atâta accent pe înțelegere? Ochii ei scânteiară. Sunt săptămâni întregi de când nu fac altceva decât să înțeleg. Vrei să-mi vorbești iarăși despre tatăl meu?

— Nu. De fapt știam că tatăl tău e nevinovat. Aproape de la început l-am suspectat pe Autarh, dar trebuia să fiu sigur. N-am putut să o dovedesc, Arta, decât silindu-l să-mi facă mărturisiri. Credeam că l-aș putea aduce la acest punct prinzându-l într-o capcană, ca să-l fac să încerce să mă omoare și pentru asta n-aveam decât o singură cale de ales. Se simțea nefericit, și continuă: Era un lucru rău, aproape la fel de rău ca ceea ce i-a făcut el tatălui meu. Mă tem că nu mă vei ierta niciodată.

Fata răspunse:

— Nu prea înțeleg.

— Știam că te vrea, Arta. Din punct de vedere politic ai fi fost o partidă matrimonială

desăvârșită. Numele Hinriad ar fi fost mult mai util pentru scopurile lui decât cel de Widemos. Așa că, de îndată ce te avea pe tine, nu mai avea nevoie de mine. Deci, în mod intenționat ți l-am băgat pe gât, Arta. M-am purtat astfel sperând că te vei apropia de el. Când ai făcut-o, lui i s-a părut că este gata să scape de mine și Rizzett și cu mine i-am întins cursa.

— Și tot timpul ăsta n-ai încetat să mă iubești?

— Dar ce, Arta, îți vine chiar atât de greu s-o crezi?

— Și bineînțeles că erai gata să-ți jertfești iubirea pentru memoria tatălui tău și pentru onoarea familiei tale. Și cum mai sună poezia aia răsuflată? Nu mă puteai iubi pe mine atât de mult, dragul meu, dacă nu-ți iubeai mai mult onoarea! [2]

Biron spuse pe un ton jalnic:

— Te rog, Arta! Nu sunt mândru de ce-am făcut, dar altă soluție nu mi-a venit în minte.

— Ai fi putut cel puțin să-mi vorbești despre planul tău, să mă faci aliatul tău și nu unealta ta.

— Nu tu duceai lupta. Dacă aș fi dat greș – și nu e deloc greu de presupus că s-ar fi putut întâmpla și astfel – tu ai fi rămas în afara acestei lupte. Dacă Autarhul m-ar fi ucis și tu n-ai mai fi fost de partea mea, nu te-ar fi durut atât de tare. Ba chiar te-ai fi putut mărita cu el și eventual ai fi putut fi fericită.

— Dar întrucât ai câștigat, poate că eu mă și întristez de pierderea lui.

— Dar văd că nu te-ai întristat.

— De unde știi?

Biron spuse cu disperare:

— Încearcă cel puțin să-mi înțelegi motivele. Presupunând că aș fi fost prost și naiv – criminal de naiv – nu poți să înțelegi? Nu poți încerca să nu mă mai urăști?

Fata îi răspunse cu blândețe:

— Am încercat să nu te iubesc și după cum vezi n-am izbutit.

— Va să zică mă ierți?

— De ce? Pentru că înțeleg? Nu! Dacă ar fi pur și simplu o chestie de înțelegere, de asimilare a mobilurilor tale, nu ți-aș ierta acțiunile pentru nimic în lume. Dacă ar fi doar asta și nimic altceva! Dar te voi ierta, Biron, pentru că n-aș putea suporta să nu te iert. Cum ți-aș putea cere să te întorci la mine dacă nu te-aș ierta?

Și, în sfârșit, ea era în brațele lui, cu buzele răcite de vântul de afară întoarse către gura lui. Erau despărțiți de un strat dublu de veșminte groase. Măinile lui înmănușate nu puteau simți trupul pe care-l îmbrățișau, dar buzele lui erau conștiente de netezimea și moliciunea feței ei albe.

În cele din urmă spuse îngrijorat:

— Văd că soarele coboară. O să se răcorească și mai tare. Dar ea răspunse dulce:

— Ciudat, mie mi se pare că mă încălzesc. Merseară împreună către navă.

Biron avea un aer de încredere în sine pe care de fapt n-o prea simțea. Nava linganiană era mare și echipajul era format din cincizeci de oameni. Stăteau acum drept înaintea lui. Cincizeci de fețe! Fețe linganiene educate încă de la naștere să se supună fără să crâcnească Autarhului lor.

Pe unii îi convinsese Rizzett. Alții fuseseră convinși prin acea ascultare clandestină a declarațiilor făcute de Autarh lui Biron cu puțin timp înainte. Dar câți mai erau încă nesiguri în privința adevărului sau chiar de-a dreptul ostili?

Deocamdată vorbele lui Biron nu făcuseră mare lucru. Se aplecă înainte și adoptă un ton confidențial:

— Și pentru ce luptați, soldați? Pentru ce vă riscați viețile? Pentru o Galaxie liberă, cred eu, o Galaxie în care fiecare lume să poată decide ce este mai bun pentru ea, să-și producă propria bogăție pentru propriul ei bine, fără a fi roaba nimănui și nici stăpână a nimănui. Am dreptate?

Se auzi un vag murmur care putea să sune a asentiment, dar lipsit de entuziasm. Biron continuă:

— Dar Autarhul pentru ce luptă? Pentru el însuși. Este Autarh al Linganei. Dacă ar câștiga lupta ar fi Autarh al Regatelor Nebulare. Ați înlocui un Han printr-un Autarh. Și ce avantaj ați avea? Merită să muriți pentru asta?

Unul din cei de față strigă:

— Ar fi unul de-ai noștri, nu un scârbos de Tyrannian. Altul strigă:

— Autarhul căuta lumea revoltată pentru a-și oferi serviciile. Asta înseamnă ambiție?

— Aha, cum spuse Shakespeare în *Iuliu Cezar*. Ambiția ar trebui să fie neînduplecată, nu?

replică ironic Biron. Dar el a vrut să vină în lumea revoltată având în spate o organizație. Voia să ofere Lingane cu totul. Credea că el le poate oferi prestigiul unei alianțe cu Hinriazii. Și în cele din urmă, era foarte sigur că lumea revoltată va fi a lui pentru a face ce vrea cu ea. Da. Asta era ambiția. Și când siguranța mișcării a ajuns să-i contrazică propriile lui planuri, a ezitat oare să vă riște viețile de dragul ambițiilor lui? Tata a fost o primejdie pentru el. Tatăl meu era cinstit și un prieten al libertății. Dar se bucura de prea multă popularitate. Așa că a fost trădat. Prin trădarea aceea Autarhul ar fi putut ruina întreaga cauză și o dată cu ea și pe voi. Care dintre voi se simte în siguranță sub domnia unui om care e gata să cadă la învoială cu Tyrannienii ori de câte ori îi convine? Cine poate fi în siguranță slujind un trădător laș?

— Mai bine, îi șopti Rizzett. Ține-o tot așa. Dă-i înainte. Din nou același glas răsună din rândurile din spate:

— Autarhul știe unde e lumea revoltată. Dumneata știi?

— O să discutăm asta mai târziu. Între timp socotesc că sub domnia Autarhului ne îndreptăm cu toții către o distrugere totală. Că mai avem timp să ne salvăm mutându-ne de sub oblăduirea lui pe o cale mai bună și mai nobilă. Că e încă posibil să ieșim din ghearele înfrângerii, ca să smulgem...

— ... altă înfrângere, dragul meu tânăr, răsună un glas blând care-l întrerupse și Biron se întoarse îngrozit.

Cei cincizeci de membri ai echipajului își veniră greu în fire și o clipă se păru că sunt gata să se repeadă înainte, dar veniseră neînarmați la acea întrunire. De asta avusese grijă Rizzett. Iar acum, o companie de soldați Tyrannieni se strecurau prin diversele uși cu armele pregătite.

Iar Simok Aratap în persoană, cu câte un blaster în fiecare mână, se afla în spatele lui Biron și Rizzett.

20. Unde?

Simok Aratap cântări cu grijă din ochi pe fiecare dintre cele patru persoane pe care le avea în față și simți o oarecare emoție. Acesta era jocul cel mare. În sfârșit, firele planului se adunau și se îmbinau cum trebuie. Îi părea bine că Maiorul Andros nu mai e alături de el și că acele crucișătoare Tyranniene pleaseră și ele.

Rămăsese cu nava sa amiral, cu echipajul lui și asta îi era de ajuns. Nu putea suferi cantitățile sau mărimile greu de mânuit din cauza proporțiilor prea mari. Vorbi cu glas blând:

— Doamnă și domnilor, vă rog să-mi permiteți să vă aduc la zi cu situația. Nava Autarhului a fost abordată de o echipă de elită și acum este escortată înapoi la Tyrann de Maiorul Andros. Oamenii Autarhului vor fi judecați conform legii și dacă vor fi găsiți vinovați vor fi pedepsiți pentru trădare. Erau complotiști ordinari și li se va acorda tratamentul obișnuit. Dar ce să mă fac cu dumneavoastră?

Alături de el stătea Hinrik din Rhodia, cu fața boțită de chinuri cumplite. Spuse:

— Ține cont că fiica mea e tânără. A fost dusă fără voia ei pe această cale. Artemisia, spune-le, te rog, că ai fost...

— Fiica dumneavoastră, îl întrerupse Aratap, va fi probabil eliberată. Presupun că asupra ei se ațintesc planurile de căsătorie ale unui nobil Tyrannian de rang foarte înalt. În mod evident vom ține seama de acest lucru.

Artemisia spuse:

— Sunt gata să mă mărit cu el dacă-i lăsați liberi pe ceilalți. Biron se ridică pe jumătate, dar Aratap îi făcu semn să se așeze la loc. Înaltul Comisar Tyrannian zâmbi și spuse:

— Vă rog, domnișoară! Recunosc că sunt în stare să închei și târguri. Totuși eu nu sunt Marele Han, ci doar unul dintre slujitorii lui. Așadar, fiecare târg pe care-l închei va trebui să fie pe deplin justificat acasă. În ce constă mai exact oferta dumneavoastră?

— Acordul meu la căsătorie.

— Dar nu-l puteți oferi dumneavoastră. Tatăl dumneavoastră a căzut deja la învoială și asta este suficient. Alceva mai aveți?

Aratap aștepta o măcinare a voinței lor de împotrivire. Faptul că nu-i plăcea rolul pe care-l avea de jucat nu-l împiedica să și-l îndeplinească în mod eficace. De exemplu, s-ar fi putut prea bine ca în momentul acesta fata să izbucnească în lacrimi și asta ar fi avut un efect salutar asupra tânărului. Era evident că se iubeau. Se întreabă dacă în împrejurările date bătrânul Pohanc o s-o mai vrea, și stabili mintal că probabil nu. Târgul trebuia să fie făcut în avantajul bătrânului. Pentru moment fata i se păru – așa vag – foarte atrăgătoare. Mai mult decât atât, ea își păstrase echilibrul. Nu se prăbuși sub amenințări sau de teamă.

„Asta e foarte bine”, își spuse Aratap în mintea lui. „Înseamnă că are și o voință puternică. Până la urmă Pohanc n-o să se poată bucura prea mult de acest târg.” I se adresa lui Hinrik:

— Vrei să pledezi în favoarea vărului dumitale?

Hinrik își mișcă buzele fără să izbutească să scoată vreun sunet.

Gillbret strigă:

— N-am nevoie să pledeze nimeni pentru mine. Nu vreau nimic de la niciun Tyrannian. Dați-i înainte. N-ai decât să poruncești să mă împuște.

— Ești isteric, îi spuse Aratap. Știi prea bine că nu pot porunci să te împuște fără să fii judecat.

— E vărul meu, șopti Hinrik.

— O să ținem seama și de elementul acesta. Voi, nobilii, va trebui să învățați într-o bună zi că nu puteți să aveți pretenții prea multe de la noi numai datorită faptului că ne sunteți utili. Mă întreb dacă vărul dumitale a învățat deja această lecție.

Era mulțumit de reacțiile lui Gillbret. Cel puțin individul ăsta vrea în mod sincer moartea. Pentru el dezamăgirile vieții erau prea multe. „Așadar să-l ținem în viață și asta o să fie suficient pentru a-i frânge voința.”

Se opri puțin gânditor în fața lui Rizzett. Acesta era unul dintre oamenii Autarhului. Gândindu-se la asta, simți o ușoară stânjeneală. La începutul urmăririi, îl eliminase din calcul pe Autarh ca factor important pe baza a ceea ce părea să fie o logică de fier. Ei bine, nu-ți strică din când în când să mai dai și greș. Asta îi menține autoîncrederea într-un echilibru stabil, ca să nu cadă în aroganță. Cu glas tare spuse:

— Tu ești fraierul care ai servit un trădător. Ai fi ieșit mai bine la socoteală dacă ne-ai fi slujit pe noi.

Rizzett se îmbujoră la față și Aratap continuă:

— Dacă te-ai bucurat vreodată de o oarecare reputație ca militar, mă tem că acum ți-ai distrus-o. Nu ești nobil și rațiunile de stat nu vor juca niciun rol în cazul tău. Vei fi judecat în public și se va afla că ești unealta unei unelte. Foarte rău.

Rizzett răspunde:

— Dar presupun că vă pregătiți să propuneți un târg, nu?

— Un târg?

— De pildă, mărturia Autarhului, nu? Aveți doar încărcătura unei nave. N-ați vrea să cunoașteți și restul mecanismului revoltei?

Aratap clătină ușor din cap:

— Nu, îl avem pe Autarh. El o să ne fie suficient ca sursă de informații. Chiar și fără asta este de ajuns să ducem un război în Lingane. După aceea sunt convins că n-o să mai rămână mare lucru din toată revolta aceea. Nu închei târguri dintr-astea.

Și așa ajunsese în dreptul tânărului. Aratap îl lăsase pe acesta la urmă pentru că era cel mai isteț dintre toți. Dar era foarte tânăr și de cele mai multe ori tinerii nu sunt primejdioși, deoarece nu au răbdare.

Biron vorbea primul spunând:

— Dar cum ne-ați urmărit? El lucra pentru voi?

— Cine, Autarhul? Nu în cazul de față. Cred că bietul individ încerca să joace de partea ambelor tabere, să facă un joc dublu și n-a avut decât succesul pe care-l are de obicei un nepriceput.

Hinrik se amestecă, intervenind cu o înflăcărare stupidă, aproape copilărească:

— Tyrannienii au o invenție care urmărește navele prin hiperspațiu.

Aratap se întoarse cu asprime asupra lui:

— Aș fi recunoscător Excelenței Voastre dacă s-ar abține de la întreruperi.

Hinrik se făcu mic de tot.

Dar asta nu prea conta. Niciunul dintre aceștia patru n-avea să mai fie primejdios de aici înainte. Însă Aratap nu dorea câtuși de puțin să diminueze vreo nesiguranță din mintea tânărului.

Biron spuse:

— Uitați ce este, prezentați-ne faptele reale sau lăsați-ne în pace. Nu ne-ați adus aici pentru că ne iubiți. De ce nu v-ați întors pe Tyrann împreună cu ceilalți? Înseamnă că nu știți exact cum să faceți să ne ucideți. Doi dintre noi aparțin familiei Hinriad. Eu aparțin familiei Widemos. Rizzett este un ofițer bine cunoscut din flota linganiană. Iar a cincea persoană pe care o aveți, lașul și trădătorul dumneavoastră favorit, este încă Autarh la Lingane. Nu ne puteți uciide pe niciunul dintre noi fără a stârni un scandal imens printre Regate, de la Tyrann până la marginea Nebuloasei. Trebuie neapărat să încheiați un târg oarecare cu noi, pentru că n-aveți încotro.

Aratap îi răspunde:

— Nu greșești prea mult. Dă-mi voie să prezint eu faptele în locul tău. Deci, noi v-am urmărit, indiferent cum. Cred că poți să lași la o parte imaginația surescitată a Domnului Director. V-ați oprit în preajma a trei stele fără să aterizați pe nicio planetă. Ați ajuns la o a patra și ați găsit o planetă pe care să aterizați. Acolo am aterizat și noi odată cu voi, v-am supravegheat și am așteptat. Am crezut că s-ar putea să existe un lucru care să merite așteptarea. Și am avut dreptate. Dumneata te-ai certat cu Autarhul și amândoi ați transmis fără nicio limită cearta voastră. Asta o aranjaseși în scopurile dumitale proprii, o știi prea bine, dar a slujit și scopurilor noastre. Am auzit și noi ce s-a vorbit. Autarhul a spus că a mai rămas de vizitat o singură și ultimă planetă și că aceasta ar putea să fie lumea răsculată. Ei bine, asta este destul de interesant. O lume răsculată. Știi, mi s-a stârnit curiozitatea. Unde s-ar putea afla această a cincea și ultimă planetă?

Îngădui tăcerii să se prelungească. Se așeză și îi privi calm, pe rând. Biron spuse:

— Nu există nicio lume răsculată.

— Atunci căutați ceva ce nu există?

— Nu căutăm nimic.

— Ești ridicol.

Biron dădu plictisit din umeri:

— Și dumneavoastră sunteți, dacă așteptați un altfel de răspuns.

Aratap replică:

— E de observat că această lume răsculată trebuie să formeze centrul caracatiței. Găsirea ei este singurul țel pentru care vă țin în viață. Fiecare dintre voi are ceva de câștigat. Domnișoară, aș putea să te eliberez de povara căsătoriei. Lord Gillbret, ți-am putea înființa un laborator și te-am putea lăsa să lucrezi netulburat. Da, știm mai multe despre dumneata decât îți închipui. (Aratap se întoarce repede într-o parte. Fața lui Gillbret era agitată, cine știe dacă n-avea să izbucnească în plâns și asta ar fi fost foarte neplăcut.) Domnule Colonel Rizzett, dumneata vei fi salvat de umiliința Curtii Marțiale și de certitudinea condamnării și de ridicol și de pierderea reputației de pe urma procesului. Dumneata, Biron Farrill, ai fi din nou Fermier la Widemos. Am putea chiar să anulăm condamnarea tatălui dumitale.

— Și l-ați putea readuce la viață?

— I-am putea reda măcar onoarea.

— Onoarea lui, spuse Biron, rezidă în însăși acțiunile care au dus la condamnarea și uciderea lui. Nu mai aveți puterea de a adăuga ceva la ele sau de a reduce ceva din ele.

— Unul dintre voi patru îmi va spune unde se găsește această lume pe care o căutați voi, reluă Aratap. Unul dintre voi va fi, desigur, înțelept. Oricine va fi el, va câștiga ceea ce am făgăduit. Ceilalți veți fi căsătoriți, închiși, executați – ce va fi mai rău pentru voi. Vă avertizez că atunci când sunt silit pot fi și sadic. Așteptă o clipă, apoi întreabă din nou: Care dintre voi vrea să vorbească? Dacă nu vorbește unul va vorbi cel de alături. Veți pierde totul în felul acesta și totuși eu voi căpăta informația de care am nevoie.

— N-are niciun rost, zise Biron. Ați pregătit cu atâta grijă toate astea și totuși n-o să vă ajute la nimic. Nu există nicio lume revoltată.

— Autarhul zice că este.

— Atunci adresați întrebarea Autarhului.

Aratap se încruntă. Tânărul ducea cacealmaua prea departe, o împingea dincolo de rațiune. Îi spuse:

— Aș prefera să tratez cu unul dintre voi.

— Și totuși în trecut ați mai tratat cu Autarhul. De ce n-o faceți din nou? Nu ne puteți vinde nicio marfă pe care să dorim să v-o cumpărăm. Biron se uită în jos: Am sau n-am dreptate?

Artemisia se strânse lângă el și-i cuprinse încet cotul. Rizzett încuviință politicoș din cap și Gillbret mormăi aproape fără răsuflare:

— Adevărat!

— Deci ați decis, spuse Aratap, și apăsa butonul care trebuia.

Încheietura mâinii drepte a Autarhului fu imobilizată într-o teacă de metal ușor atașată magnetic de banda de metal din jurul abdomenului său. Partea stângă a feței era umflată și vânăată de pumnul primit de la Biron și era străbătută de o tăietură roșie ca sângele. Stătea în fața lor fără să se miște, după această primă încercare de eliberare care-i smulsese brațul valid din strânsoarea paznicului din stânga lui:

— Ce dorești?

Am să-ți spun într-o clipă, zise Aratap. În primul rând, vreau să fii atent la auditorul pe care-l ai. Uită-te bine pe cine avem aici. De pildă, este acest tânăr pe care ai plănuit să-l ucizi și care a trăit totuși destul ca să te mutileze și să-ți distrugă planurile, măcar că erai Autarh, pe când el era doar un surghiunit.

Era greu de spus dacă fața pocită a Autarhului s-a înroșit sau nu. Niciun mușchi nu i se mișcă.

Aratap nici nu căută să vadă o asemenea mișcare. Continuă liniștit, aproape cu indiferență:

— Acesta este Gillbret oth Hinriad, care i-a salvat viața tânărului și l-a adus la tine. Aceasta este Lady Artemisia, pe care după cum mi s-a spus ai curtat-o în maniera ta cea mai încântătoare și care totuși te-a trădat din dragoste pentru tânăr. Acesta este colonelul Rizzett, aghiotantul tău cel mai de nădejde care a sfârșit și el prin a te trăda. Ce le mai datorezi oamenilor astora?

Autarhul întreabă din nou:

— Ce dorești?

— Informații. Dă-mi-le și vei fi din nou Autarh. La Curtea Hanului va pleda în favoarea ta faptul că mai înainte ai avut diverse tranzacții cu noi. Altfel...

— Altfel?

— Altfel am să obțin informațiile de la acești oameni, înțelegi? Ei vor fi salvați, iar tu vei fi

executat. Tocmai de aceea te întreb dacă le datorezi ceva, ca să le oferi prilejul de a-și salva viețile, tu făcând greșeala de a te încapățâna?

Fața autarhului se strâmbă într-un zâmbet dureros, mai mult un rânjel:

— Ei nu-și pot salva viețile pe socoteala mea. Ei nu știu unde se află lumea pe care o căutați voi. Dar eu știu.

— Autarhule, încă n-am spus ce fel de informații doresc.

— Nu puteți dori decât un singur lucru, zise el cu glasul răgușit, aproape imposibil de recunoscut. Dacă hotărârea mea este să vorbesc, atunci ziceți că Autarhia va fi a mea ca și înainte.

— Dar, bineînțeles, păzită mai îndeaproape, îl corectă politicos Aratap.

Rizzett strigă:

— Dacă-l crezi n-o să faci decât să adaugi trădare la trădare și până la urmă vei fi ucis pentru asta.

Paznicul făcu un pas înainte, însă Biron îi anticipă mișcarea. Se năpusti asupra lui Rizzett și luptându-se cu el îl trase înapoi.

— Nu te prosti, murmură el. Nu e nimic de făcut. Autarhul zise:

— Rizzett, să știi că mie nu-mi pasă nici de Autarhie, nici de mine însumi. Se întoarse către Aratap: Acești oameni o să fie omorâți? Cel puțin atât ar trebui să promiți. Fața lui contorsionată și pătată de furie se răsucea sălbatic: Mai presus de toate ăla, și degetul lui împinse aerul către Biron.

— Dacă ăsta ți-e prețul, atunci ți-l plătim.

— Dacă mi-ați da voie să-i fiu călău, v-aș scuti de toate celelalte obligații față de mine. Dacă degetul meu ar putea să apese pe trăgaciul armei de execuție, ar fi o răsplată parțială. Dar dacă nu e asta, cel puțin vă voi spune ceea ce ar vrea el să vă ascundă. Vă dau coordonatele Rho, Etha și Phi în parseci și radiani: 7352.43, 1.7836 și 5.2112. Aceste trei puncte vor stabili poziția lumii în Galaxie. Acum le aveți.

— Chiar așa e, spuse Aratap notându-le. Dar Rizzett izbucni într-un strigăt:

— Trădătorule! Trădătorule!

Prins pe picior greșit, Biron îl scăpă din mână pe linganian și căzu într-un genunchi. Degeaba mai strigă:

— Rizzett! Rizzett!

Acesta, cu fața strâmbă de mânie, se luptă puțin cu paznicul. Se năpustiră și alți paznici, dar Rizzett avea acum în mână blasterul. Îi lovea pe soldații Tyrannieni cu mâinile și picioarele. Aruncându-se cu toată puterea prin mormanul acela de trupuri, Biron se amestecă și el în luptă. Îl prinse pe Rizzett de gât, îl înăbuși și-l trase înapoi.

— Trădătorule! Trădătorule! strigă înăbușit Rizzett încercând să-și păstreze linia de ochire, în timp ce Autarhul făcea încercări disperate de a se feri din calea lui.

Rizzett trase! Apoi îl dezarmară și îl trântiră la pământ.

Dar umărul drept al Autarhului și jumătate din piept fuseseră frânte de explozia armei. În mod grotesc, antebrațul îi atârna de teacă armurii magnetizate. Degetele, încheietura mâinii și cotul erau o rană înșăngerată de explozie. O vreme îndelungată se păru că ochii Autarhului aruncă flăcări, în timp ce trupul lui rămânea într-un echilibru demential, dar apoi deveniră sticloși și el căzu la pământ, o rămășiță carbonizată.

Artemisia se înăbuși de spaimă și-și îngropă fața la pieptul lui Biron. Biron se sili să se mai uite o dată ferm și fără să se clinească la trupul ucigașului tatălui său, apoi întoarse capul într-o parte. Dintr-un colț mai îndepărtat al încăperii Hinrik mormăi și chicoti în sinea lui.

Numai Aratap era calm. Spuse:

— Luați trupul de aici!

Așa și făcură, înfierbântând câteva clipe dușumeaua cu o rază blândă și caldă pentru a șterge sângele. Nu mai rămaseră decât vreo câteva urme carbonizate.

Îl ajută pe Rizzett să se ridice în picioare. Își șterse îmbrăcămintea cu amândouă mâinile, apoi se năpusti sălbatic la Biron:

— Ce naiba făceai? Era cât pe-aici să nu-l nimeresc pe ticălos. Biron spuse obosit:

— Rizzett, ai căzut în capcana lui Aratap.

— Capcană? Doar l-am ucis pe ticălos, nu?

— Păi tocmai asta era capcana. I-ai făcut o favoare.

Rizzett nu răspunse și Aratap nu se mai amestecă. Îl ascultă cu oarecare plăcere. Creierul tânărului funcționa fără reproș. Biron spuse:

— Dacă Aratap a auzit într-adevăr ceea ce susține a fi prins prin radio, probabil știa că

numai Jonti deținea informația pe care o dorea el. Jonti a spus acest lucru, și încă apăsător, când ne-a înfruntat după luptă. Era evident că Aratap ne pune întrebări doar ca să ne sâcâie și pentru a ne face să acționăm necugetat la momentul respectiv. Eu eram pregătit pentru impulsurile iraționale pe care le sconta el. Dar tu nu.

— Eu crezusem că o să faci tu treaba, interveni cu blândețe Aratap.

— Eu aș fi tras în tine, spuse Biron. Și iarăși se întoarse către Rizzett: Nu vezi că el nu voia ca Autarhul să trăiască? Tyrannienii ăștia sunt niște șerpi. Aratap voia doar informațiile de la Autarh. Nu voia să le plătească și nu putea să riște să-l ucidă, i-ai făcut tu acest serviciu.

— Corect, spuse Aratap, și eu am căpătat informațiile dorite. Undeva se auzi un dangăt de clopot. Rizzett începu:

— E-n regulă. Dacă i-am făcut o favoare mi-am făcut și mie una în același timp.

— Nu-i chiar așa, spuse înaltul Comisar, întrucât tânărul nostru prieten n-a împins destul de departe analiza. Vedeți, s-a mai comis o crimă. Dacă, desigur, este trădare împotriva Tyrannului, din punct de vedere politic felul cum ai acționat o să fie o chestiune destul de delicată. Dar acum că a fost asasinat Autarhul din Lingane s-ar putea să fii judecat, condamnat și executat de Justiția Linganiană și Tyrannul n-are voie să joace niciun fel de rol în toată chestia asta. Ceea ce o să convingă de minune lui...

Și apoi se încruntă și se întrerupse. Auzi soneria și pași către ușă. Dădu cu piciorul în zăvor ca s-o deschidă.

— Ce se întâmplă?

Îl salută un soldat.

— Alarmă generală, domnule Comandant. Compartimentele de depozitare.

— Au luat foc?

— Încă nu se știe, domnule Comandant. Aratap chibzui în sinea lui. Apoi exclamă:

— O, Sfântă Galaxie! și se întoarse în cameră. Unde e Gillbret?

De-abia atunci se observă dispariția acestuia. Aratap spuse:

— O să-l găsim.

Îl găsiră în sala mașinilor, ghemuit printre instalațiile uriașe și fu mai mult târât decât dus înapoi în biroul Comisarului. Acesta îi spuse sec:

— Milord, pe o navă nu e decât o singură cale de scăpare. Nu ți-a slujit la nimic să suni alarma generală. Chiar și atunci, momentul de confuzie produs de panică este limitat în timp. Apoi continuă: Cred că este de ajuns. Am păstrat crucișătorul pe care l-ai furat, Farrill, propriul meu crucișător, la bordul navei. Va fi folosit pentru explorarea lumii răsculate. Ne vom îndrepta către punctele de referință oferite de mult regretatul Autarh de îndată ce vom putea calcula Saltul. Va fi o aventură de un soi care de obicei lipsește în această generație comodă a noastră.

În minte îi veni brusc imaginea tatălui său comandând un escadron și cucerind lumile. Se bucura că Andros a plecat. Această aventură putea să fie a lui și numai a lui.

Apoi fură separați. Artemisia fu lăsată cu tatăl ei, iar Rizzett și Biron fură duși în direcții diferite. Gillbret se luptă și țipă.

— Nu vreau să rămân singur! Nu vreau să fiu încarcerat! Aratap oftă. Bunicul acestui om fusese un mare conducător, așa spuneau cărțile de istorie. Era de-a dreptul degradant să fie silit să urmărească o asemenea scenă. Spuse cu dezgust:

— Întemnițați-l pe Lord împreună cu ceilalți.

Și Gillbret fu împins împreună cu Biron. Nu schimbă nici o vorbă între ei până când nu veni „noaptea” de pe nava spațială și luminile se micșorară rămânând violete. Era totuși destulă lumină ca să poată fi supravegheați de oamenii de gardă prin sistemele de televiziune. Era suficientă pentru ca să se poată mișca de colo-colo, dar nu destul de tare ca să tulbure somnul.

Însă Gillbret nu putea dormi:

— Biron! șopti el. Biron!

Iar Biron, trezit dintr-un fel de toropeală întrebă:

— Ce dorești?

— Biron, am făcut-o. Totul e-n regulă, Biron.

— Încearcă să dormi, îi răspunse acesta. Dar Gillbret continuă:

— Dar am izbutit, Biron. Se prea poate să fie isteț Aratap, dar eu sunt și mai isteț. Nu e amuzant? Nu trebuie să te îngrijorezi, Biron. Fii liniștit, Biron, că am aranjat lucrurile.

Și acum îl scutură din nou pe Biron, parcă ar fi fost cuprins de friguri.

Biron se ridică în capul oaselor.

— Ce-ai pățit?

— Nimic, nimic. Totul e-n regulă. Am aranjat lucrurile. Gillbret zâmbea. Era un zâmbet șiret ca al unui băiețel care a făcut o chestie foarte isteasă.

— Ce-ai aranjat?

Biron se ridică în picioare. Îl apucă pe celălalt de umeri și-l ridică și pe el în sus. Hai, răspunde!

— M-au găsit în sala mașinilor, rosti el cu greu. Credeau că m-am ascuns. De fapt nu era așa. Am sunat alarma generală în sala de provizii pentru că trebuia să rămân singur măcar câteva minute. Ei bine, Biron, am scurtcircuitat hiperatomicele.

— Cum!?

— N-a fost greu deloc. Mi-a luat doar un minut. Și ei nici n-o să știe. Am făcut-o în modul cel mai inteligent. Habar n-au să aibă până când nu vor încerca Saltul, și atunci tot combustibilul se va preface în energie într-o singură reacție în lanț și nava, și noi, și cu Aratap, și cu toate cunoștințele despre lumea răsculată nu vor fi decât o expansiune subțire de vapori de fier.

Biron se dădu înapoi cu ochii holbați:

— Ai făcut asta?

— Da. Gillbret își îngropă capul în mâini și se legănă înainte și înapoi. O să murim, Biron, și nu mi-e frică de moarte dacă nu mor singur. Să nu mor singur. Trebuia să fiu cu cineva. Mă bucur că sunt cu tine. Vreau să am pe cineva pe lângă mine când mor. Dar n-o să ne doară. Totul o să se petreacă prea repede. N-o să avem nicio durere. N-o să simțim nimic.

Biron strigă:

— Nebunule! Dementule! Am fi putut să mai câștigăm partida dacă nu făceai chestia asta.

Dar Gillbret nu-l auzi. Urechile lui le umplură propriile sale gemete. Biron nu putu decât să se năpustească la ușă:

— Paznicul! Paznicul! urlă el.

Oare mai rămăseseră câteva ceasuri sau doar câteva minute?

21. Aici?

Soldatul veni tropăind pe coridor:

— Întoarce-te înăuntru, strigă el cu glasul acru și ascuțit.

Se înfruntau. Nu erau uși la cămăruțele acelea de la primul nivel, care apăreau ca niște celule de închisoare, dar, dintr-o parte într-alta și de sus până jos, domina un câmp magnetic. Biron îl simțea și cu mâna. Avea o oarecare elasticitate ca un cauciuc care se întinde la extrem și apoi înceta să mai cedeze, de parcă presiunea inițială l-ar fi prefăcut în oțel.

Îi gâdila palma lui Biron, care-și dădu seama că deși câmpul ar opri complet trecerea materiei, el ar rămâne oarecum transparent ca și spațiul cosmic pentru fascicolul energetic al unei cravașe neuronice. Și gardianul avea în mână o asemenea cravașă. Biron spuse:

— Trebuie neapărat să vorbesc cu domnul Comisar Aratap.

— De asta făceai atâta gălăgie? Gardianul nu era deloc bine dispus. Nimănui nu-i plăcea garda de noapte și el mai și pierdea la cărți. Bine, am să-i spun când s-or aprinde luminile dimineață.

— E o chestiune care nu suferă amânare. Biron simți că-l cuprinde disperarea. E ceva foarte important!

— Va trebui totuși să suferi amânare. Ești bun să te întorci la locul tău sau vrei să te ating puțin cu cravașa asta?

— Uite ce e! spuse Biron. Omul de lângă mine este Gillbret oth Hinriad. E bolnav. S-ar putea să moară. Dacă moare un Hinriad pe o navă Tyranniană pentru că dumneata nu vrei să mă lași să vorbesc cu Comandantul, o s-o pățești rău.

— Dar ce-a pățit?

— Nu știi. Te grăbești sau ți s-a urât cu viața? Gardianul mormăi ceva și se îndepărtă.

Biron îl urmări cu privirea cât putu vedea prin lumina aceea slabă vineție. Își încordă urechile în încercarea de a prinde zgomotul turăției crescânde a motoarelor în timp ce concentrarea de energie se înălța către un prag dinaintea Saltului, dar nu auzi nimic.

Se apropie de Gillbret, îl apucă de păr și-i trase ușurel capul înapoi. Acesta se holbă la el cu fața contorsionată. Nu părea nici măcar să-l recunoască, nu citeai în ochii lui decât frică.

— Cine ești?

— Sunt eu, Biron. Cum te simți?

Fu nevoie de oarecare timp până când cuvintele pătură să pătrundă în mintea omului. Gillbret întrebă cu un glas fără expresie:

— Biron? Și apoi, cu o vagă pulsație de viață: Biron! Se pregătesc să facă Saltul? Să știi că moartea nu doare, Biron.

Biron îi lăsă capul să cadă. N-avea rost să se înfurie pe Gillbret. După informațiile pe care le avea sau credea că le deține, era un gest măreț. Cu atât mai mult cu cât acest gest îl nimicea.

Biron se crispă de neputință. De ce nu-l lasă știa să stea de vorbă cu Aratap? De ce să nu-i dădea voie să iasă? Se trezi lipit de un perete și începu să bată în el cu pumnii. Dacă ar fi fost o ușă, ar fi putut s-o spargă. Dacă ar fi fost gratii, ar fi putut să le desfacă, sau să le smulgă din țâțâni, zău așa.

Dar era un câmp de forță, pe care nimic nu-l putea înfrânge. Urlă din nou.

Se auziră iarăși pași. Se repezi la ușa deschisă și totuși încă de netrecut. Nu putea privi afară ca să vadă cine vine pe coridor. N-avea decât să aștepte. Revenise paznicul care latră la el:

— Dă-te îndărăt din câmpul de forță! Treci înapoi și ține mâinile întinse înainte!

Paznicul era însoțit de un ofițer. Biron se retrase. Cravașa neuronală a paznicului era atîntită necruțător asupra lui. Biron spuse:

— Omul care te însoțește nu e Aratap. Vreau să vorbesc cu domnul Comisar General.

Ofițerul spuse:

— Dacă Gillbret oth Hinriad e bolnav, înseamnă că nu cu domnul Comisar vrei să vorbești. Vrei să vorbești cu un doctor.

Câmpul de forță fu înlăturat și o licărire albastră arăta întreruperea contactului. Ofițerul intră și Biron văzu pe uniformă insigna de medic militar. Biron îi ieși înainte:

— Bine. Acum ascultați-mă. Nava aceasta nu trebuie să facă Saltul. Domnul Comisar este

singura persoană care poate avea grijă de acest lucru și eu trebuie neapărat să-i vorbesc. Înțelegeți acest lucru? Sunteți ofițer. Puteți să cereți să fie trezit.

Doctorul întinse brațul ca să-l dea la o parte pe Biron, dar Biron i-l respinse. Doctorul strigă aspru:

— Gardian, scoate-l de aici pe individul ăsta.

Gardianul păși înainte și Biron se aplecă în jos. Se năpusti asupra lui. Se prăbușiră unul peste altul și Biron trase cu unghiile peste trupul gardianului, îi puse mâna peste mână, îl apucă mai întâi de umăr și apoi de încheietura brațului care încerca să ațintească asupra lui cravașa neuronică.

O clipă rămaseră neclintiți, străduindu-se din răspuțeri să-l înfrângă unul pe celălalt, dar apoi Biron simți cu coada ochiului o mișcare. Medicul militar se năpustea pe lângă ei ca să dea alarma.

Mâna lui Biron, cea care nu reținea încheietura brațului cu cravașa neuronică a gardianului, se întinse și-l apucă pe ofițer de gleznă. Gardianul se zbuciumă gata să se elibereze și ofițerul îl pocni sălbatic cu piciorul, dar cu toate venele la gât și la tâmpile aproape că-i plesneau, Biron trăgea cu disperare cu amândouă mâinile.

Ofițerul se prăbuși la pământ, tipând cu glas răgușit. Cravașa neuronică a gardianului căzu cu un sunet sec pe podea. Biron se trânti peste ea, se rostogoli cu ea și reuși să se ridice în genunchi și într-o mână. În cealaltă mână avea cravașa.

— Nu scoateți niciun sunet! rosti el cu greu, aproape înăbușindu-se. Niciun sunet! Lăsați jos orice armă pe care o aveți!

Ridicându-se în picioare, cu tunica sfâșiată, gardianul, cu ochii plini de ură, trânti jos măciuca de plastic scurtă, cu capul metalic. Doctorul nu era înarmat.

Biron ridică de jos măciuca și spuse:

— Îmi pare rău, nu am nimic cu ce să vă leg și să vă pun căluș, și oricum n-am nici timp.

Cravașa scoase două flăcări nu prea puternice. Mai întâi gardianul, iar apoi doctorul, înțepeniră într-o imobilitate chinuitoare și căzură grămadă cu picioarele și cu brațele răsucite grotesc, exact în poziția pe care o avuseseră înainte de lovitura cravașei.

Biron se întoarse către Gillbret care privea scena, într-o stare de prostrație năucă și tăcută.

— Iartă-mă, Gillbret, spuse Biron, dar trebuie să te supun și pe tine aceluiași tratament.

Expresia de absență din ochii lui Gillbret rămase neschimbată când el înțepeni întors pe o parte.

Câmpul de forță era încă scos din funcțiune și Biron păși pe coridor. Nu era nimeni pe acolo. Era „noapte” pe nava spațială și nu puteau să fie trei decât paznicii și detașamentul de noapte.

N-avea timp să-l mai găsească pe Aratap. Trebuia să se repeadă direct la sala mașinilor. Porni într-acolo. Bineînțeles, trebuia să fie undeva pe la prova.

Trecu repede pe lângă el un om îmbrăcat în salopetă de mecanic.

— Când urmează Saltul următor? strigă Biron.

— Cam peste vreo jumătate de oră, îi răspunse peste umăr mecanicul.

— Sala mașinilor e drept în față?

— Da, și apoi sus pe rampă. Deodată omul se întoarse: Dar cine ești dumneata?

Biron nu-i răspunse. Folosi a patra oară flacăra cravașei neuronice. Păși peste trupul imobil și merse mai departe. Mai rămăsese doar o jumătate de oră.

Auzi zgomotul făcut de niște oameni în timp ce urca în grabă rampa. Lumina din față era albă, nu vineție. Șovăi. Apoi își puse cravașa în buzunar. Oamenii din sala mașinilor aveau să fie ocupați. N-aveau niciun motiv să-l suspecteze.

Păși repede înăuntru. Oamenii erau niște pigmei care alergau încolo și încoace pe lângă aparatele uriașe de convertire a materiei în energie. Toată sala strălucea de cadrane, o sută de mii de ochi care-și ofereau informațiile tuturor celor dispuși să se uite la ele. Un vas de mărimea asta, cam din clasa unei nave mari de pasageri, era cu totul altfel decât micul crucișător Tyrannian cu care se deprinsese el. Acolo toate motoarele erau automatizate. Aici ele erau suficient puternice ca să furnizeze energia unui întreg oraș și avea nevoie de o atentă supraveghere.

Acum se afla pe un balcon cu balustradă care înconjură sala mașinilor. Într-un colț se afla o cămăruță în care doi oameni umblau cu degete foarte abile și rapide pe claviatura unor calculatoare.

Se repezi în direcția aceea și câțiva mecanici trecură pe lângă el fără să-i adreseze nici măcar o privire. Păși înăuntru. Operatorii de la calculatoare ridicară ochii către el:

— Ce se întâmplă? Întrebă unul dintre ei. Ce cauți aici? Întoarce-te la postul duminic.

Avea trese de locotenent. Biron îi spuse:

— Vă rog să mă ascultați: Hiperatomicele au fost scurtcircuitate. Trebuie reparate.

— Stai așa, zise cel de-al doilea. L-am mai văzut pe individul ăsta. E unul dintre deținuți. Ia ține-l Lancy!

Țâșni în sus și-și croi drum către ușa cealaltă. Biron sări peste birou și peste computer, îl apucă pe controlor de cureaua de la tunică și-l trase înapoi:

— Corect, zise el. Sunt unul dintre deținuți. Sunt Biron din Widemos. Dar ceea ce vă spun este adevărul. Hiperatomicele au fost scurtcircuitate. Dacă nu credeți, puneți să se verifice.

Locotenentul se trezi amenințat de o cravașă neuronice. Spuse cu multă grijă:

— Asta nu se poate face, domnule, fără să primesc ordine de la ofițerul de zi sau de la Domnul Comisar. Ar însemna să schimb calculele pentru marele Salt și să-l întârziem cu câteva ceasuri.

— Atunci luați legătura cu autoritatea. Luați legătura cu domnul Comisar.

— Îmi dați voie să folosesc instalația de comunicare?

— Grăbește-te!

Brațul locotenentului se întinse după microfonul bombat al instalației de comunicare și, la jumătatea drumului, acolo apăsa tare șirul de butoane de la un capăt al biroului de comandă. În toate colțurile navei răsunară soneriile de alarmă.

Măciuca lui Biron veni prea târziu. Lovi din plin încheietura mâinii locotenentului. Locotenentul și-o trase înapoi gemând și strângându-și-o cu cealaltă, dar semnalele de alarmă continuau să sune.

Pe toate intrările năvăliră ca niște rachete, gărzile. Biron țâșni afară din sala de comandă, se uită într-o parte și într-alta și apoi sări peste balustradă.

Căzu de la înălțime, ateriză cu genunchii îndoiți și se rostogoli la pământ. Se mai rostogoli în continuare cât de repede putu ca să nu poată fi luat drept țintă a unor arme. Auzi pe lângă urechi șuieratul ușor al unei rafale și apoi izbucni să se ascundă îndărătul uneia dintre mașini.

Se ridică puțin încovoiat, căutând să-și ascundă silueta dinapoia forme curbate a motorului. Simțea o durere cumplită în piciorul drept. Gravităția era foarte ridicată lângă carena navei, iar el avusese o cădere destul de mare. Își luxase rău genunchiul. Asta însemna că n-o să mai poată alerga. Dacă mai avea sorți de izbândă asta nu se putea face decât din locul unde se afla el.

Strigă cât putu de tare:

— Nu trageți! Nu sunt înarmat.

Aruncă mai întâi măciuca și apoi cravașă neuronice pe care le luase de la gardian. Le trânti în centrul sălii mașinilor. Se rostogoliră pe jos și apoi rămaseră înțepenite, dovadă a neputinței. Le putea vedea oricine.

Biron strigă din nou:

— Am venit să vă avertizez. S-au scurtcircuitat hiperatomicele. Un Salt ar însemna moartea noastră, a tuturor. Nu vă cer decât să opriți motoarele. Veți pierde, eventual, câteva ore dacă greșesc. În schimb, dacă nu greșesc, vă veți salva viețile.

Cineva strigă:

— Coborâți acolo și puneți mâna pe el. Biron urlă:

— Preferați să vă pierdeți viețile mai degrabă decât să mă ascultați?

Auzi mulți pași prudenți și se trase înapoi. Pe urmă răsună un zgomot deasupra. Un soldat aluneca pe motor către el, îmbrățișând carcasa mașinii de parcă ar fi fost o mireasă. Biron așteptă. Putea încă să-și folosească brațele.

Apoi de sus se auzi un glas nefiresc de puternic, pătrunzând în toate colțurile sălii imense:

— Înapoi la locurile voastre! Opriți pregătirile pentru Salt. Verificați hiperatomicele.

Era Aratap, care vorbea prin megafonele sistemului de comunicație. Apoi răsună ordinul:

— Aduceți-l pe tânăr la mine în birou.

Biron se lăsa condus. Avea câte doi soldați de fiecare parte, care-l țineau de parcă s-ar fi temut să nu explodeze. Se strădui să meargă cât mai firesc, dar din păcate șchiopăta rău.

Aratap era îmbrăcat doar pe jumătate. Ochii lui i se păruă foarte schimbați: erau șterși și nu puteau să se concentreze, priveau cu greu prin întuneric. Atunci își dădu seama Biron că omul poartă de obicei lentile de contact. Aratap spuse:

— Farrill, ai reușit să produci o adevărată senzație.

— Era necesar pentru a salva nava. Trimiteți-i de aici pe paznicii aceștia. Atâta vreme cât

se verifică motoarele, nu mai intenționez să fac nimic.

— Vreau să mai rămână o vreme. Cel puțin până când aflu părerea mașiniștilor mei.

Așteptară în tăcere. Minutele se scurgeau încet și apoi apărură o sclipire roșie pe cerul de sticlă mată de deasupra inscripției „Sala mașinilor”.

Aratap deschise contactul:

— Prezentați-vă raportul!

Se auziră cuvinte grăbite, rostite cu oarecare spaimă:

— Hiperatomicele de pe latura C sunt complet scurtcircuitate. Facem reparațiile.

Aratap zise:

— Recalculezi Saltul peste un interval de șase ore. Apoi se întoarse către Biron și-i spuse cu răceală: Ai avut dreptate. Făcu câteva gesturi, gardienii salutară, se răsuciră și plecară unul câte unul, cu o precizie perfectă. Aratap spuse: Și acum, te rog, detaliile!

— În timpul șederii sale în sala mașinilor Gillbret oth Hinriad s-a gândit că n-ar fi o idee rea să producă scurtcircuitarea. Omul nu este responsabil pentru acțiunile lui și nu trebuie să fie pedepsit pentru asta.

Aratap încuviință din cap:

— De ani de zile nu mai este considerat responsabil. Dar această parte a evenimentelor trebuie să rămână numai între noi doi. Totuși îmi stârnește interesul și curiozitatea motivele pe care le-ai avut dumneata pentru a împiedica distrugerea navei. Doar nu ți-e frică să mori pentru o cauză bună?

— Nu există niciun fel de cauză, răspunse Biron. Nu există o lume răsculată. Ți-am spus deja și ți-o repet. Lingane era centrul revoluției, și acest fapt a fost dovedit. Mă interesa doar descoperirea ucigașului tatălui meu, iar pe Lady Artemisia n-o interesa decât să scape de o căsătorie nedorită. Cât despre Gillbret, e nebun.

— Și totuși Autarhul credea în existența acestei planete misterioase. Cu siguranță că el mi-a dat coordonatele vreunui astru!

— Crediința lui se întemeiază pe visul unui nebun. Gillbret a visat ceva acum vreo douăzeci de ani. Luând acest vis ca bază, Autarhul a calculat cinci planete posibile ca fiind locul unde se află această lume imaginară. Totul e un nonsens.

Comisarul spuse:

— Și totuși ceva mă tulbură.

— Ce anume?

— Dumneata te străduiești din răspuțeri să mă convingi. Cu siguranță că voi descoperi singur toate aceste lucruri de îndată ce voi fi făcut Saltul. Consider că nu este totul imposibil ca, în disperare de cauză, vreunul dintre voi să primejduiască nava, iar celălalt s-o salveze ca o metodă complicată de a mă convinge că nu e nevoie să caut mai departe lumea revoltată. Ar urma ca eu să-mi spun: „Dacă ar exista cu adevărat o asemenea lume, tânărul Farrill ar fi lăsat nava să se evapore, căci el fiind tânăr și romantic, e capabil să aibă o moarte de erou, sau cel puțin așa crede el, întrucât și-a riscat viața pentru a împiedica să se întâmple acest lucru. Gillbret a nebun, nu există nicio lume revoltată, iar eu mă voi întoarce fără să întreprind mai departe cercetări”. Raționamentul e prea complicat pentru dumneata?

— Nu. Vă înțeleg.

— Și întrucât ne-ai salvat viețile, te vei bucura de considerația corespunzătoare la Curtea Hanului. Înseamnă că ți-ai salvat și viața și cauza dumitale. Nu, tinere domn, nu sunt chiar atât de dispus să cred ceva atât de evident. Vom face totuși Saltul.

— N-am niciun fel de obiecții, îi răspunse Biron.

— Ești foarte calm. Păcat că nu te-ai născut printre noi. Aratap spusese aceste cuvinte ca un compliment. O să te ducem acum înapoi în celula dumitale și vom activa câmpul de forță. Ca simplă precauție.

Biron încuviință din cap.

Paznicul doborât de Biron dispăruse. Când se întoarse în celula aceea de închisoare doar doctorul mai era încă acolo. Stătea aplecat asupra trupului încă inert al lui Gillbret.

— E încă inconștient? Întrebă Aratap. Auzind glasul, doctorul sări în sus:

— Domnule Comisar, efectele cravașei neuronice au dispărut, dar omul nu e chiar atât de tânăr și a fost supus la o încordare extremă. Nu știu dacă își va mai reveni vreodată.

Biron simți cum îl umple groaza. Se lăsă în genunchi, în pofida durerii cumplite pe care o simțea, și întinse mâna pentru a-l atinge ușurel pe umăr pe Gillbret.

— Gil, îi șopti el, și-i privi cu multă îngrijorare fața palidă și brobonită de sudoare.

— Dă-te la o parte, omule! îi strigă medicul militar încruntându-se la el. Dintr-un buzunar interior își scoase trusa neagră de doctor și mormăi: Cel puțin bine că nu s-au spart seringile. Se aplecă asupra lui Gillbret ținând drept seringă cu un lichid incolor. Acul intra adânc și pistonul se apăsă automat. Doctorul aruncă la o parte seringă și așteptară cu toții.

Ochii lui Gillbret licăriră, apoi se deschiseră. O vreme privi în jur fără să vadă ceva. Când în sfârșit vorbi, glasul lui era doar o șoaptă:

— Nu văd nimic, Biron. Mi-am pierdut vederea. Biron se aplecă din nou cât mai aproape de el:

— Totul e în regulă, Gil, odihnește-te doar.

— Nu vreau. Se strădui să se ridice în picioare. Biron, când o să se facă Saltul?

— Curând. Foarte curând.

— Te rog să rămâi cu mine atunci. Nu vreau să mor singur. Degetele i se încleștară firav, apoi se destinseră. Capul îi atârna pe spate.

Doctorul se aplecă asupra lui, apoi își îndreptă spinarea:

— Am ajuns prea târziu. E mort.

Ochii lui Biron se umplură de lacrimi care-l dureau.

— Îmi pare rău, Gil, dar tu n-ai înțeles. Nimeni nu-l auzi.

Urmară ceasuri grele pentru Biron. Aratap nu-i îngăduise să asiste la ceremonia care avea loc cu ocazia înmormântării unui cadavru în spațiu. Undeva pe navă, asta știa Biron, trupul lui Gillbret avea să fie incinerat într-un cuptor atomic și apoi împrăștiat în spațiul cosmic, unde atomii lui se puteau amesteca de-a pururi cu norii subțiri de materie interstelară.

Artemisia și Hinrik trebuie să fi fost acolo. Dar oare ei vor înțelege? Avea ea să înțeleagă că el n-a făcut decât ceea ce trebuia să facă?

Doctorul îi injectase extractul de cartilaje care avea să grăbească vindecarea ligamentelor rupte ale lui Biron și deja durerea genunchiului era neglijabilă, dar oricum asta era doar o durere fizică pe care o putea ignora ușor.

Simți tulburări interne care însemnau că nava a făcut Saltul și apoi veni perioada cea mai rea.

Mai devreme simțise că propria lui analiză este corectă. Așa *trebuia* să fie. Dar dacă totuși greșise cumva? Dacă se afla acum chiar în inima rebeliunii? Informațiile aveau să parvină repede la Tyrann și flota acestuia avea să se adune. El însuși avea să moară știind că ar fi putut salva rebeliunea, cu toate că riscase cu prețul vieții, rezultatul era ruina rebeliunii.

Tocmai în perioada aceea întunecată îi reveni în minte documentul. Documentul pe care cândva nu izbutise să-l obțină.

Ciudat felul în care îi venea și apoi îi pleca gândul referitor la document. Ba era pomenit, ba era uitat. Era o cercetare intensă, dementă, în căutarea acestei lumi revoltate și totuși nimeni nu căuta misteriosul document dispărut.

Nu cumva se punea accentul pe ceva greșit?

Atunci îi veni în minte lui Biron că Aratap e dispus să atace lumea revoltată cu o singură navă. De ce avea atâta încredere? Putea înfrunta o planetă cu o singură navă?

Autarhul spusese că documentul a dispărut cu ani și ani în urmă, dar atunci cine-l avea?

Poate Tyrannii. Poate că aveau un document a cărui taină avea să-i dea posibilitatea unei singure nave să distrugă o lume întreagă.

Dacă asta era adevărat, atunci nu mai conta unde era lumea revoltată sau dacă ea exista cu adevărat.

Timpul trecea și la un moment dat intra Aratap. Biron se ridică în picioare. Aratap îi spuse:

— Am ajuns la steaua în cheștiune. *Există* o stea acolo. Coordonatele pe care ni le-a oferit Autarhul erau corecte.

— Ei bine, și?

— Dar nu este nevoie s-o inspectăm pentru a găsi planeta. Steaua, după cum îmi spun astrogatorii mei, a fost o Novă acum mai puțin de un milion de ani. Dacă pe atunci avea planete, ele au fost distruse între timp. A rămas acum doar o stea albă pipernicită. Nu poate să aibă planete.

Biron se uită lung:

— Deci...

— Deci ai dreptate, îi zise Aratap. Nu există nicio lume revoltată.

22. Acolo!

Întreaga înțelepciune a lui Aratap nu putea să-i înlăture acestuia total sentimentul de regret. O vreme parcă nici nu mai era el însuși, ci tatăl lui reînviat. Chiar și el, în aceste ultime săptămâni, condusese un escadron de nave împotriva dușmanilor Hanului.

Dar, acestea erau niște vremuri degenerate, și acolo unde s-ar fi putut să existe o lume revoltată, nu era niciuna. La urma urmei nici nu existau dușmani ai Hanului; nu existau lumi de câștigat. El rămăsese doar un Comisar condamnat să anihileze mici tulburări. Nimic altceva.

Și totuși regretul era o emoție inutilă. Nu rezolva nimic. Așadar spuse:

— Deci ai dreptate, nu există nicio lume revoltată. Se așază și-i făcu semn lui Biron să ia loc. Vreau să-ți vorbesc.

Tânărul ședea și-l privea cu solemnitate și Aratap își aminti puțin uimit că se întâlniseră pentru prima dată doar cu o lună în urmă. Băiatul era mai vârstnic acum, cu mult mai mult decât cu o singură lună calendaristică, și scăpase de teamă. Aratap se gândi în sinea lui: „Văd că ajung total decadent. Câți dintre noi încep să simpatizeze pe indivizii supuși nouă? Câți dintre noi le doresc binele?” Dar cu glas tare spuse:

— Am să-i eliberez pe Director și pe fiica lui. Firește, este lucrul cel mai inteligent pe care-l pot face, dacă privesc lucrurile din punct de vedere politic. De fapt, din același punct de vedere este un lucru inevitabil. Îi voi elibera deci acum și-i voi trimite înapoi pe „Necruțătorul”. Ai vrea să-i pilotezi dumneata?

— Adică mă eliberezi? întrebă Biron.

— Da.

— De ce?

— Mi-ai salvat nava și viața.

— Am mari îndoieli că recunoștința personală ți-ar influența acțiunile în chestiuni de stat.

Pe Aratap era cât pe-aici să-l pufnească râsul. Îi plăcea cu adevărat băiatul ăsta.

— Bine, atunci am să-ți ofer un alt motiv. Atâta vreme cât mergeam pe urmele unei conspirații uriașe împotriva Hanului, erai un om periculos. Când această conspirație uriașă nu s-a concretizat, când nu am avut de-a face decât cu o cabală linganiană al cărei conducător e acum mort, tu ai încetat să mai fii periculos. De fapt, ar fi primejdios să trimit în fața tribunalului pe vreunul dintre voi – fie pe dumneata, fie pe prizonierii linganieni. Procesele ar avea loc în tribunalul linganian și deci nu s-ar desfășura sub controlul nostru strict. În mod inevitabil ar implica discutarea așa-zisei lumi revoltate. Și cu toate că nu există niciuna, jumătate din supușii Tyrannieni vor crede că s-ar putea totuși să existe vreuna, că dacă a ieșit atâta fum trebuie să fie și un foc. Ar însemna că le dăm un motiv de a-și strânge rândurile, un motiv de revoltă, o speranță pentru viitor. Regatul Tyrannian n-ar mai scăpa de rășcoale vreme de un secol, poate.

— Va să zică ne eliberezi pe toți?

— N-o să fie vorba chiar de libertate, întrucât niciunul dintre voi nu este chiar loial. De Lingane ne vom ocupa în felul nostru, iar următorul Autarh se va trezi mult mai strâns legat prin obligații față de Hanul nostru. Nu va mai fi vorba de un stat asociat, iar de-acum înainte procesele care-i implică pe linganieni nu se vor judeca neapărat în tribunalele linganiene. Cei implicați în conspirații, inclusiv cei aflați acum în mâinile noastre, vor fi exilați în lumi mai aproape de Tyrann unde vor fi relativ inofensivi. Nici dumneata nu te poți întoarce în Nephelos și nu te poți aștepta să ți se redea Ferma. Vei rămâne pe Rhodia împreună cu colonelul Rizzett.

— Mă rog, asta îmi convine, spuse Biron. Dar ce se întâmplă cu căsătoria Ladyei Artemisia?

— Ai vrea să fie oprită?

— Trebuie să afli că noi am vrea să ne căsătorim. Ai spus odată că ar putea exista o cale de a pune capăt afacerii Tyranniene în această privință.

— În momentul acela spuseseam că încerc să realizez ceva. Dar cum sună vechiul proverb? „Trebuie să le iertăm îndrăgostiților și diplomaților minciunile pe care le spun”.

— Și totuși există o cale, Domnule Comisar. Este suficient să i se arate Hanului că atunci când un curtean puternic vrea să intre prin căsătorie în familia unui supus important, s-ar

putea să existe vreo ambiție care-l împinge. O revoltă a suferitorilor poate fi condusă la fel de ușor de un Tyrannian ambițios, ca și de un lingianian ambițios.

De data asta Aratap izbucni în râs:

— Gândești exact ca oricare dintre noi. Dar argumentul n-ar avea efectul scontat. Vrei să-mi ascuți sfatul?

— Care anume?

— Ia-o chiar dumneata de nevastă, repede. Un lucru o dată făcut e greu de desfăcut în împrejurările date. Pentru Pohanc o să trebuiască să găsim vreo altă femeie.

Biron șovăi. Apoi îi întinse mâna:

— Vă mulțumesc, domnule. Aratap îi strânse mâna.

— Oricum nu mi-e prea simpatic Pohanc. Totuși poate n-ar fi rău să mai ții minte un lucru. Nu te lăsa indus în eroare de ambiție. Cu toate că o iei de nevastă pe fiica Directorului, dumneata personal n-ai să ajungi niciodată Director. Nu ești genul de om care ne trebuie.

Aratap urmări pe videoplacă îndepărtarea „Necruțătorului” și se bucură că luase această hotărâre. Tânărul era liber; prin subter se trimitea deja un mesaj către Tyrann. Maiorul Andros avea fără doar și poate să facă un atac de apoplexie și la Curte nu vor lipsi oameni care să ceară rechemarea lui Aratap din postul de Comisar.

La nevoie avea să se ducă până la Tyrann. Într-un fel sau altul putea aranja să fie primit de Han și să-l facă pe acesta să-i dea ascultare. Dându-i-se toate faptele, Regele Regilor avea să vadă limpede că nu era posibilă nicio altă cale de acțiune și după aceea putea să înfrunte orice alianță posibilă de dușmani.

Acum „Necruțătorul” era doar un punct strălucitor, greu de distins dintre stelele care începeau să-l înconjoare în timp ce nava ieșea din Nebula.

Rizzett privea prin videoplacă nava Amiral a Tyrannienilor făcându-se tot mai mică. Spuse:

— Deci individul ne-a lăsat să plecăm! Știi, dacă toți Tyrannienii ar fi ca el, să fiu al naibii dacă n-aș intra în flota lor! Într-un fel, mă dă peste cap. Am niște noțiuni precise asupra felului cum sunt Tyrannienii, dar lui nu i se potrivesc. Crezi că aude ceea ce vorbim?

Biron fixă comenzile automate și se răsuci cu scaunul de pilotaj.

— Nu. Bineînțeles că nu. Ne poate urmări prin hiperspațiu cum a mai făcut-o până acum, dar nu cred că poate fixa asupra noastră o rază spion. Nu uita că atunci când ne-a capturat prima dată, tot ce știa despre noi era ceea ce auzise de pe planeta a patra și nimic altceva.

Artemisia intră în sala de pilotaj cu degetul pe buze:

— Nu vorbiți atât de tare. Cred că doarme acum. N-o să treacă mult până ajungem la Rhodia, nu, Biron?

— O putem face dintr-un singur Salt, Arta. Aratap l-a calculat pentru noi.

— Trebuie să mă duc să mă spăl pe mâini, spuse Rizzett.

Se uitară cum pleacă și apoi Artemisia căzu în brațele lui Biron.

O sărută ușurel pe frunte și pe ochi, apoi îi găsi buzele și brațele i se strânsă în jurul ei. Sărutul dură până când li se tăie de tot respirația. Artemisia îi spuse:

— Te iubesc foarte mult. Iar el îi răspunse:

— Te iubesc mai mult decât pot să spun în cuvinte. Conversația care urmă fu pe cât de lipsită de originalitate pe atât de satisfăcătoare.

După o vreme Biron spuse:

— Oare o să vrea să ne cunune înainte de a ateriza? Artemisia se încrunță puțin:

— Am încercat să-i explic că e Director și Căpitan al navei, și că aici nu sunt Tyrannieni. Și totuși nu știu. E foarte tulburat. Nu e deloc cum îl știam, Biron. Dar după ce se odihnește, am să încerc din nou.

Biron râse ușurel:

— Nu-ți fă griji, o să poată fi convins.

Când se întoarse, Rizzett păși zgomotos și spuse:

— Ce rău îmi pare că nu mai avem remorca. Aici n-ai loc nici măcar să răsufl.

— Peste câteva ore vom fi pe Rhodia. În curând se va produce Saltul, îi spuse Biron.

— Știu, răspunse Rizzett încruntându-se, și o să rămânem pe Rhodia până când murim. Nu că m-aș plânge eu cine știe ce, pentru că oricum mă bucur că mai sunt în viață, dar e un sfârșit stupid pentru toată povestea.

— N-a fost niciun sfârșit, spuse blând Biron. Rizzett ridică ochii:

— Adică vrei să spui că am putea să luăm lucrurile de la început? Nu, nu prea cred. Poate voi, dar nu eu. Sunt prea bătrân, nu mi-a mai rămas nimic de făcut în viață. Lingane va fi silit să se cumințească și nu-l voi revedea niciodată. Cred că asta mă necăjește cel mai tare. Acolo m-am născut și acolo am trăit toată viața. În altă parte nu voi fi niciodată eu însumi, ci doar jumătate de om. Voi sunteți tineri. Tu ai să uiți de Nephelos.

— Dragă Teodor, în viață sunt lucruri mai importante decât planeta natală. În ultimele secole a fost marea noastră deficiență că nu ne-am dovedit capabili să recunoaștem acest lucru. *Toate planetele noastre sunt locurile noastre natale.*

— Posibil, posibil. Dacă *ar fi existat* într-adevăr o lume răsculată, atunci poate că așa ar fi stat lucrurile.

— Dar *există* o lume răsculată, Teodor. Rizzett spuse cu asprime:

— Biron, nu prea am chef de glume.

— Nu-ți spun nicio minciună. Există o asemenea lume și îi cunosc și așezarea. Aș fi putut s-o cunosc cu câteva săptămâni în urmă, și nu numai eu, ci oricare membru al grupului nostru. Datele erau toate aici. Și parcă băteau la poarta minții mele, fără să izbutesc să pătrund până în momentul acela de pe planeta a patra când dumneata și cu mine l-am doborât pe Jonti. Ți-l amintești cum stătea acolo și spunea că n-o să descoperim niciodată a cincea planetă fără ajutorul lui? Mai ții minte ce revine a rostit?

— Chiar exact? Nu prea.

— Eu cred că-mi amintesc. A spus: „Există o medie de șaptezeci de ani lumină cubici pentru fiecare stea. Dacă lucrați prin metoda erorilor succesive, fără ajutorul meu, aveți șansa de două sute cincizeci de cvadrilioane la unu să nu nimeriți nici măcar la un miliard de mile de orice stea. De *orice* stea!” Ei bine, eu cred că în momentul acela mi s-au limpezit în minte lucrurile. Parcă am simțit și cum mi-a pocnit mintea.

— În mintea mea nu pocnește nimic, spuse Rizzett. Poate îmi explici nițel.

Artemisia spuse:

— Zău, Biron, dacă înțeleg ce vrei să spui.

— Bine, dar nu vedeți că este exact dificultatea pe care se presupune că ar fi învins-o Gillbret? Sper că nu i-ați uitat povestea: șocul meteoritului, devierea cursului navei, și la sfârșitul Salturilor, el se află efectiv *în sânul* unui sistem stelar. Asta nu s-ar fi putut întâmpla decât printr-o coincidență atât de puțin credibilă încât nu merită să i se dea atenție.

— Atunci înseamnă că era povestea unui nebun și nu există niciun fel de lume răsculată.

— În afară de cazul în care ar exista o condiție pe baza căreia șansele aterizării pe un sistem solar să fie mai puțin incredibile, și într-adevăr o asemenea condiție există. De fapt există un anumit set de împrejurări, și numai unul, în cadrul căruia *trebuie* să fie atins el sistemul. Ar fi fost inevitabil.

— Și anume?

— Nu uitați raționamentul Autarhului. Nu s-a umblat la motoarele navei lui Gillbret pentru ca să nu se schimbe energia impulsurilor hiperatomice – cu alte cuvinte lungimea Salturilor. S-a schimbat doar direcția lor, în așa fel încât s-a ajuns la una din cele cinci stele dintr-o zonă incredibil de vastă a Nebulei. A fost o interpretare care, cel puțin în aparență, era foarte puțin probabilă.

— Și care era alternativa?

— Păi că nu s-a schimbat nici energia, nici direcția. Nu există niciun motiv real pentru a presupune că s-a modificat direcția. Asta a fost o simplă presupunere. Dacă nava și-ar fi urmat pur și simplu drumul inițial? Țintise către sistemul stelar și deci și-a încheiat misiunea într-un sistem stelar. Problema hazardului nici măcar nu intră în discuție.

— Dar sistemul stelar către care țintea...

— ... Era cel al Rhodiei. Deci s-a dus la Rhodia. E un lucru atât de evident încât e greu de înțeles?

— Bine, dar atunci înseamnă că lumea rebelă trebuie să fi fost acasă! Asta e imposibil! strigă Artemisia.

— De ce? Este undeva în sistemul rhodian. Există două moduri de a ascunde un obiect: îl poți pune unde nu e în stare să-l găsească nimeni, de pildă în cadrul Nebulei Cap de Cal; sau, în altă variantă, îl poți ascunde unde nu s-ar gândi nimeni să-l caute vreodată, drept în fața ochilor, la vedere. Gândiți-vă ce i s-a întâmplat lui Gillbret după ce a aterizat în lumea răsculată. A fost înapoiat viu pe Rhodia. Teoria lui era că asta s-a făcut pentru a-i împiedica pe Tyrannieni să caute nava care ar fi putut ajunge la o distanță periculoasă de lumea în sine.

Dar atunci de ce a fost menținut în viață? Dacă nava s-ar fi întors cu Gillbret mort, s-ar fi putut realiza același scop și n-ar fi existat nicio șansă ca Gillbret să mai vorbească, așa cum a făcut-o în cele din urmă. Iar, pe de altă parte, acest lucru nu se poate explica decât presupunând că lumea răsculată se află în cadrul sistemului rhodian. Gillbret aparținea familiei Hinriazilor și unde în altă parte ar fi putut exista mai mult respect pentru viața unui Hinriad decât în Rhodia?

Artemisia strânse spasmodic pumnii:

— Dar, Biron, dacă ceea ce spui tu e adevărat, atunci înseamnă că tata se află într-o primejdie cumplită.

— Asta e situația de douăzeci de ani încoace, fu de acord Biron, dar nu așa cum îți închipui tu. Gillbret mi-a spus odată cât de greu este să te prefaci a fi diletant și om de nimic, să mimezi cu atâta perseverență un rol încât nici prietenii tăi să n-o simtă pentru că o faci și în fața lor, și chiar și când ești singur. Bineînțeles că în cazul lui, bietul om, a fost în mare măsură o autodramatizare a lucrurilor. El n-a trăit cu adevărat rolul. Ființa adevărată a lui Gillbret s-a manifestat destul de ușor în relațiile cu tine, Arta. De asemenea, și față de Autarh. Ba chiar a găsit de cuviință să mi-o demonstreze și mie după ce ne cunoșteam de foarte puțină vreme. Însă presupun că este posibil să duci în întregime o asemenea viață, dacă ai motive suficient de importante. Un om poate să facă minciuna să devină adevăr chiar față de fiica lui, să fie dispus s-o arunce într-o căsătorie îngrozitoare mai degrabă decât să pună în pericol o muncă de o viață care depindea de încrederea totală a Tyrannienilor, ba chiar să fie dispus să pară nebun...

Artemisia își regăsi calmul și interveni mohorâtă:

— Sper că nu crezi ceea ce spui!

— Nu există altă posibilitate, Arta. El e Director de peste douăzeci de ani. În vremea asta Rhodia a fost întărită neîncetat cu teritoriile pe care i le acordau Tyrannienii pentru că simțeau că în mâinile Directorului o să fie mai în siguranță. Douăzeci de ani în Rhodia s-au tot organizat rebeliuni fără nicio intervenție din partea Tyrannienilor, pentru că omul părea în mod atât de evident inofensiv.

— Mergi pe ghicite, Biron, îi spuse Rizzett, și genul ăsta de supoziții e la fel de primejdios ca și cele pe care le-am făcut noi până acum.

— Nu e vorba de mers pe ghicite, îi replică Biron. În acea ultimă discuție pe care am avut-o cu Jonti i-am spus că el și nu Directorul trebuie să fi fost trădătorul care mi-a ucis tatăl, întrucât tata n-ar fi putut niciodată să fie atât de zezec încât să-i încredințeze Directorului informații care să-l incrimineze. Dar realitatea este – și în momentul respectiv am știut-o – că tata a făcut tocmai acest lucru. Gillbret a aflat despre rolul conspirativ al lui Jonti din ceea ce a auzit fără voie din discuțiile purtate de tata cu Directorul. Nu există o altă cale pe care să le fi putut afla. Dar bățul are două capete. Noi am crezut că tata lucrează pentru Jonti și încerca să-și asigure sprijinul Directorului. De ce n-ar fi la fel de probabil, dacă nu chiar mai probabil, că lucra pentru Director și că rolul lui în cadrul organizației lui Jonti era cel de agent al lumii revolate care să încerce să prevină o explozie prematură pe Lingane, în stare să ducă de răpă două decenii de planuri înțelepte și prudente? De ce credeți că mi s-a părut atât de important să salvez nava lui Aratap când Gillbret a scurtcircuitat motoarele? Nu pentru mine. În momentul acela nu m-am gândit că Aratap o să mă elibereze în niciun caz. Și n-am făcut-o nici pentru tine, Arta. Am făcut-o pentru a-l salva pe Director. El era omul cel mai important dintre noi toți. Bietul Gillbret n-a înțeles acest lucru. Rizzett clătină din cap:

— Îmi pare rău, dar nici eu. Nu sunt în stare să cred una ca asta. Se auzi un glas nou:

— Și totuși ai putea s-o crezi. E adevărat.

Directorul se afla în pragul ușii, înalt și cu ochi sumbri. Era glasul lui, totuși parcă nu era al lui. Suna prea sec. Era sigur pe sine.

Artemisia se repezi în brațele lui:

— Tată! Biron spune că...

— Am auzit ce-a spus Biron. Îi mângâie părul fetei cu mișcări lungi și blânde. Și este adevărat ce spune Biron. Ba chiar aș fi fost în stare să las să se producă și căsătoria ta.

Fata se despărți brusc de el, aproape stânjenită:

— Vai, dar glasul sună complet altfel. Sună ca și cum...

— Ca și cum nu ți-aș fi tată. Și o spuse cu tristețe, adăugând: Dar asta n-o să dureze multă vreme, Arta. De îndată ce ne întoarcem pe Rhodia, voi fi așa cum m-ai știut și va trebui s-o accepți ca atare.

Rizzett se uită lung la el, cu obrajii lui de obicei atât de roșii, acum ajunși la culoarea

părului său cărunț. Biron își ținea respirația.

Hinrik spuse:

— Vino încoace, Biron.

Îi puse o mână pe umăr și-i spuse:

— A fost o vreme, tinere, când eram gata să te jertfesc. S-ar putea ca un asemenea moment să mai survină și în viitor. Până într-o anumită zi nu vă pot ocroti pe niciunul dintre voi. Nu pot fi nimic decât ceea ce am părut a fi întotdeauna. Sunteți în stare s-o înțelegeți?

Toți încuviințară din cap.

— Din nefericire, spuse Hinrik, s-au produs stricăciuni mari. Acum douăzeci de ani nu eram atât de bine deprins cu rolul meu cum sunt astăzi. Ar fi trebuit să poruncesc să fie ucis Gillbret, dar n-am putut s-o fac și pentru că n-am făcut-o, acum se știe că există o lume răsculată și că eu sunt conducătorul ei.

— Numai noi știm asta, spuse Biron. Hinrik zâmbi amar:

— O crezi pentru că ești tânăr, dar ce-ți închipui, că Aratap e mai puțin inteligent decât tine? Raționamentul pe baza căruia ai stabilit localizarea și conducerea lumii rebele se întemeiază pe fapte care-i sunt cunoscute și lui și el e în stare să raționeze la fel de bine ca și tine. Atât doar că e mai bătrân și mai prudent. Și că are răspunderi foarte serioase. Trebuie să fie sigur mai întâi. Adică ce-ți închipui, că te-a eliberat doar din motive sentimentale? Eu cred că ai fost eliberat pentru aceleași motive pentru care ai mai fost o dată în libertate: pur și simplu ca să-l duci pe el mai departe pe drumul tău către mine.

Biron pâli:

— Înseamnă că trebuie să părăsesc Rhodia?

— A, nu, asta ar fi fatal. Oamenii n-ar vedea în asta niciun motiv al plecării tale, afară doar de cel adevărat. Rămâi cu mine și atunci oamenii nu vor mai fi chiar atât de siguri. Planurile mele sunt aproape complete. Poate mai durează un an sau chiar mai puțin.

— Bine, Domnule Director, dar există factori de care poate nu sunteți conștient. Există și chestiunea cu documentul...

— Cel pe care-l căuta tatăl tău?

— Da.

— Ei bine, dragă băiete, tatăl tău nu știa tot ce era de știut. Nu este prudent să lași ca cineva să cunoască toate datele. Bătrânul Fermier a descoperit existența documentului în mod independent prin referirile la el găsite în biblioteca mea. Îl apreciez pentru asta. El a înțeles semnificația documentului. Dar dacă m-ar fi consultat pe mine, i-aș fi spus că nu se mai află pe Pământ.

— Tocmai asta este, Domnule Director. Sunt convins că documentul a căzut în mâna Tyrannilor.

— Bineînțeles că nu. Eu îl dețin. Îl am de douăzeci de ani. Tocmai asta a inițiat lumea revoltată, căci numai când l-am dobândit am știut că ne putem păstra câștigurile de îndată ce le-am realizat.

— Deci e vorba de o armă?

— Este cea mai puternică din întregul Univers. Îi va distruge pe Tyranni și totodată și pe noi, dar în schimb va salva Regatele Nebulare. Fără ea am putea eventual să-i înfrângem pe Tyranni. Dar n-am face altceva decât să schimbăm un tip de despotism feudal cu altul, și, la fel cum se completează împotriva Tyrannilor, se va complota și împotriva noastră. Noi și cu ei deopotrivă trebuie să fim aruncați în lada de gunoi a sistemelor politice demodate. A sosit vremea maturității cum a sosit cândva și pe planeta Pământ, și o să existe un nou fel de guvernare, un fel care n-a fost încă experimentat în Galaxie. N-o să mai existe Hani, nici Autarhi, nici Directori, nici Fermieri.

— În numele Spațiului Cosmic, urlă brusc Rizzett, atunci ce-o să fie?

— Oameni.

— Oameni? Dar cum pot ei să se guverneze? Trebuie să existe și o persoană care să ia hotărârile.

— Există o cale. Proiectul pe care-l am se ocupă de o mică secțiune a unei singure planete, dar se poate adapta tuturor Galaxiilor.

Directorul zâmbi:

— Haideți, copii, poate n-ar fi rău să vă cunun. Acum nu mai poate fi niciun rău în asta.

Mâna lui Biron o strânse tare pe a Artemisiei, și ea îi zâmbea. Simțiră acel spasm interior ciudat în momentul când nava „Necruțătorul” făcu singurul Salt precalculat.

Biron spuse:

— Înainte de a începe, Domnule Director, vă rog să-mi spuneți ceva despre proiectul pe care-l pomenești, pentru a-mi satisface curiozitatea și a mă putea apoi ocupa numai și numai de Arta.

Artemisia râse și spuse:

— Tată, cred că n-ar fi rău s-o faci căci n-aș putea suporta un mire cu gândul aiurea.

Hinrik zâmbi:

— Cunos pe de rost documentul. Ascultați.

Și cu strălucirea puternică a soarelui Rhodiei pe videoplacă, Hinrik începu cu acele cuvinte care erau vechi – mult mai vechi decât oricare dintre planetele din Galaxie, cu o singură excepție.

— „Noi, poporul Statelor Unite, pentru a făuri o Uniune mai perfectă, pentru a instaura dreptatea, a asigura liniștea domestică, pentru a face tot ce trebuie în vederea apărării comune, a promova binele general și a asigura binecuvântarea libertății pentru noi și pentru urmașii noștri în decursul veacurilor, stabilim și promulgăm această Constituție a Statelor Unite ale Americii...”

Postfață

Pulbere stelară a fost scrisă și publicată prima oară în 1950. În vremea aceea noi nu știam atâtea despre atmosfera planetară câte știm astăzi. În Capitolul XVII vorbesc de o lume fără viață posedând azot și oxigen, dar deloc bioxid de carbon. Astăzi pare aproape sigur că o lume fără viață de tipul „E” (o lume mică și stâncoasă ca și Pământul, și relativ aproape de Steaua ei), în cazul în care ar avea o atmosferă, aceasta ar fi alcătuită din azot și bioxid de carbon, dar fără oxigen.

Nu pot modifica corespunzător Capitolul XVII fără a trebui să rescriu o mare parte din carte, așa că vă voi ruga să puneți o clipă stăvilă neîncrederii voastre în această privință și să vă bucurați de carte (presupun că o faceți) în limitele descrise chiar de ea.

Isaac Asimov

Despre autor

Isaac Asimov s-a născut, spre marea lui surpriză, în Uniunea Sovietică. A acționat repede pentru a corecta această situație. Când părinții lui au emigrat în Statele Unite, Isaac (la vremea aceea în vârstă de trei ani) li s-a strecurat în bagaje. A devenit cetățean american de la vârsta de opt ani.

Crescut în Brooklyn și educat în școli de cartier, în cele din urmă el și-a făcut drum până la Universitatea Columbia și, în ciuda protestelor administrației, a reușit să-și anexeze o serie de grade universitare în chimie, inclusiv cel de doctor. Apoi s-a infiltrat în Universitatea Boston și s-a cățărat pe scara academică, ignorând toate strigătele de protest, până ce s-a trezit profesor de bio-chimie.

Între timp, la vârsta de nouă ani, și-a descoperit pasiunea vieții lui, citind prima revistă de science-fiction. Când avea 11 ani a început să scrie povestiri, iar la 18 ani a avut curajul de a încerca să publice una. A fost respinsă. După patru luni de suferințe și îndoieli, a reușit să-și vândă prima povestire și de atunci nu s-a mai uitat niciodată înapoi.

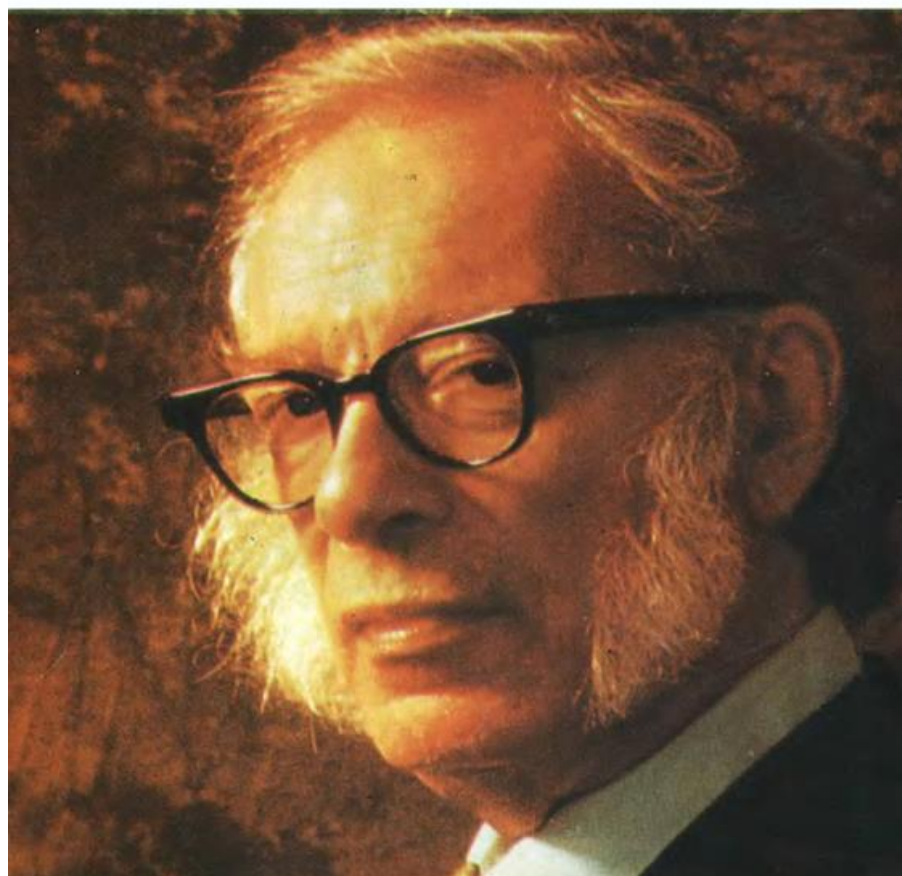
În 1941, la 21 de ani, a scris o nuvelă intrată în repertoriul clasic, „Căderea nopții”, asigurându-și astfel viitorul. Cu puțin înainte de asta, începuse să scrie povestiri cu roboți, iar puțin după asta și-a început faimoasa serie de romane ale „Fundației”.

Ce a rămas, în afară de cantitate? A publicat 475 de cărți, abordând domenii multiple, fără a da vreodată vreun semn de oboseală.

Editura Teora

ISBN 973-601-100-3

Lei 1990

[1] Concluzie pripită, fără justificare logică (lat.)

[2] Parafrază a unor versuri celebre din „Lucastei, acum când plec la război” de poetul englez Richard Lovelace (1618 – 1658).